

BESTEKSTERMEN voor

A. Natuursteensoorten (pag. 5- 47)

B. Bewerking, behandeling en verwerking van natuursteen (pag 48-102)

Gestandaardiseerde terminologie voor bestekken van natuursteenwerken in en aan monumenten.

Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend

Inleiding

In de bijlagen vindt U bestekstermen, die gebruikt kunnen worden in een bestek voor een natuursteenwerk. De bestekstermen omvatten twee verschillende gebieden. Deel A omvat een reeks beschrijvingen van soorten natuursteen, deel B een reeks beschrijvingen van bewerkingen van natuursteen. De beschrijvingen vallen uiteen in definities, bepalingen en toelichtingen. De bestekstermen zijn op initiatief van de voormalige Rijksdienst voor de Monumentenzorg (RDMZ), nu Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed, in 2001 samengesteld door een werkgroep. In de werkgroep werden zoveel mogelijk partijen betrokken die op het gebied van de natuursteenrestauratie een rol spelen. De werkgroep was samengesteld uit:

Ing. A.J. van Bommel (Rijksgebouwendienst)
C. van den Braber (gemeentelijke monumentenzorg)
Ir. R. Brouwers (architect)
M.L.A. Janssens (bisschoppelijk bouw bureau)
G.A. Overeem (Rijksdienst voor de Monumentenzorg)
H. Pallada (bouwkostendeskundige)
S. Schellevis (natuursteenadviseur)
Ing. H.J.G. Spierings (gemeentelijke monumentenzorg)
J.W. Stevels (natuursteenbedrijf)
Drs. H.J. Tolboom (Rijksdienst voor de Monumentenzorg)
Ing. P.D. van Vliet (architect)
Onder voorzitterschap van Drs. F.C.A. van der Helm (Rijksdienst voor de Monumentenzorg)

De bestekstermen zijn op hun inhoud getoetst door de consultants Regioservice en medewerkers van de voormalige afdeling Instandhoudingstechnologie van de Rijksdienst voor de Monumentenzorg, diverse gemeentelijke monumentenzorgers, architecten, het Bedrijfschap Natuursteenbedrijf, het Opleidingscentrum Natuursteen en een aantal natuursteenbedrijven. De bestekstermen voor de soorten natuursteen zijn bovendien bewerkt en aangevuld door Drs. C.W. Dubelaar van het Nederlands Instituut voor Toegepaste Geowetenschappen TNO.

Aanleiding

De bedrijfstak die zich bezighoudt met natuursteen is in de afgelopen eeuw sterk veranderd. In het begin van de vorige eeuw was het nog moeilijk onderscheid te maken tussen een bedrijf dat werkte in de restauratie of een bedrijf dat werkte in de nieuwbouw. In beide bedrijfstakken werden vrijwel dezelfde technieken en materialen gebruikt. De technieken voor het bewerken van natuursteen en de soorten natuursteen die verwerkt worden, zijn in de afgelopen eeuw ingrijpend veranderd. Er is in Nederland nog maar een klein aantal bedrijven waar men de technieken, die honderd jaar geleden gebruikelijk waren, nog meester is en waar men ruime ervaring heeft met de natuursteensoorten die aan onze monumenten voorkomen. De Rijksdienst hecht er waarde aan dat deze technieken en materialen ingezet worden bij de instandhouding van onze monumenten. De zorg voor monumenten is onmogelijk zonder kennis van de technieken en materialen die men daarbij nodig heeft. In de bestekstermen wordt deze kennis vastgelegd en beschikbaar gesteld voor diegenen die bij de instandhouding betrokken zijn.

Doelstelling

De bestekstermen zijn opgesteld om de prestatie die verlangd wordt van de steenhouwer/leverancier eenduidig te omschrijven voor wat betreft materialen en bewerkingen. De Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed heeft er belang bij dat dergelijke eenduidige omschrijvingen voor de werkzaamheden in de restauratie worden gehanteerd. Eén van de taken van de Rijksdienst is het toetsen van de materialen en technieken die gebruikt worden om onze monumenten in stand te houden. De bestekstermen geven de uitvoerende partijen inzicht in de prestaties die daarbij van hen verlangd worden. Ook voor de prijsvorming is een gestandaardiseerde omschrijving van de prestatie van belang. Wanneer een opdracht duidelijk geformuleerd is kan ook op gelijke basis geoffreerd en geselecteerd worden.

Over het gebruik van de bestekstermen

De bestekstermen worden digitaal ter beschikking gesteld aan alle betrokkenen, om opname van de omschrijvingen in een bestek te vergemakkelijken. Van het stuk mag daarom vrijelijk gebruik gemaakt worden. De Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed gaat er op zijn beurt van uit dat er géén wijzigingen of aanvullingen van de bestekstermen op eigen gezag worden aangebracht. Om restauratiebestekken en begrotingen te kunnen beoordelen acht de Rijksdienst het gebruik van de hier voorgestelde terminologie dringend gewenst.

Indien de bestekstermen bij het schrijven van bestekken of werkschrijvingen worden gehanteerd, dienen ze in het betreffende contractstuk van toepassing verklaard te worden.

art. X: Met de in dit bestek (in deze werkschrijving) gebruikte termen en begrippen, gevat tussen de tekens `«' en `»', wordt verwezen naar de begrippen zoals aangegeven in *Bestekstermen voor A. Natuursteensoorten, B. Bewerking, behandeling en verwerking van natuursteen*. Ongewijzigde heruitgave door de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed op 1 juli 2009. De in de voornoemde *Bestekstermen* bij de betreffende termen gegeven bepalingen alsmede de bepalingen bij termen waarnaar wordt verwezen zijn hier van overeenkomstige toepassing.

Reacties, aanvullingen, op- of aanmerkingen kunt U sturen naar:

Drs.H.J.Tolboom
Postbus 1600
3800 BP Amersfoort
Tel.: 033-421 74 22
e-mail: h.tolboom@cultureelerfgoed.nl

Afdeling A

Natuursteensoorten

Alfabetisch overzicht van soortnamen

- «albast».....A.0.2.6
«alta kwartsiet».....A. 0.3.3.1
«anstrude»..... A.0.2.1.1
anstrude blanc zie: «anstrude»
«anstrude jaune claire»..... A.0.2.1.1
anstrude roche jaune zie: «anstrude»
anstrude roche claire zie: «anstrude»
anstrude roche jaune claire . zie: «anstrude»
«arabescato» A.0.3.1.1
arabescato arni zie: «arabescato»
arabescato cervaiole zie: «arabescato»
arabescato garfagnana zie: «arabescato»
arabescato vagli zie: «arabescato»
arduin zie «Belgische hardsteen»
«Ascolaanse travertin» A.0.2.2.9
Ascolano chiaro .. zie: «Ascolaanse travertin»
Ascolano dorato . zie: «Ascolaanse travertin»
«Balegemse steen» A.0.2.5.1
«balmoral» A.0.1.1.1
«bardiglio» A.0.3.1.2
«bardiglio imperiale» A.0.3.1.2
«bardiglio imperiale chiaro» A.0.3.1.2
«bardiglio imperiale scuro» A.0.3.1.2
«bardiglio nuvolato» A.0.3.1.2
«bardiglio nuvolato chiaro» A.0.3.1.2
«bardiglio nuvolato scuro» A.0.3.1.2
«bardiglio uni» A.0.3.1.2
«bardiglio uni chiaro» A.0.3.1.2
«bardiglio uni scuro» A.0.3.1.2
«basaltlava» A.0.1.3
«Baumberger kalksteen» A.0.2.5.3
«Beiers graniet» A.0.1.1.2
«Belgische hardsteen» A.0.2.2.1
Belgisch graniet.... zie «Belgische hardsteen»
«Bentheimer zandsteen» A.0.2.4.3
«bianco Carrara» A.0.3.1.7
«bianco Carrara C» A.0.3.1.7
«bianco Carrara C/D» A.0.3.1.7
«bianco Carrara D» A.0.3.1.7
«bianco Carrara gioia» A.0.3.1.7
«bianco Carrara P» A.0.3.1.7
«bianco Carrara statuario» A.0.3.1.7
«bianco Carrara venato» A.0.3.1.7
blauwsteen zie «Belgische hardsteen»
blauwe steen zie «Belgische hardsteen»
«bois Jourdan» A.0.2.2.16
brandlagen zie: «stylolieten»
«Brauwilliers» A.0.2.1.2
Brauwilliers demi fine zie: «Brauwilliers»
Brauwilliers fine zie: «Brauwilliers»
«Brauwilliers liais» A.0.2.1.2
Bremer zandsteen
..... zie: «Obernkirchner zandsteen»
bruinijzererts zie «ijzeroer»
bruinijzersteen zie «ijzeroer»
brusseliaan zie «Gobertange»
Bückberger zandsteen
..... zie: «Obernkirchner zandsteen»
byzantin zie «gris rosé»
«caensteen» A.0.2.1.12
calacatta arni zie: «arabescato»
calacatta oro zie: «arabescato»
calacatta vagli zie: «arabescato»
calcaire de Vinalmont
..... zie «*pierre de Vinalmont*»
«calcietplekken» A.1.1
camelot zie: «dode steen»
carboonkalksteen.. zie «Belgische hardsteen»
«cipollino» A.0.3.1.6
cipollino classico zie: «cipollino»
cipollino verde zie: «cipollino»
clou's zie: «kwartskogels»
«Comblanchien» A.0.2.2.5
Comblanchien claire zie: «Comblanchien»
Comblanchien légèrement moucheté
..... zie: «Comblanchien»
Comblanchien moucheté zie: «Comblanchien»
dendersteen zie «Balegemse steen»
«dode steen» A.1.2
doorns zie: «kwartskogels»
Escauzijnse steen . zie «Belgische hardsteen»
«Ettringer tufsteen» A.0.2.3.4
«Euville» A.0.2.1.4
Euville construction zie: «Euville»
«Euville marbrier» A.0.2.1.4
Euville roche zie: «Euville»
Fließ zie: «fliess»
«fliess» A.0.2.5.3
geulemer steen zie «mergel»
«giallo di Siena» A.0.3.1.8
«Gobertange» A.0.2.5.2
Gobertange-steen zie «Gobertange»
gobertinge-steen zie «Gobertange»
granit de Flandre .. zie «Belgische hardsteen»
grès lédien zie «Balegemse steen»
«griotte» A.0.2.2.11
«griotte fleuri» A.0.2.2.11
«griotte imperial» A.0.2.2.11
«griotte rouge demi foncé» A.0.2.2.11
«griotte rouge foncé» A.0.2.2.11
«gris» A.0.2.2.13
gris ardennais zie «gris
gris des Ardennes zie «gris»
gris dévonien zie «gris»
«gris rosé» A.0.2.2.14
«gris rosé Byzantin» A.0.2.2.14
«gris Saint-Edouard» A.0.2.2.13
«gris Versailles» A.0.2.2.13
«gebrek» A.1
«graniet» A.0.1.1
groefleger zie: «leger»
«Ierse hardsteen» A.0.2.2.3
«jaumont» A.0.2.1.9
«jura» A.0.2.2.10

«jura gelb» A.0.2.2.10
«jura gelbgebänderd» A.0.2.2.10
«jura grau» A.0.2.2.10
«jura graugelbbunt» A.0.2.2.10
«kalksteen» A.0.2.1
kalkzandsteen zie: «zandige kalksteen»
«kernsteen» A.0.c
«Kirchheimer muschelkalksteen» .A.0.2.2.18
kolenkalksteen zie «Belgische hardsteen»
«Krensheimer muschelkalksteen» .A.0.2.2.17
«kwartsiet» A.0.3.3
«kwartskogels» A.1.3
«lappen» A.0.2.5.3
ledesteen zie «Balegemse steen»
lediaanse steen zie «Balegemse steen»
«leemgaten» A.1.4
«leemlagen» A.1.5
«leger» A.1.6
limoniet zie «IJzeroer»
«Londorfer basaltlava» A.0.1.3.2
Maassteen zie «pierre de Vinalmont»
Maastrichts krijt zie «mergel»
Maastrichtse steen zie «mergel»
«Magny» A.0.2.1.5
«Magny roche claire» A.0.2.1.5
Magny roche dorée zie: «Magny»
«marbre noir de Golzinne» A.0.2.2.4
«marmer» A.0.3.1
marmer zie: «polijstbare kalksteen»
«Massangis» A.0.2.1.6
Massangis claire zie «Massangis»
Massangis liais zie «Massangis»
«Massangis roche jaune» A.0.2.1.6
Massangis roche jaune claire zie «Massangis»
«mergel» A.0.2.1.11
«metamorfe natuursteen» A.0.3
mierennesten zie: «kwartskogels»
moddererts zie «ijzeroer»
moeraserts zie «ijzeroer»
moerasijzererts zie «ijzeroer»
montanier zie «Saint-Maximin»
Munstersteen .. zie: «Baumberger kalksteen»
«natuursteen» A.0
«natuursteensoort» A.0.a
nagels zie: «kwartskogels»
Naamse steen zie «pierre de Vinalmont»
Namense steen zie «pierre de Vinalmont»
«Napoleon» A.0.2.2.6
«Niedermendiger basaltlava» A.0.1.3.1
noir belge zie «marbre noir de Golzinne»
noir de Golzinne
..... zie «marbre noir de Golzinne»
noir de Mazy zie «marbre noir de Golzinne»
noirures zie: «zwarte vlekken»
«Nottingham albast» A.0.2.6.2
«Obernkirchner zandsteen» A.0.2.4.2
«Öland» A.0.2.2.15
«ophicalciet» A.0.3.2
«oplossingsholtes»
Ourthesteent zie «Belgische hardsteen»
«paol» A.0.2.5.3
«peperino grigio» A.0.2.3.2
«peperino grigio duro» A.0.2.3.2
«peperino rosato» A.0.2.3.1
petit granit (de l'Ourthe)
..... zie «Belgische hardsteen»
pierre bleu zie «Belgische hardsteen»
«pierre de Vinalmont» A.0.2.2.2
poelerts zie «ijzeroer»
«polijstbare kalksteen» A.0.2.2
«Portland» A.0.2.1.7
«Portland base bed» A.0.2.1.7
«Portland roach» A.0.2.1.7
«Portland whit bed» A.0.2.1.7
«portoro» A.0.3.1.9
«pyriet» A.1.8
«reeleger» A.1.9
«roestkleurige draden» A.1.10
«Romaanse travertin» A.0.2.2.7
Romano chiaro zie: «Romaanse travertin»
Romano classico .. zie: «Romaanse travertin»
Romano noce zie: «Romaanse travertin»
«Römer tufsteen» A.0.2.3.5
rosa aurora zie: «rosa portogallo»
rosa esterémoz zie: «rosa portogallo»
«rosa portogallo» A.0.3.1.5
«rosso antico» A.0.3.1.3
«rosso Verona» A.0.3.1.4
«rouge royal» A.0.2.2.12
«rouge royal clair» A.0.2.2.12
«rouge royal foncé» A.0.2.2.12
rouge royal vif zie: «rouge royal foncé»
«Saint-Maximin» A.0.2.1.8
Saint Maximin roche demi ferme
..... zie: «Saint Maximin»
Saint Maximin roche ferme
..... zie: «Saint Maximin»
Saint Maximin roche dure
..... zie: «Saint Maximin»
«Saint Maximin roche liais très dur» A.0.2.1.8
«Savonnières» A.0.2.1.3
«Savonnières demi fine» A.0.2.1.3
Savonnières fine zie: «Savonnières»
Savonnières liais zie: «Savonnières»
«schelpgaten» A.1.11
«schelplagen» A.1.12
«sedimentaire natuursteen» A.0.2
sibbesteen zie «mergel»
sichemer steen zie «mergel»
«sliklagen» A.1.13
«Solnhofener» A.0.2.1.10
«Spaanse albast» A.0.2.6.1
Stadhagener zandsteen
..... zie: «Obernkirchner zandsteen»
«steken» A.1.14
stinksteen zie «Belgische hardsteen»
stoepsteen zie «Belgische hardsteen»
«styloliet» A.1.15.
«Tepla trachiet» A.0.1.2.2
Tinos green zie «verde Tinos»
«Toscaanse travertin» A.0.2.2.8
Toscana chiaro zie: «Toscaanse travertin»

Toscana rapolano zie: «Toscaanse travertin»
 «trachiet» A.0.1.2
 «tufsteen» A.0.2.3
 «Udelfanger zandsteen» A.0.2.4.1
Valkenburger steen..... zie «mergel»
 «variant» A.0.b
velderts..... zie «ijzeroer»
 «verde aver» A.0.3.2.3
 «verde issorie» A.0.3.2.1
 «verde patricia» A.0.3.2.2
 «verde Tinos» A.0.3.2.4
 «volvic» A.0.1.3.3
 «vuursteen».....A.1.16
 «wasserstein»A.0.2.2.19
 «Weiberner tufsteen»..... A.0.2.3.3
Weide-erts..... zie «ijzeroer»
 «Weidenhahn» A.0.1.2.1
Wezer zandsteen

..... zie: «Obernkirchner zandsteen»
wit marmer zie «bianco Carrara»
 «witte aderen» A.1.17
 «ijzeroer» A.0.2.7
ijzeroersteen zie «ijzeroer»
ijzersteen zie «ijzeroer»
 «zandige kalksteen» A.0.2.5
 «zandsteen» A.0.2.4
zodenijzersteen zie «ijzeroer»
zwart marmer zie «marbre noir de Golzinne»
zwart van Mazy
 zie «marbre noir de Golzinnne»
zwarte aderen..... zie «stylolieten»
 «zwartedraden».....A.1.18
 «zwarte vlekken».....A.1.19

Systematisch overzicht van genormeerde soortnamen van natuursteen met verklarende tekst

A.0 Natuursteen

Definitie: «natuursteen»: gesteente, niet gevormd in ambachtelijke of industriële processen.

Toelichting: Alle, doelbewust en/of direct door de mens gefabriceerde steen, zoals terracotta, baksteen en verharde mortels, behoren niet tot de «natuursteen». Steen die niet in de natuur is gevormd, maar een indirect product is van menselijke activiteiten (zoals «wasserstein», gevormd door afzettingen in Romeinse aquaducten) wordt volgens deze definitie wél tot de «natuursteensoorten» gerekend.

Soorten: «stollingsgesteente», «sedimentaire natuursteen», «metamorfe natuursteen».

A.0.a Natuursteensoort

Definitie: «natuursteensoort»: «natuursteen» uit een bepaalde natuursteenformatie, welke voldoet aan de hierna bij die «natuursteensoort» gegeven definitie en verder aan het in de natuursteenhandel gangbare onderscheid tussen de «natuursteensoort» en andere «natursteensoorten».

Toelichting: Van de «natursteensoorten» is hierna slechts in globale zin een definitie gegeven. Het in de handel normaal geldende onderscheid tussen de diverse «natursteensoorten» wordt geacht eveneens als onderscheid tussen de diverse soorten te gelden. Het opstellen van sluitende definities zou tot vergaande geologische beschouwingen leiden, waarvan hier is afgezien.

A.0.b Variant

Definitie: «variant»: «natuursteen» uit dezelfde natuursteenformatie als «natuursteen» van dezelfde «natursteensoort», maar zich van andere «varianten» daarvan onderscheidend door zijn eigenschappen, zoals die hierna bij die «variant» zijn aangegeven in de definitie en verder voldoen aan het in de natuursteenhandel gangbare onderscheid tussen de betreffende «variant» en andere «varianten» van dezelfde «natursteensoort».

Toelichting: Van de «varianten» is hierna slechts in globale zin een definitie gegeven. Het in de handel normaal geldende onderscheid tussen de diverse «varianten» wordt geacht eveneens als onderscheid tussen de diverse «varianten» te gelden. Het opstellen van sluitende definities zou tot vergaande geologische beschouwingen leiden, waarvan hier is afgezien.
Binnen een «natursteensoort» kunnen verschillende «varianten» ('ondersoorten') worden onderscheiden, die ieder voor zich weer verder in verschillende «varianten» ('onder-ondersoorten') verdeeld kunnen zijn.

A.0.c Kernsteen

Definitie: «kernsteen»: gedeelte van een in schollen gewonnen «natuursteen», dat het binnenste deel van de schol vormt. Met «kernsteen» wordt ook wel de dikste bank bedoeld die wordt uitgegraven (met name in Duitsland: Kernstein); zie o.m. «Kirchheimer muschelkalksteen»

- A.0.1 Stollingsgesteente**
Definitie: «stollingsgesteente»: «natuursteen» gevormd uit gestolde magma of lava.
 Toelichting: Van oudsher wordt «stollingsgesteente», afhankelijk van de positie ten opzichte van het aardoppervlak waar de stolling plaats vindt, wel onderverdeeld in dieptegesteenten, ganggesteenten en uitvloeiingsgesteenten.
 Soorten: «graniet», «trachiet», «basaltlava».
- A.0.1.1 Graniet**
Definitie: «graniet»: «stollingsgesteente» (dieptegesteente) gekenmerkt door een in het algemeen grofkristallijne structuur. Hoofdbestanddelen van graniet zijn grijsgetinte kwarts, vaak bontgekleurde alkaliveldspaat en kleurloze of donkere glimmer. De grondmassa van «graniet» is meestal licht van kleur, maar de kleur verschilt sterk per soort en vindplaats.
 Soorten: «Balmoral», «Beiers graniet».
- A.0.1.2 Trachiet**
Definitie: «trachiet»: «stollingsgesteente» (uitvloeiingsgesteente) van granitische samenstelling. In bepaalde soorten komen grote, latvormige kristallen van alkaliveldspaat (sanidien) voor.
 Soorten: «Weidenhahn», «Tepla trachiet».
- A.0.1.3 Basaltlava**
Definitie: «basaltlava»: «stollingsgesteente» (uitvloeiingsgesteente) gekenmerkt door een fijnkristallijne structuur met verpreid voorkomende grove mineralen. Hoofdbestanddelen zijn veldspaat (plagioklaas), paars gekleurde augiet en olijfgroene olivijn. De steen is meestal donkergrijs getint en is rijk aan holten (blaasjes).
 Soorten: «Londorfer basaltlava», «Niedermendiger basaltlava».
- A.0.2 Sedimentaire natuursteen (afzettingsgesteente/sedimentgesteente)**
Definitie: «sedimentaire natuursteen»: «natuursteen» gevormd uit neergeslagen afbraakproducten van andere natuursteenformaties. Deze natuursteen bevat vaak bezinksels van (resten van) organismen.
 Soorten: «kalksteen», «polijstbare kalksteen», «tufsteen», «zandsteen», «zandige kalksteen», «albast», «ijzeroer»
- A.0.2.1 Kalksteen**
Definitie: «kalksteen»: «sedimentaire natuursteen», waarvan de grondmassa en het bindmiddel in hoofdzaak bestaan uit kalkverbindingen, voornamelijk calciumcarbonaat.
 Soorten: «anstrude», «Brauvilliers», «caensteen», «Euville», «jaumont», «Magny», «Massangis», «mergel», «portland», «Saint-Maximin», «Savonnières», «Solnhofener».

A.0.2.2 Polijstbare kalksteen

Definitie: «**polijstbare kalksteen**»: «**kalksteen**» waarvan het oppervlak door «**polijsten**» glanzend afgewerkt kan worden.

Toelichting: In de praktijk worden polijstbare kalksteensoorten veelal aangeduid als 'marmer'. Strikt genomen is deze aanduiding onjuist, aangezien «marmer» een metamorfe kalksteen is.

Soorten: «Ascolaanse travertin», «Belgische hardsteen», «bois Jourdan», «Comblanchien», «griotte», «gris», «gris rosé», «Ierse hardsteen», «jura», «Kirchheimer muschelkalksteen», «Krensheimer muschelkalksteen», «marbre noir de Golzinne», «Napoleon», «Öland», «pierre de Vinalmont», «Romaanse travertin», «rouge royal», «Toscaanse travertin», «wasserstein».

A.0.2.3 Tufsteen

Definitie: «**tufsteen**»: «**sedimentaire natuursteen**» samengesteld uit verharde vulkanische as (puimsteen) met grofkorrelige gesteentefragmenten (o.m. basalt en leisteen).

Soorten: «Ettringer tufsteen», «peperino grigio», «peperino rosato», «Römer tufsteen», «Weiberner tufsteen».

A.0.2.4 Zandsteen

Definitie: «**zandsteen**»: «**sedimentaire natuursteen**» gevormd uit aan elkaar gekitte zandkorrels, doorgaans met weinig bindmiddel in de vorm van kleimineralen, kalk of kiezel.

Soorten: «Bentheimer zandsteen», «Obernkirchner zandsteen», «Udelfanger zandsteen».

A.0.2.5 Zandige kalksteen

Definitie: «**zandige kalksteen**»: «**sedimentaire natuursteen**» gevormd uit een mengsel van (hoofdzakelijk) kalk en zand.

Toelichting: In de praktijk (vooral buiten Nederland) wordt ook gesproken van kalkzandsteen. Omdat dit verwarring kan veroorzaken (kalkzandsteen is immers ook de benaming van een kunststeen), is hier gekozen voor de term «zandige kalksteen». In het geval van de «Gobertange» of de «Balegemse steen» kan inderdaad ook geologisch van een «zandige kalksteen» worden gesproken. In het geval van de «Baumberger kalksteen» is deze keuze niet geheel terecht, doordat in sommige variëteiten het hoofdbestanddeel kwarts is. In Duitsland wordt dan ook meestal van Baumberger Sandstein gesproken. Het feit dat de kalkrijke «Baumberger kalksteen» in Nederland in hoofdzaak voor sculpturen is toegepast, en deze steen werd bewerkt als «mergel», verklaart de keuze voor de term «zandige kalksteen».

Soorten: «Balegemse steen», «Baumberger kalksteen», «Gobertange».

A.0.2.6 Albast

Definitie: «**albast**»: «**sedimentaire natuursteen**» gevormd door de omzetting van anhydrietzouten

(calciumsulfaat) onder opname van water.
Toelichting: De naam «albast» wordt ook gebruikt voor bepaalde marmerechte gesteenten die een afwijkende chemische samenstelling hebben dan de steen waar hier op bedoeld wordt.
Soorten: «Spaanse albast», «Nottingham albast»

A.0.3 Metamorfe natuursteen
Definitie: «metamorfe natuursteen»: «natuursteen» gevormd door omzetting van een «stollingsgesteente» of een «sedimentaire natuursteen». Door hoge drukken en temperaturen is een wijziging van de structuur en mineraalinhoud opgetreden.
Soorten: «marmer», «kwartsiet», «ophicalciet»

A.0.3.1 Marmer
Definitie: «marmer»: «natuursteen» waarvan de grondmassa en het bindmiddel in hoofdzaak bestaan uit kalkverbindingen, tevens zijnde een «metamorfe natuursteen». «Polijsbare kalkstenen» worden in de natuursteenhandel ook vaak «marmer» genoemd.
Soorten: «arabescato», «bardiglio», «bianco Carrara», «cipollino», «giallo di Siena», «portoro», «rosa portogallo», «rosso antico», «rosso Verona»

A.0.3.2 Ophicalciet
Definitie: «ophicalciet»: magnesiumhoudende «marmer», vaak groen geband of gevlekt door het mineraal serpentijn.
Soorten: «verde aver», «verde issorie», «verde patricia», «verde Tinos»

A.0.3.3 Kwartsiet
Definitie: «kwartsiet»: «metamorfe natuursteen» gevormd uit «zandsteen».
Soorten: «alta kwartsiet»

A.1 Gebrek
Definitie: «gebrek»: al dan niet van nature in «natuursteen» voorkomende onvolkomenheid of onregelmatigheid, welke een nadelige invloed heeft of zou kunnen hebben op de kwaliteit welke «natuursteen» in verband met de verwerking of de duurzaamheid zou moeten hebben.
Soorten: «calcietplekken», «dode steen», «kwartskogels», «leemgaten», «leemlagen», «leger», «oplossingsholte», «pyriet», «reeleger», «roestkleurige draden», «schelpgaten», «schelplagen», «sliklagen», «steken», «stylolieten», «vuursteen», «witte aderen», «zwarte draden», «zwarte vlekken».

A.1.1 Calcietplekken
Definitie: «calcietplekken»: (Indien voorkomend in vlakken die in het zicht blijven) «gebrek» in de vorm van grijswitte insluitels van calciet in «kalksteen».
Toelichting: «calcietplekken» zijn uitsluitend om esthetische redenen

als een «gebrek» te beschouwen. «calcietplekken» die voorkomen op vlakken die niet in het zicht komen (achtervlakken, voegvlakken) worden daarom niet als een gebrek beschouwd. Deze plekken kunnen wel de aanwezigheid van «oplossingsholtes» verraden, die wel als een «gebrek» aangemerkt worden.

A.1.2 Dode steen

Definitie: «dode steen»: «gebrek» in de vorm van mindere samenhang en kwaliteit van «natuursteen» welke voor komt aan de bovenbegrenzing der steenformatie.

Toelichting: «dode steen» wordt ook wel camelot genoemd; het is een onoversteende asgrauwe tot bruine poreuze korst.

A.1.3 Kwartskogels

Definitie: «kwartskogels»: «gebrek» in de vorm van insluitingen van kwarts in verschillende soorten «kalksteen»

Toelichting «kwartskogels» worden ook wel mierennesten, doorns, clou's of nagels genoemd.

A.1.4 Leemgaten

Definitie: «leemgaten»: «gebrek» in de vorm van holten in «natuursteen» ontstaan door het losraken van brokjes leem uit het gesteente

A.1.5 Leemlagen

Definitie: «leemlagen»: bij natuurlijk gelaagde «natuursteen» min of meer evenwijdige lagen leem of lagen met een hoog leemgehalte.

A.1.6 Leger

Definitie: «leger»: bij natuurlijk gelaagde «natuursteen» de min of meer evenwijdige vlakken en lagen van de gelaagdheid.

Toelichting: «leger» kan een «gebrek» zijn als de steen niet loodrecht op het «leger» wordt belast (dit kan verminderde draagkracht en verminderde duurzaamheid ten gevolge hebben). Ook kan sprake zijn van 'open leger': vlakvormige openingen in de gelaagdheid. Relatief dichte lagen binnen het «leger», zoals deze bijvoorbeeld voor kunnen komen bij «Baumberger kalksteen», kunnen aanleiding tot schade geven: wanneer deze steen aan weersinvloeden blootgesteld is, kan op deze laag vocht blijven staan, waarna bij bevriezing de steen kapot zal springen. «leger» wordt ook wel groefleger genoemd.

A.1.7 Oplossingsholte

Definitie: «oplossingsholte»: gebrek in de vorm van een holte in de steen. Soms bekleedt met calciet (calcietgeoden), soms alleen gevuld met kleiig materiaal.

A.1.8 Pyriet

Definitie: «pyriet»: «gebrek» in de vorm van een geconcentreerd voorkomende zwavelijzerverbinding, welke in contact met water niet stabiel is.

Toelichting: «Pyriet» in «Belgische hardsteen» wordt ook wel 'gele nagels' genoemd. Overigens is «pyriet» niet altijd een «gebrek». Kleine, geïsoleerde kristalletjes berokkenen de steen meestal geen schade. In leien is «pyriet» wel een probleem. «Pyriet» in «marmer» kan tot bruine verkleuringen leiden.

A.1.9 Reeleger

Definitie: «reeleger»: «gebrek» in de vorm van kleine niet doorgaande scheurtjes.

Toelichting: «Reeleger» kan aanwezig zijn door het breken van de steen (in de groeve) met behulp van explosieven.

A.1.10 Roestkleurige draden

Definitie: «roestkleurige draden»: «gebrek» in de vorm van roestkleurige, onvolledig opgevulde draden, loodrecht of schuin op het leger, die gevuld zijn met «pyriet» en markasiet, dat gedeeltelijk is omgezet in limoniet.

A.1.11 Schelpgaten

Definitie: «schelpgaten»: «gebrek» in de vorm van gaten in «natuursteen» ontstaan door het oplossen of uitvallen van (grote) schelpfragmenten

A.1.12 Schelplagen

Definitie: «schelplagen»: «gebrek» in de vorm van concentraties van schelpen in gelaagde «natuursteen» die niet verkit zijn.

Toelichting: Bepaalde soorten «natuursteen», o.m. schelpkalksteen («Krensheimer muschelkalksteen» en «Kirchheimer muschelkalksteen»), bestaan vrijwel uitsluitende uit schelplagen. Deze zijn echter goed verkit.

A.1.13 Sliklagen

Definitie: «sliklagen»: «gebrek» in de vorm van slik-of leemlagen

A.1.14 Steken

Definitie: «steken»: «gebrek» in de vorm van rechte breukvlakken in steen (met name in «Belgische hardsteen» en «Ierse hardsteen») welke zowel in de groeve kunnen voorkomen als later in toegepaste steen kunnen ontstaan.

Toelichting: «steken» tekenen zich duidelijker af als het steenoppervlak droogt nadat de steen is nat gemaakt.

A.1.15 Stylolieten

Definitie: «stylolieten»: «gebrek» in de vorm van een grillig vertand grensvlak in «kalksteen».

Toelichting: Indien een zwart onoplosbaar residue op het grensvlak voorkomt, spreekt men van een 'zwarte ader' of 'brandlaag'. Indien de afstand tussen de styloliet en het zichtvlak van de steen meer dan 4 cm bedraagt, zal de styloliet de duurzaamheid van de steen in het algemeen niet beïnvloeden.

- A.1.16 Vuursteen**
Definitie: «vuursteen»: «gebrek» in de vorm van een knolvormige concreet van kiezel.
 Toelichting: «Vuursteen», ook wel 'silex' genoemd, kan o.m. voorkomen in «mergel», «Belgische hardsteen» en in «Doornikse steen». Niet te verwarren met «kwartskogels».
- A.1.17 Witte aderen**
Definitie: «witte aderen»: «gebrek» in de vorm van witte spieren of draden: calcietvullingen in vroegere breukvlakken in de formatie.
 Toelichting: Ze zijn met name als «gebrek» aan te merken wanneer ze water vasthouden en/of wanneer ze onzuiverheden bevatten van zwarte of paarse kleur. Wanneer ze omgeven zijn door een zwarte rand duidt dat op een slechte hechting. Deze aderen staan loodrecht of schuin op het «leger».
- A.1.18 Zwarte draden**
Definitie: «zwarte draden»: «gebrek» in de vorm van zwarte draden, loodrecht of schuin op het leger, die gevuld zijn met klei of steenkoolachtig materiaal en geen goede binding hebben met de steen.
- A.1.19 Zwarte vlekken**
Definitie: «zwarte vlekken»: «gebrek» in de vorm van zwarte vlekken in het zichtvlak, die ontstaan wanneer men de steen doorzaagt op een brandlaag. Fr. : noirure
- A.0.2.2.1 Belgische hardsteen**
Definitie: «Belgische hardsteen»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt in de Belgische Ardennen (o.m. in het Ourthe bekken) en bij Soignies, provincie Henegouwen. De grondmassa van «Belgische hardsteen» is gelijkmatig donker van kleur waarin de versteningen van de doorsneden van crinoiden (stengelfragmenten van zeelies) zich als grijs-witte kringetjes aftekenen. Het breukvlak is ruwkorrelig. Kristallijne koolzure kalk kan geconcentreerd voorkomen in de vorm van «calcietplekken». Soms verraden deze vlekken de aanwezigheid van «oplossingsholtes» in de steen.
 Bepalingen:
 - * Alleen eerste kwaliteit «Belgische hardsteen» mag toegepast worden.
 - * De steen moet gelijkmatig van kleur zijn. Een te veel aan of te grote «calcietplekken» kunnen een reden zijn om de steen af te keuren.
 - * «oplossingsholtes», «witte aderen», «roestkleurige draden», «zwarte draden» en «zwarte vlekken» mogen niet aanwezig zijn.
 - * De «stylolieten» mogen niet dikker zijn dan een halve millimeter en moeten minimaal vier cm verwijderd zijn van de uiteinden van de bewerkte steen. Verder moeten zij evenwijdig lopen aan het stelvlak en mogen geen water opnemen.
 - * «dode steen» mag niet aanwezig zijn.
 - * «steken» mogen niet aanwezig zijn.
 - * zachte of niet hechtende fossielen mogen niet aanwezig zijn.
 Toelichting: Technische eigenschappen
 wateropname 0,31 %vol

slijtvastheid	3,16	
	mm/1000m	
drukvastheid	129	
	N/mm ²	
werkelijke porositeit van het volume	0,31	%/vol
soortelijke massa	2689	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	4500	mm;
breed max.	1500	mm;
dik max.	900	mm.

Naast een eerste kwaliteit «Belgische hardsteen» zijn ook andere kwaliteiten verkrijgbaar. Recente

produktspecificatie spreekt over vier kwaliteiten: A: uitzonderlijke kwaliteit, B: Bouwkwaliteit, C: Courante kwaliteit en D (niet nader omschreven). Zie Technische Goedkeuring "Blauwe steen uit Henegouwen", 1997.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk, zoals pinakels, waterlijsten, goten, afdekkingen, afzaten, plinten en dergelijke. De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken», «letters hakken».

Voor buiten is polijstwerk niet geschikt.

«Belgische hardsteen» patineert lichtgrijs op regenkant en donker daar waar geen regen komt.

A.0.2.2.2 Pierre de Vinalmont

Definitie: «**pierre de Vinalmont**»: «**polijstbare kalksteen**» die wordt gewonnen in de Maasvallei in de omgeving van Namen in België. Vandaar dat de steen ook bekend staat als **Namense steen**. De grondmassa van «**pierre de Vinalmont**» is **gelijkmatig donker van kleur**. Het breukvlak is **schelpvormig**.

Bepalingen: * *Alleen eerste kwaliteit «pierre de Vinalmont» mag toegepast worden.*

* *De steen moet gelijkmatig van kleur zijn.*

* *«calcioplekken», en «witte aderen» mogen niet aanwezig zijn.*

* *«stylolieten» mogen niet dikker zijn dan een halve millimeter, zij mogen niet doorlopen en moeten minimaal vier cm verwijderd zijn van de uiteinden van de bewerkte steen. Verder moeten zij evenwijdig lopen aan het stelvlak en mogen geen water opnemen.*

* *«kwartskogels» mogen voorkomen, mits de concentratie niet groter is dan 3 cm² per m².*

* *«pyriet» mag fragmentarisch aanwezig zijn.*

* *«dode steen» mag niet aanwezig zijn.*

* *«steken» mogen niet aanwezig zijn.*

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,1	%/vol
slijtvastheid	2.31-3,34	
	mm/1000m	
drukvastheid	130	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2725	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	2000	mm;
breed max.	1000	mm;
dik max.	800	mm.

Naast een eerste kwaliteit «pierre de Vinalmont» zijn ook een tweede en derde kwaliteit verkrijgbaar.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk, zoals pinakels, waterlijsten, goten, afdekkingen, afzaten, plinten en dergelijke.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken», «letters hakken». Voor buiten is «polijsten» niet geschikt.

«pierre de Vinalmont» verweert zilvergrijs op regenkant en donker daar waar geen regen komt. In oude steen komen veelvuldig steken voor.

In «pierre de Vinalmont» kunnen «witte vlekken», «witte aderen», «zwarte aderen», «kwartskogels», «pyriet» en sporadisch ook fossielen voorkomen.

A.0.2.2.3 Ierse hardsteen

Definitie: «Ierse hardsteen»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt in het zuidoosten van Ierland. De grondmassa van «Ierse hardsteen» is gelijkmatig donker van kleur waarin de versteningen van de crinoiden zich als grijs-witte kringetjes aftekenen. Het breukvlak is ruwkorrelig.

- Bepalingen:*
- * Alleen eerste of AA kwaliteit «Ierse hardsteen» mag toegepast worden.
 - * De steen moet gelijkmatig van kleur zijn. Een te veel aan of te grote «calcietplekken» kunnen een reden zijn om de steen af te keuren.
 - * «oplossingsholtes», «witte aderen», «roestkleurige draden», «zwarte draden» en «zwarte vlekken» mogen niet aanwezig zijn.
 - * «stylolieten» mogen niet dikker zijn dan een halve millimeter, zij mogen niet doorlopen en moeten minimaal vier cm verwijderd zijn van de uiteinden van de bewerkte steen. Verder moeten zij evenwijdig lopen aan het stelvlak en mogen geen water opnemen.
 - * «pyriet» mag fragmentarisch aanwezig zijn.
 - * «dode steen» mag niet aanwezig zijn.
 - * «steken» mogen niet aanwezig zijn.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,14	%vol
slijtvastheid	3.5-4,2	
	mm/1000m	
drukvastheid	126	
	N/mm ²	
werkelijke porositeit van het volume	0,31	%/vol
soortelijke massa	2690	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	3000	mm;
breed max.	1500	mm;
dik max.	900	mm.

Naast een eerste of AA kwaliteit «Ierse hardsteen» zijn ook een tweede en derde kwaliteit of A en B kwaliteit, afhankelijk van de groeve, verkrijgbaar.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk, zoals pinakels, waterlijsten, goten, afdekkingen, afzaten, plinten en dergelijke.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren»,

«spitsen», «prikken» en «letters hakken». Voor buiten is «polijsten» niet geschikt.
 «Ierse hardsteen» patineert lichtgrijs op regenkant en donker daar waar geen regen komt.
 In «Ierse hardsteen» kunnen «witte vlekken», «witte aderen», «stylolieten», «kwartskogels» en «pyriet» voorkomen.
 Het verschil met «Belgische hardsteen» zit 'm onder meer in het luchtje bij het aanzagen (de Belgische ruikt naar zwavel, de Ierse niet)

A.0.2.2.4 Marbre noir de Golzinne
Definitie: «marbre noir de Golzinne»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt in de omgeving van Namen in België (groeve bij het dorpje Mazy). De grondmassa van «marbre noir de Golzinne» is gelijkmatig en blauwzwart van kleur. Het breukvlak is messcherp en schelpvormig.

Bepalingen: * De steen moet gelijkmatig van kleur zijn.
 * «witte aderen», «stylolieten» dikker dan een halve mm en «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

slijtvastheid	2,25	
	mm/1000m	
drukvastheid	122,4	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2700	kg/m ³
vorstbestendig	neen	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 2000 mm;
 breed max. 1000 mm;
 dik max. 500 mm.
 De groeve bestaat uit vijf natuurlijke banken van dezelfde kwaliteit.
 De steen wordt gezocht toegepast voor vloertegels en trappen en gepolijst voor schoorsteenmantels en lambrizing. Verder wordt de steen gebruikt voor beeldhouwwerk.
 De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken» «letters hakken».
 «marbre noir de Golzinne» verweert buiten wit.

A.0.2.1.1 Anstrude
Definitie: «anstrude»: witte «kalksteen» uit het Jura tijdperk welke wordt gewonnen in het Département de l'Yonne, Frankrijk. «anstrude» is opgebouwd uit oölieten (bolletjes van kalk) en crinoïden die zijn samengegroeid door kristallijn calciet.

Bepalingen: * «anstrude jaune claire»: «variant» van «anstrude».
 * Alleen de «variant» «anstrude jaune claire» mag toegepast worden.
 * De steen welke buiten wordt toegepast minstens een jaar over laten staan om het bergwater kwijt te raken, de steen is dan niet meer vorstgevoelig.
 * Scheuren en steken mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen (anstrude roche jaune)

wateropname	0,65	%vol
drukvastheid	60	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2220	kg/m ³

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max. 3000 mm;
breed max. 1100 mm;
dik max. 1000 mm.

«anstrude» is verkrijgbaar in de «varianten» anstrude roche jaune, anstrude roche claire, anstrude jaune claire en anstrude blanc. De laatste drie soorten zijn niet vorstbestendig.

De steen wordt toegepast ten behoeve van plinten, sokkels, profielwerk, balustraden en beeldhouwwerk. De steen is geschikt om te «schuren», «frijnen» en «scharren».

De steen patineert wit op de regenkant en zwart daar waar geen regen komt.

A.0.2.1.2 Brauvilliers

Definitie «**Brauvilliers**»: witte «kalksteen» welke gewonnen wordt in het Département de la Meuse, Frankrijk. De grondmassa is gelijkmatig van structuur en kleur, het breukvlak is ruw korrelig.

«**Brauvilliers liais**»: «variant» van «**Brauvilliers**».

Bepalingen: * Alleen de «variant» «**Brauvilliers liais**» mag toegepast worden.

* De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.

* Open «schelplagen» mogen niet voorkomen.

* «witte aderen» mogen niet aanwezig zijn.

* Het «leger» moet evenwijdig lopen aan het stelvlak.

* «steken» en scheuren mogen niet aanwezig zijn.

Toelichting: Technische eigenschappen («**Brauvilliers liais**»)

wateropname 0,57 %vol

drukvastheid 24

N/mm²

soortelijke massa 1960 kg/m³

vorstbestendig ja

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max. 2500 mm;

breed max. 1100 mm;

dik max. 1000 mm.

Naast «**Brauvilliers liais**» zijn ook de variaties **Brauvilliers demi fine** en **Brauvilliers fine** verkrijgbaar.

«schelplagen» kunnen geconcentreerd voorkomen. Ook kunnen «witte aderen» voorkomen.

De steen wordt toegepast ten behoeve van profielwerk, tracteringen, beeldhouwwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «schaven»,

«frijnen» en «scharren».

«**Brauvilliers**» patineert blank op de regenkant en donker daar waar geen regen komt.

A.0.2.1.3 Savonnières

Definitie: «**Savonnières**»: witte oölitische «kalksteen» welke gewonnen wordt in het Département de la Meuse, Frankrijk. De grondmassa is gelijkmatig van structuur en kleur. Het breukvlak is ruw korrelig.

«**Savonnières demi fine**»: «variant» van

«**Savonnières**».

Bepalingen: * Alleen de «variant» «**Savonnières demi fine**» mag toegepast worden.

* De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.

* Open «schelplagen» mogen niet voorkomen.

* «witte aderen» mogen niet aanwezig zijn.

* Het «leger» moet evenwijdig lopen aan het stelvlak.

* «steken» en scheuren mogen niet aanwezig zijn.

Toelichting: Technische eigenschappen (Savonnières liais)

wateropname	0,52	%vol
drukvastheid	17	
	N/mm ²	
soortelijke massa	1820	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 2500 mm;
 breed max. 1100 mm;
 dik max. 1000 mm.

Naast «Savonnières demi fine» zijn ook de «varianten» Savonnières fine en Savonnières liais verkrijgbaar. «schelplagen» kunnen geconcentreerd voorkomen. Ook kunnen «witte aderen» voorkomen.
 De steen wordt toegepast ten behoeve van profielwerk, tracteringen, beeldhouwwerk.
 De steen is geschikt om te «schuren», «schaven», «frijnen» en «scharren».
 «Savonnières» patineert blank op de regenkant en donker daar waar geen regen komt.

A.0.2.2.5 Comblanchien

Definitie: «Comblanchien»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Beaune (Côte d'Or) Frankrijk. Er kunnen fossielen en aderen (smal tot breed) in de steen voorkomen. Het breukvlak is glad. De steen heeft een leverkleur met een rozige gloed.

Bepalingen: * De grondmassa van de steen moet homogeen zijn.
 * Aderen mogen voorkomen.
 * Open «leger» en scheuren mogen niet voorkomen.

Toelichting: technische eigenschappen

drukvastheid	198	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2660	kg/m ³
vorstbestendig	neen	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 3000 mm;
 breed max. 1100 mm;
 dik max. 1500 mm.

«Comblanchien» is verkrijgbaar in de variaties Comblanchien claire, Comblanchien légèrement moucheté en Comblanchien moucheté. Het voorkomen van fossielen is sterk afhankelijk van de variaties.
 De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, lambrizingen en profielwerk voor binnen.
 De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en «letters hakken».

A.0.2.1.4. Euville

Definitie: «Euville»: «kalksteen» welke gewonnen wordt in het Département de la Meuse, Frankrijk. De steen heeft een grofkorrelige structuur en is opgebouwd uit onder andere crinoiden en stekels van zeeëgels, die samengegroeid zijn door kristallijne koolzure kalk. Het breukvlak is ruw korrelig met glanzende facetten van kristallijne kalk. Bruinkleurige en sponsachtige plekken kunnen voorkomen. «Euville marbrier»: «variant» van «Euville».

Bepalingen: * Alleen de «variant» «Euville marbrier» mag toegepast worden.
 * Bruinkleurige en sponsachtige plekken mogen niet

voorkomen.

* *De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.*

* «kalklijnen» mogen voorkomen, maar scheuren en «steken» niet.

* «Euville» niet toepassen bij industriële centra.

Toelichting:

Technische eigenschappen

wateropname	0,64	%vol
drukvastheid	29	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2220	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	3000	mm;
breed max.	1100	mm;
dik max.	1250	mm.

Naast «Euville marbrier» zijn ook de «varianten» Euville roche en Euville construction verkrijgbaar.

«Euville» wordt toegepast ten behoeve van profielwerk, beeldhouwwerk, tracteringen en balustraden.

De steen is geschikt om te «schuren», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».

«Euville» patineert blank op de regenkant en donker daar waar geen regen komt. De steen verweert ruw.

A.0.2.5.1

Balegemse steen

Definitie:

«Balegemse steen»: «zandige kalksteen» welke gewonnen wordt nabij het dorp Balegem in de Provincie Oost Vlaanderen, België. De steen is kwartshoudend, groenachtig bruin of blond van kleur en heeft een meestal duidelijk zichtbaar horizontaal «leger». De «Balegemse steen» bevat plaatselijk vrij grote schelpen. De steen wordt gevonden in schollen met een harde kern tussen zandlagen. .

Bepalingen:

* *Zachte delen van schollen mogen niet toegepast worden.*

* *De steen moet gelijkmatig van structuur zijn.*

* «steken» en scheuren en «schelplagen» mogen niet voorkomen.

Toelichting:

Technische eigenschappen

wateropname	0,66	%vol
drukvastheid	160	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2600	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen.		
lang max.	800	mm;
breed max.	600	mm;
dik max.	200	mm.

Naast de bruinevlekte steen zonder fossielen, is er een steen met gesloten fossielen en een steen met open fossielen.

De steen wordt toegepast voor hoekblokken, raamomlijstingen, plinten, waterlijsten, traptreden en muurblokken.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».

«Balegemse steen» patineert oker geel, de verwerking begint met korstvorming langs de voegen.

A.0.2.1.5 Magny

Definitie: «Magny»: «kalksteen» welke gewonnen wordt in het Département de la Côte d'Or, Frankrijk. Het breukvlak van de steen is fijnkorrelig. De steen vertoont aders en scheuren en «steken» komen veelvuldig voor.

«Magny roche claire»: «variant» van «Magny».

Bepalingen: * Alleen de «variant» «Magny roche claire» mag toegepast worden.

* De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.

* Aders mogen voorkomen.

* Open structuur mag niet voorkomen.

* Scheuren en «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,68	%vol
drukvastheid	52	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2200	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	3000	mm;
breed max.	1200	mm;
dik max.	1250	mm.

Naast «Magny roche claire» komt ook de «variant» Magny roche dorée voor.

De steen wordt toegepast voor profielwerk, tracteringen, beeldhouwwerk, balustraden, afdekkingen en sokkels.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».

«Magny» patineert licht op de regenkant en donker daar waar geen regen komt.

A.0.2.1.6 Massangis

Definitie: «Massangis»: «kalksteen» welke gewonnen wordt in het Département de l'Yonne, Frankrijk. De steen is fijnkorrelig en gelijkmatig poreus. De kleur is bruinachtig geel tot okergeel met een lichtelijk gewolkt oppervlak. Kiezeltachtige 'doorns' komen voor en aderen kunnen aanwezig zijn. «Massangis roche jaune»: «variant» van «Massangis».

«vaurion»: «variant van «Massangis».

Bepalingen: * Ten behoeve van restauratie de «variant» «Massangis roche jaune» toepassen.

* De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.

* Open structuren mogen niet voorkomen.

* Aderen mogen voorkomen.

* Kiezeltachtige 'doorns' evenals scheuren en «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,53	%vol
drukvastheid	98	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2380	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	3000	mm;
breed max.	1250	mm;
dik max.	1250	mm.

Naast «Massangis roche jaune» zijn er de «varianten» Massangis roche jaune claire, Massangis claire en

Massangis liais.
 «vaurion» en «Massangis» zijn twee «varianten» van dezelfde formatie.
 De steen wordt toegepast ten behoeve van profielwerk, tracteringen, beeldhouwwerk, balustraden, sokkels en plinten.
 De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».
 «Massangis» patineert licht op de regenkant en donker daar waar geen regen komt.

A.0.2.1.7

Portland

Definitie:

«Portland»: «kalksteen» welke gewonnen wordt in Dorset, Engeland. De steen is fijnkorrelig van structuur. Het breukvlak is fijnkorrelig.
«Portland whitbed»: «variant» van «Portland», oölitische kalksteen met een vrij open structuur waarin veelvuldig schelpen voorkomen.
«Portland basebed»: «variant» van «Portland» met een fijnere en meer dichte structuur dan «Portland whitbed», waarin minder grote schelpen voorkomen.
«Portland roach»: «variant» van «Portland» met een grovere, meer open structuur dan «Portland whit bed», waarin kleine en grote, deels open schelpen voorkomen.

Bepalingen:

* De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.
 *Scheuren en «steken» en open «schelplagen» mogen niet voorkomen.
 *Grote verkiezelingen mogen niet voorkomen
 *Leger vaak moeilijk vast te stellen en dient daarom gemarkeerd te worden

Toelichting:

«Portland whit bed», «Portland base bed» en «Portland roach» zijn geschikt voor restauratiewerk.
 Technische eigenschappen

wateropname	0,75	%vol
drukvastheid «Portland whit bed»	72	
	N/mm ²	
drukvastheid «Portland base bed»	42	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2310	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 2500 mm;
 breed max. 1300 mm;
 dik max. 1100 mm.
 Portland wordt, afhankelijk van de variant, toegepast ten behoeve van paramentblokken (roach en whitbed), profielwerk (whitbed), tracteringen (whitbed) en beeldhouwwerk (whitbed en basebed).
 De steen is, afhankelijk van de variant, geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».
 Portland patineert wit op de regenkant en zwart daar waar geen regen komt.

A.0.2.1.8

Saint Maximin

Definitie:

«Saint Maximin»: «kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Creil ten noorden van Parijs in het Département de l’Oise, Frankrijk. De kleur is crème tot bruinbeige. De steen heeft een fijne open

structuur en veel open spiraalvormige «schelppgaten».
«Saint Maximin roche liais très dur»: «variant» van «Saint Maximin».

Bepalingen: * Alleen de «variant» «Saint Maximin roche liais très dur» mag toegepast worden
* De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.
* «steken» en scheuren mogen niet voorkomen.
* Zachte delen van de bank mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,52	%vol
drukvastheid	57	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2220	kg/m ³

Er bestaan twijfels over de weervastheid van deze steen in ons klimaat.

«Saint Maximin» is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	2000	mm;
breed max.	1100	mm;
dik max.	500	mm.

Naast de «variant» «Saint Maximin roche liais très dur» bestaan de «varianten» Saint Maximin roche demi ferme, Saint Maximin roche ferme en Saint Maximin roche dure. De steen wordt toegepast ten behoeve van profielwerk, traceringen, afdekkingen, sokkels, plinten, trappen en vloeren.

De steen is geschikt om te «schuren», «boucharderen», «frijnen», «scharreren», «spitsen» en «prikken».

«Saint Maximin» patineert crème-grijs.

A.0.3.1.1 Arabescato
Definitie: **«arabescato»: «marmer» welke gewonnen wordt in de Apennijnen ten noorden van Carrara, Italië. De steen is altijd geaderd. De ondergrond is wit met gekleurde aderen die variëren van beige, rood, bruin, groen, grijs tot zwart. Het breukvlak is suikerkorrelig.**

Bepalingen: * «arabescato» moet vrij zijn van «steken» en scheuren, open gaten en «pyriet».

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	2	%vol
slijtvastheid	3,5	
	mm/1000m	
drukvastheid	100-140	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2700	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	2600	mm;
breed max.	1400	mm;
dik max.	1500	mm.

«arabescato» komt voor in de «varianten» arabescato garfagnana, arabescato vagli, arabescato cervaiolo, arabescato arni en calacatta arni, calacatta oro, calacatta vagli.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, schoorsteenmantels, wandbekleding, sokkels, kolommen, kapitelen en trappen, veelal binnenwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten»,

«polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en «letters hakken».

«arabescato» kent binnen geen verwerking. Buiten patineert het vaak van kleur daar waar geen regen komt en op regenkant zwart, aderen spoelen uit.

A.0.3.1.2 Definitie:

Bardiglio

«bardiglio»: «marmer» welke gewonnen wordt in de Apennijnen tussen Carrara en Luca, Italië.

«bardiglio imperiale»: «variant» van «bardiglio», blauwgrijs van kleur, gesloten structuur, breukvlak glasachtig, zwarte aderen kunnen voorkomen.

«bardiglio imperiale chiaro»: lichtgekleurde «variant» van «bardiglio imperiale»

«bardiglio imperiale scuro»: donker gekleurde «variant» van «bardiglio imperiale»

«bardiglio uni»: «variant» van «bardiglio», blauwgrijs van kleur, gesloten structuur, breukvlak glasachtig, kleine zwarte aderen kunnen voorkomen, witte aderen komen voor.

«bardiglio uni chiaro»: lichtgekleurde «variant» van «bardiglio uni»

«bardiglio uni scuro»: donker gekleurde «variant» van «bardiglio uni»

«bardiglio nuvolato»: «variant» van «bardiglio», blauwgrijs van kleur, gesloten structuur, breukvlak glasachtig, grote zwarte en witte aderen kunnen voorkomen.

«bardiglio nuvolato chiaro»: lichtgekleurde «variant» van «bardiglio nuvolato»

«bardiglio nuvolato scuro»: donker gekleurde «variant» van «bardiglio nuvolato»

Bepalingen: * «steken», scheuren en open gaten mogen niet voorkomen

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	1	%vol
slijtvastheid	5,1	
	mm/1000m	
drukvastheid	128	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2700	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2600 mm;
breed max. 1400 mm;
dik max. 1500 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, schoorsteenmantels, wandbekleding, sokkels, kolommen, kapitelen en trappen, veelal binnenwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en «letters hakken».

«bardiglio» kent binnen geen verwerking. Buiten patineert het lichtgrijs daar waar geen regen komt en zwart op de regenkant.

A.0.2.2.6 Definitie:

Napoléon

«Napoleon»: «polijstbare kalksteen» uit het Carboon welke gewonnen wordt in de omgeving van Ferques, Pas de Calais in Noord-Frankrijk. Het gesteente is lichtbruin-beige van kleur, is sterk gaderd en gewolkt met witte vlekken; soms slecht

vergroeid (open structuur).

Bepalingen: * «steken», scheuren open «leger» en open gaten mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

vorstbestendig	neen
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:	
lang max.	2500 mm;
breed max.	1200 mm;
dik max.	1200 mm.

Er zijn geen «varianten» van de steen. Waren er voorheen wel, bijvoorbeeld Napoléon tigré, Napoléon mélange, etc. De steen wordt toegepast voor schoorstenen, vloeren, wandbekleding en lijstwerk. De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten» en «polijsten».

A.0.3.1.3 Rosso antico

Definitie: «rosso antico»: «marmer» welke gewonnen wordt nabij Genua, Italië. De steen is donkerrood van kleur met fijne tot grove witte en zwarte aderen.

Bepalingen: * «steken», scheuren, open «leger» en open gaten mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	9	%vol
slijtvastheid	1,8	
	mm/1000m	
drukvastheid	132	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2600	kg/m ³
vorstbestendig	neen	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2300	mm;
breed max.	1000	mm;
dik max.	1000	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, wandbekleding, lijsten, schoorsteenmantels, kolommen, kapitelen en basementen, alleen binnenwerk. De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten» en «polijsten».

A.0.3.1.4 Rosso Verona

Definitie: «rosso Verona»: «marmer» welke gewonnen wordt nabij Verona, Italië. De kleur van de steen varieert van licht tot donker rood met een gewolkte structuur. Grijs tot zwarte aders komen altijd voor, deze zijn niet of slecht vergroeid. Open gaten kunnen voorkomen. Het breukvlak is grofkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren en open «leger» mogen niet voorkomen.

* Kleine open gaten mogen in beperkte mate voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	2	%vol
slijtvastheid	3	
	mm/1000m	
drukvastheid	160	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2700	kg/m ³
vorstbestendig	neen	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2400	mm;
breed max.	1200	mm;

dik max. 1400 mm.
De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, schoorsteenmantels, wandbekleding, sokkels, kolommen, kapitelen en trappen, alleen binnenwerk.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten» en «polijsten».

A.0.3.1.5 Rosa portogallo

Definitie: «rosa portogallo»: «marmer» welke gewonnen wordt nabij Esterémóz, Portugal. De kleur van de steen is meestal lichtrose tot oranje rose, maar kan sterk in tint variëren. De aders zijn lichtgrijs tot zwart en roodbruin. De structuur is homogeen en het breukvlak is suikerkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren, open «leger» en open gaten mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen
soortelijke massa 2700 kg/m³
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2500 mm;
breed max. 1200 mm;
dik max. 1400 mm.
De steen kent de «varianten» rosa aurora en rosa esterémóz.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en «letters hakken».
«rosa portogallo» verweert buiten vaal van kleur.

A.0.3.1.6 Cipollino

Definitie: «cipollino»: «marmer» welke gewonnen wordt in de Apennijnen bij Versilia, Italië. De steen is licht- tot donkergroen van kleur met lichtgrijze tot witte vlekken. Rechthoekig grijs tot zwart geaderd, als de schillen van een ui (It.:cipolla), en gewolkt. Het breukvlak is grofkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren en open gaten mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen
wateropname 2 %vol
slijtvastheid 3,5
drukvastheid mm/1000m 120
N/mm²
soortelijke massa 2700 kg/m³
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 3000 mm;
breed max. 1500 mm;
dik max. 1500 mm.
«cipollino» kent de «varianten» cipollino classico en cipollino verde.
De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, schoorsteenmantels, wandbekleding, sokkels, kolommen, kapitelen en trappen, veelal binnenwerk.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en «letters hakken».
Buiten patineert het vaal van kleur daar waar geen regen komt en op regenkant zwart, aderen spoelen uit.

A.0.3.1.7 Bianco Carrara

Definitie: «bianco Carrara»: wit «marmer» welke gewonnen

wordt in de Apennijnen bij Carrara, Italië. De «varianten» onderscheiden zich voornamelijk in kleur en adering.

«bianco Carrara statuario»: «variant» van «bianco Carrara» met een witte ondergrond met zeer fijne adering, zeer homogeen van structuur.

«bianco Carrara gioia»: «variant» van «bianco Carrara» met een witte ondergrond met duidelijk aftekenende aders. Deze «variant» bevat altijd «pyriet».

«bianco Carrara venato»: «variant» van «bianco Carrara» met een witte tot lichtgrijze ondergrond met rechtlijnige adering.

«bianco Carrara C»: «variant» van «bianco Carrara» met een egaal witte tot gebroken witte kleur met rustige grijze adering.

«bianco Carrara D»: «variant» van «bianco Carrara» met een lichtgrijze kleur en duidelijke adering.

«bianco Carrara C/D»: «variant» van «bianco Carrara» met een witte tot grijze ondergrond met zeer wisselvallige adering.

«bianco Carrara P»: «variant» van «bianco Carrara» met een witte ondergrond, zeer gelijkmatig van kleur, met nagenoeg geen adering. Het breukvlak is suikerkorrelig.

Bepalingen: * Alleen de «varianten» «bianco Carrara statuario», «bianco Carrara gioia», «bianco Carrara venato», «bianco Carrara C» en «bianco Carrara P» mogen toegepast worden.

* «steken», scheuren en open gaten mogen niet voorkomen.

* In de steen mag, met uitzondering van de «variant» «bianco Carrara gioia» geen «pyriet» voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	1	%vol
slijtvastheid	5	
	mm/1000m	
drukvastheid	130-160	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2700	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max. 3000 mm;
breed max. 1500 mm;
dik max. 1800 mm.

De toepassingen van de steen zijn mede afhankelijk van de «variant».

«bianco Carrara statuario»: beeldhouwwerk, vloeren.

«bianco Carrara gioia»: wandbekleding, vensterbanken (niet voor vloeren!).

«bianco Carrara venato»: vloeren, schoorsteenmantels, wandbekleding, sokkels, kolommen, kapitelen, trappen.

«bianco Carrara C»: beeldhouwwerk, vloeren, schoorsteenmantels, wandbekleding, sokkels, kolommen, kapitelen, trappen.

«bianco Carrara D»: niet geschikt voor restauratie.

«bianco Carrara C/D»: niet geschikt voor restauratie.

«bianco Carrara P»: beeldhouwwerk, vloeren, schoorsteenmantels, wandbekleding, sokkels, kolommen, kapitelen, trappen.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en «letters hakken».

Buiten patineert het vaal van kleur daar waar geen regen komt en op regenkant zwart. Donkere aderen zijn harder en blijven daardoor langer staan dan de witte gedeelten van de steen.

A.0.1.1.1 Balmoral

Definitie: «balmoral»: «graniet» welke gewonnen wordt nabij Vehmaa, Finland. De steen heeft een donker tot zwarte ondergrond met licht tot donker rode vlekken (veldspaatkristallen). Het breukvlak is grofkorrelig.

Bepalingen: * «steken» en scheuren mogen niet voorkomen.
* Zwarte pitten, groter van 1 cm², mogen uit esthetisch oogpunt op in het zicht blijvende vlakken niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,13	%vol
drukvastheid	200-230	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2640	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen		
lang max.	2800	mm;
breed max.	1800	mm;
dik max.	1800	mm.

De steen varieert van korrel, van grofkorrelig tot fijnkorrelig, waarbij de kleur varieert van licht naar donker.

De steen wordt toegepast ten behoeve van basementen, kolommen, kapitelen, wandbekleding, vloeren en trappen.

De steen is geschikt om te «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».

«balmoral» kent geen verweringsbeeld.

A.0.1.2.1 Weidenhahn

Definitie: «Weidenhahn»: «trachiet» welke gewonnen wordt nabij Weidenhahn in het Westerwald, Duitsland. De steen is homogeen van structuur beige-bruin van kleur, met duidelijk zichtbare donkerbruine en roodbruine aderen Het breukvlak is grofkorrelig. Scheurvorming kan ontstaan bij te snelle droging van de steen (groefwater).

Bepalingen: * «steken» en scheuren mogen niet voorkomen.
* Het groefwater moet, voordat de steen wordt aangebracht, geheel uit de steen verdwenen zijn.
* Bij geringe diktematen (tot zes cm) de steen na aanbrengen gedurende vier dagen vochtig houden om kromtrekken te voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	2,7	%vol
drukvastheid	82	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2500	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2200	mm;
breed max.	1200	mm;
dik max.	1000	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van trappen, vloeren, beeldhouwwerk, profileerwerk, basementen,

kolommen, wandbekleding, plinten, sokkels, kapitelen en raamtraceringen.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».

«Weidenhahn» kent nagenoeg geen verwerking, op regenkant een weinig donkere verkleuring. Afschilfering kan optreden en door oxydatie van ijzerhoudende bestanddelen komen donkerbruine verkleuringen voor.

A.0.2.2.7 Romaanse travertin

Definitie: «Romaanse travertin»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Tivoli (Rome), Italië. De steen vertoont tegen het leger gezaagd een duidelijke gelaagdheid en heeft grote poriën. Het breukvlak is grofkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren en poriën groter van 2 cm² mogen niet voorkomen.

Toelichting: De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	2800 mm;
breed max.	1400 mm;
dik max.	1600 mm.

«Romaanse travertin» kent drie «varianten»: Romano chiaro, beige van kleur met lichte aders, Romano classico, beige-bruin van kleur met aders en Romano noce, notenbruin van kleur met aders.

De steen wordt toegepaste ten behoeve van vloeren, wandbekleding, plinten, basementen, kolommen, kapitelen, trappen en beeldhouwwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «frijnen», «scharren». Materiaal mag voor binnen gestopt worden.

«Romaanse travertin» verbleekt en wordt grover van structuur.

A.0.2.2.8 Toscaanse travertin

Definitie: «Toscaanse travertin»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Serre di Rapolano in Toscane, Italië. De steen vertoont tegen het leger gezaagd een duidelijke gelaagdheid en heeft ongelijkmatig verdeelde grote poriën. Het breukvlak is grofkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren en poriën groter van 2 cm² mogen niet voorkomen.

Toelichting: De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	2800 mm;
breed max.	1400 mm;
dik max.	1600 mm.

«Toscaanse travertin» kent twee «varianten»: Toscano chiaro, beige van kleur met lichte aders en Toscano rapolano, beige-bruin van kleur met aders.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, wandbekleding, plinten, basementen, kolommen, kapitelen, trappen en beeldhouwwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «frijnen» en «scharren». Materiaal mag voor binnen gestopt worden.

«Toscaanse travertin» verbleekt en wordt grover van structuur.

A.0.2.2.9 Ascolaanse travertin

Definitie: «Ascolaanse travertin»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Ascoli Piceno, Italië. De

steen is ongelijkmatig van structuur en heeft grote poriën, groter dan «Toscaanse travertin». Het breukvlak is grofkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren en poriën groter van 2 cm² mogen niet voorkomen.

Toelichting: De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2800 mm;
breed max. 1400 mm;
dik max. 1600 mm.
«Ascolaanse travertin» kent twee «varianten»: Ascolano chiaro, beige van kleur met lichte aders en Ascolano dorato, beige van kleur met witte strepen.
De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, wandbekleding, plinten, basementen, kolommen, kapitelen, trappen en beeldhouwwerk.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «frijnen» en «scharren». Materiaal mag voor binnen gestopt worden.
«Ascolaanse travertin» verbleekt en wordt grover van structuur.

A.0.3.1.8 Giallo di Siena

Definitie: «giallo di Siena»: «marmer» welke gewonnen wordt nabij Siena, Italië. In de steen komen «steken» veelvuldig voor; de platen worden doorgaans vanuit de groeve voorzien van een kunststof wapeningsnet aan de achterzijde. De lichte «variant» heeft een gele ondergrond en is sterk zalmkleurig tot okerkleurig geaderd en gewolkt met lichte vlekken en de donkere variant is geel tot okergeel met roodbruine aders en lichtere vlekken.

Bepalingen: * scheuren, open «leger» en open gaten mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,35	%vol
slijtvastheid	7,7	
	mm/1000m	
drukvastheid	166	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2710	kg/m ³
vorstbestendig	neen	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2000 mm;
breed max. 800 mm;
dik max. 800 mm.
De steen wordt toegepast ten behoeve van schoorsteenmantels, sokkels, vloeren, plinten en wandbekleding altaren.
De steen is geschikt om te «zoeten» en te «polijsten».

Verwijderd:

A.0.3.1.9 Portoro

Definitie: «portoro»: «marmer» welke gewonnen wordt nabij La Spezia, Italië. De steen heeft een zwarte ondergrond met fijne tot grove, goudkleurige respectievelijk witte gekleurde aders.

Bepalingen: * «steken», scheuren, open gaten en open «leger» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,85	%vol
slijtvastheid	4,4	
	mm/1000m	

drukvastheid	190	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2710	kg/m ³
vorstbestendig	neen	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	1800	mm;
breed max.	1000	mm;
dik max.	800	mm.
De steen kent twee «varianten» fijngeaderd en grofgeaderd, welke allebei onderverdeeld kunnen worden in goudgeaderd en witgeaderd.		
De steen wordt toegepast ten behoeve van schoorsteenmantels, sokkels vloeren, plinten, wandbekleding en altaren.		
De steen is geschikt om te «zoeten» en te «polijsten».		

A.0.3.2.1 Verde Issorie

Definitie: «verde Issorie»: «ophicalciet» (serpentijnmarmer) welke gewonnen wordt in het dal van Aosta, Piemonte, Italië. De steen heeft een vaalgroene ondergrond met wit kristalkleurige vlekken en donkergroene pitten. In de kleur komt enige variatie voor. Breukgevoelig «leger» komt voor.

Bepalingen: * Scheuren, open gaten en open «leger» mogen niet voorkomen.

Toelichting:	Technische eigenschappen	
	wateropname	2 %vol
	slijtvastheid	5
		mm/1000m
	drukvastheid	110-140
		N/mm ²
	soortelijke massa	2740 kg/m ³
	vorstbestendig	neen
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
	lang max.	2800 mm;
	breed max.	1500 mm;
	dik max.	1200 mm.
De steen wordt toegepast ten behoeve van schoorsteenmantels, sokkels, plinten, wandbekleding en altaren.		
De steen is geschikt om te «polijsten».		

A.0.3.2.2 Verde patricia

Definitie: «verde patricia»: «ophicalciet» (serpentijnmarmer) welke gewonnen wordt in het dal van Aosta, Piemonte, Italië. De steen heeft een donkergroene ondergrond met vale lichte aders en vlekken. In de kleur komt enige variatie voor. Breukgevoelig «leger» komt voor.

Bepalingen: * Scheuren, open gaten en open «leger» mogen niet voorkomen.

Toelichting:	Technische eigenschappen	
	wateropname	0,09 %vol
	slijtvastheid	7,9
		mm/1000m
	drukvastheid	194
		N/mm ²
	soortelijke massa	2880 kg/m ³
	vorstbestendig	neen
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		

lang max. 2800 mm;
breed max. 1500 mm;
dik max. 1200 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van schoorsteenmantels, sokkels, plinten, wandbekleding en altaren.

De steen is geschikt om te «zoeten» en te «polijsten».

A.0.3.2.3 Verde aver

Definitie: «verde aver»: «ophicalciet» (serpentijmarmor) welke gewonnen wordt in het dal van Aosta, Piemonte, Italië. De steen heeft een vaalgroene ondergrond met wit kristalkleurige vlekken en donkergroene pitten. In de kleur komt enige variatie voor. Breukgevoelig «leger» komt voor.

Bepalingen: * Scheuren, open gaten en open «leger» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,6	%vol
slijtvastheid	2,2	
	mm/1000m	
drukvastheid	200	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2880	kg/m ³
vorstbestendig	neen	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max. 2800 mm;
breed max. 1200 mm;
dik max. 1000 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van schoorsteenmantels, sokkels, plinten, wandbekleding en altaren.

De steen is geschikt om te «zoeten» en te «polijsten».

A.0.3.2.4 Verde Tinos

Definitie: «verde Tinos»: «ophicalciet» (serpentijmarmor) welke gewonnen wordt op Tinos, Griekenland. De steen heeft een donkergroene ondergrond met veel witte kristalkleurige ragfijne tot grove aders. In de kleur komt enige variatie voor.

Bepalingen: * Scheuren, open gaten en open «leger» mogen niet voorkomen.

Toelichting: De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max. 2500 mm;
breed max. 1500 mm;
dik max. 1200 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van schoorsteenmantels, sokkels, plinten, wandbekleding en altaren.

De steen is geschikt om te «zoeten» en te «polijsten».

A.0.2.1.9 Jaumont

Definitie: «jaumont»: «kalksteen» welke wordt gewonnen in de omgeving van Metz, Frankrijk. De steen is homogeen van structuur en opgebouwd uit talrijke kleine schaaldieren (met loep zichtbaar). De kleur is geel tot okergeel en bruine aderen komen veel voor.

Bepalingen: * De steen moet homogeen van structuur zijn.

* «steken», scheuren en bruine aderen mogen niet voorkomen.

* *Delen van «jaumont» waar geen kleine schaaldieren in voorkomen mogen niet toegepast worden.*

Toelichting: De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2000 mm;
breed max. 800 mm;
dik max. 600 mm.
De steen wordt toegepast ten behoeve van profielwerk, tracteringen, beeldhouwwerk, balustrades, sokkels en plinten.
De steen is geschikt om te «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».
«jaumont» patineert geelachtig aan de regenkant en donker daar waar geen regen komt.

A.0.2.2.10 Jura

Definitie: «jura»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Titting-Eichstätt, Duitsland. De steen kent diverse «varianten».
«jura grau»: «variant van «jura», met een leverkleurige ondergrond met talrijke fossielen. Zeer dunne korte aderen.
«jura gelb»: «variant» van «jura» met een beige ondergrond met gelige vlekken. Zeer dunne korte aderen.
«jura gelbgebänderd»: «variant» van «jura» met een beige ondergrond met oker tot bruine aderen. Zeer dunne korte aderen.
«jura graugelbbunt»: «variant van «jura» met een kleur en structuur die een combinatie is van de drie voorgaande «varianten». Zeer dunne korte aderen.

Bepalingen: * «steken», scheuren, open gaten en ijzerconcentraties mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	2	%vol
slijtvastheid	1,9	
	mm/1000m	
drukvastheid	172	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2540	kg/m ³

Over de vorstbestendigheid van de steen bestaan twijfels
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2800 mm;
breed max. 1500 mm;
dik max. 1200 mm.
De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, plinten, sokkels, kolommen en wandbekleding.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».
«jura» wordt buiten vaal van kleur.

A.0.2.1.10 Solnhofener

Definitie: «Solnhofener»: «kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Solnhofen, Duitsland. De steen is beige tot lichtgeel van kleur met soms duidelijk zichtbare fossielen. Kenmerkend zijn de vlakken met een fijnmazig netwerk van mangaanuitbloeiingen ('varens'). De steen wordt doorgaans geleverd in gekloofde uitvoering.

Bepalingen: * Scheuren en losse lagen mogen niet voorkomen.
* Het materiaal moet helder klinken.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	1,5	%vol
slijtvastheid	1,5	
	mm/1000m	
drukvastheid	180	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2550	kg/m ³
vorstbestendig	neen	
Materiaal wordt geleverd als vloertegels in standaardmaten.		
lengte x breedte x dikte	500 x 500 x 13-29	mm ³ ;
lengte x breedte x dikte	300 x 300 x 10-12	mm ³ ;
lengte x breedte x dikte	250 x 250 x 7-9	mm ³ .
De steen kent enkele kleurvarianten.		
De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren en plinten en wel breukruw, halfgeslepen, geheel geslepen of mat gepolijst.		

A.0.2.3.1 Peperino rosato

Definitie: «peperino rosato»: «tufsteen» welke gewonnen wordt nabij Viterbo, Italië. De steen heeft een steenrode ondergrond met grijze vlekken en is homogeen van structuur, kleur en kwaliteit en vertoont weinig witte kalkpitten. Het breukvlak is ruwkorrelig.

Bepalingen: * Alleen «peprino rosato» uit de tweede bank mag worden toegepast.

* «steken» en scheuren mogen niet voorkomen en kalkpitten mogen in beperkte mate voorkomen (maximaal drie pitten van elk maximaal 1,5 cm² per m²).

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	4,32	%vol
slijtvastheid	3,4	
	mm/1000m	
drukvastheid	35	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2230	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2200	mm;
breed max.	1300	mm;
dik max.	1300	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk, zoals pinakels, waterlijsten, goten, afdekkingen, afzaten, plinten en dergelijke.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharreren», «spitsen» en «prikken».

«peperino rosato» patineert roodachtig groen op de regenkant en rosig rood daar waar geen regen komt.

A.0.2.3.2 Peperino grigio

Definitie: «peperino grigio»: «tufsteen» welke gewonnen wordt nabij Viterbo, Italië. De steen heeft een lichtgrijze ondergrond met donkergrijze vlekken of strepen (indien tegen het «leger» gezaagd een gestreepte structuur, met het «leger» gezaagd een gewolkte structuur) en is homogeen van structuur, kleur en kwaliteit. Het breukvlak is ruwkorrelig. De steen vertoont wat witte kalkpitten. «peperino grigio duro»: «variant» van «peperino grigio».

Bepalingen: * Alleen steen uit de derde en vierde bank, van de «variant» «peperino grigio duro» mag worden toegepast.
* «steken» en scheuren mogen niet voorkomen en kalkpitten mogen in beperkte mate voorkomen (maximaal drie pitten van elk maximaal 1,5 cm² per m²).

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	4	%vol
slijtvastheid	5,6	
	mm/1000m	
drukvastheid	60	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2260	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2200 mm;
breed max. 1300 mm;
dik max. 1300 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, pinakels, waterlijsten, goten, afdekkingen, afzaten, plinten en dergelijke.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharreren», «spitsen» en «prikken».
«peperino grigio» patineert grijsgroen op regenkant en lichtgrijs daar waar geen regen komt.

A.0.2.2.11 Griotte

Definitie: «griotte»: «polijstbare kalksteen» welke wordt gewonnen nabij Philipville in de Belgische Ardennen.
«griotte fleuri»: «variant» van «griotte» met een bruinachtig rode (leverkleur) ondergrond met grote witgrijze aderen en vlekken
«griotte imperial»: «variant» van «griotte» die wat rustiger en uniformer van kleur en structuur is dan «griotte fleuri».
«griotte rouge foncé»: «variant» van «griotte» met een éénkleurig donkerrood font.
«griotte rouge demi foncé»: «variant» van «griotte» met een éénkleurig roodkleurig font, iets lichter dan het font van «griotte rouge foncé».

Bepalingen: * Alleen «griotte» van de eerste kwaliteit mag worden toegepast.
* Scheuren en open gaten mogen niet voorkomen.
* Het materiaal moet vrij zijn van kleiachtige niet vergroeide lagen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	3,47	%vol
slijtvastheid	3,2	
	mm/1000m	
drukvastheid	146	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2710	kg/m ³
vorstbestendig	alleen 1e kwaliteit	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2700 mm;
breed max. 1500 mm;
dik max. 1200 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van plinten, basementen, consoles, wandbekleding, vloeren, zuilen en kapitelen.
De steen is geschikt om te «zoeten», «polijsten», «frijnen» en «letters hakken».

«griotte» verbleekt wanneer het buiten wordt toegepast.

A.0.2.2.12 Rouge royal

Definitie: «rouge royal»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt nabij Philipville in Zuid België. De steen heeft een steenrode ondergrond met grijswitte wolkachtige vlekken. De steen kent twee «varianten».
«rouge royal clair»: «variant» van «rouge royal» met een lichte kleur.
«rouge royal foncé»: «variant» van «rouge royal» met een donkerder kleur.

Bepalingen: * Alleen «rouge royal» van de eerste kwaliteit mag worden toegepast.
* Scheuren en open gaten mogen niet voorkomen. Het materiaal moet vrij zijn van kleiachtige niet vergroeide lagen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	3,47	%vol
slijtvastheid	3,2	
	mm/1000m	
drukvastheid	146	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2710	kg/m ³
vorstbestendig	alleen 1e kwaliteit	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2700	mm;
breed max.	1500	mm;
dik max.	1200	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van plinten, basementen, consoles, wandbekleding, vloeren, zuilen en kapitelen.

De steen is geschikt om te «zoeten», «polijsten», «frijnen» en «letters hakken».

«rouge royal» verbleekt wanneer het buiten wordt toegepast. Rouge royal foncé wordt ook aangeduid als rouge royal vif

A.0.2.2.13 Gris

Definitie: «gris»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt in Zuid België. De steen heeft een groenachtig grijze ondergrond met witte en grijze plekken, soms met een zwarte accentuering, en witte aderen.
«gris Versailles»: «variant» van «gris», uit de groeve van Rochefontaine.
«gris Saint-Edouard»: «variant» van «gris» uit de groeve van Hautmont.

Bepalingen: * Alleen «gris» van de eerste kwaliteit mag worden toegepast.
* Scheuren en open gaten mogen niet voorkomen en het materiaal moet vrij zijn van kleiachtige niet vergroeide lagen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	3,47	%vol
slijtvastheid	3,2	
	mm/1000m	
drukvastheid	146	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2710	kg/m ³
vorstbestendig	alleen 1e kwaliteit	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2700	mm;

breed max. 1500 mm;
dik max. 1200 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van plinten, basementen, consoles, wandbekleding, vloeren, zuilen en kapitelen.

De steen is geschikt om te «zoeten», «polijsten», «frijnen» en «letters hakken».

«gris» verbleekt wanneer het buiten wordt toegepast.

A.0.2.2.14

Gris rosé

Definitie:

«gris rosé»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt in Zuid België. De steen heeft een rode tot grijsrode ondergrond met grijswitte wolkachtige vlekken.

«gris rosé Byzantin»: «variant» van «gris rosé» met rond de fossielen zwarte strepen.

Bepalingen: * Alleen «gris rosé» van de eerste kwaliteit mag worden toegepast.

* Scheuren en open gaten mogen niet voorkomen en het materiaal moet vrij zijn van kleiachtige niet vergroeide lagen.

Toelichting:

Technische eigenschappen

wateropname	3,47	%vol
slijtvastheid	3,2	
	mm/1000m	
drukvastheid	146	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2710	kg/m ³
vorstbestendig	alleen 1e kwaliteit	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2700 mm;
breed max. 1500 mm;
dik max. 1200 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van plinten, basementen, consoles, wandbekleding, vloeren, zuilen en kapitelen.

De steen is geschikt om te «zoeten», «polijsten», «frijnen» en «letters hakken».

«gris rosé» verbleekt wanneer het buiten wordt toegepast.

A.0.1.3.1

Niedermendiger basaltlava

Definitie:

«Niedermendiger basaltlava»: «basaltlava» welke gewonnen wordt in de Eifel, Duitsland. De steen is grof tot fijnkorrelig en heeft een blauwzwarte ondergrond met een violette gloed en kleine open poriën. Het breukvlak is ruw en scherp.

Bepalingen: * Insluitsels en scheuren mogen niet voorkomen.

Toelichting:

Technische eigenschappen

wateropname	9,9	%vol
drukvastheid	108	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2240	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 3000 mm;
breed max. 1200 mm;
dik max. 800 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van basementen, plinten, vloeren, trappen, gevellijsten, beeldhouwwerk en profielwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en

«spitsen».
«Niedermendiger basaltlava» kent geen verweringsbeeld.

A.0.1.3.2 Londorfer basaltlava

Definitie: «Londorfer basaltlava»: «basaltlava» welke gewonnen wordt in Hessen, Duitsland. De steen is blauwachtig grijs van kleur met luchtbelletjes van wisselende grootte, die soms in rissen voorkomen. Karakteristiek zijn de donkere twee tot twintig centimeter brede banen van geringe porositeit.

Bepalingen: * De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.
* Scheuren en «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

soortelijke massa	2200	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 1500 mm;
breed max. 800 mm;
dik max. 600 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, trappen, beeldhouwwerk, paramentwerk en profielijsten. De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen» en «scharren».
«Londorfer basaltlava» kent geen verweringsbeeld.

A.0.3.3.1 Alta kwartsiet

Definitie: «alta kwartsiet»: «kwartsiet» welke gewonnen wordt in Noorwegen. De steen is groengrijs van kleur, fijnschubbig van structuur en egaal te splijten. De steen heeft een hoog gehalte aan kwarts en glimmer.

Bepalingen: * De steen moet gelijkmatig van kleur en structuur zijn.
* Scheuren en «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,4	%vol
drukvastheid	328	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2700	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2200 mm;
breed max. 800 mm;
dik max. 60 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren en trappen. De steen is geschikt om te «splijten».
«alta kwartsiet» kent geen verweringsbeeld.

A.0.2.3.3 Weiberner tufsteen

Definitie: «Weiberner tufsteen»: «tufsteen»: welke gewonnen wordt in de Eifel, Duitsland. De ondergrond is bruinachtig beige. De steen is fijnkorrelig en poreus met kleine steensplinters van ongeveer vijf millimeter, gelijkmatig over de steen verspreid. De bims (puimsteen) vullingen zijn van dezelfde grootte.

Bepalingen: * De steen moet gelijkmatig van structuur zijn.
* Het breukvlak moet gelijkmatig zijn en niet korrelig. Scheuren en «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	40	%vol
drukvastheid	18-19	
	N/mm ²	

soortelijke massa	1700	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 3000 mm;
 breed max. 1500 mm;
 dik max. 1000 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, raamtraceringen, raamlijsten, afzaten en paramentwerk.
 De steen is geschikt om te «scharren» en te «bijlen».
 Weibener tufsteen verkleurt nauwelijks wanneer het buiten toegepast wordt .

A.0.2.3.4 Ettringer tufsteen

Definitie: «Ettringer tufsteen» «tufsteen» welke wordt gewonnen in de Eifel, Duitsland. De ondergrond is bruin-beige. De steen is poreus en bevat donkerkleurige basalt- en leisteenfragmenten en grote gele bims. Het breukvlak is ruwkorrelig.

Bepalingen: * De toe te passen «Ettringer tufsteen» moet kerntuf zijn met een minimale drukvastheid van 30 N/mm². Bims pitten mogen niet groter zijn dan 2 cm². Basalt, lei en kwartskorrels mogen niet groter zijn dan 1 cm². Scheuren en «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	17	%vol
drukvastheid	21-30	
	N/mm ²	
soortelijke massa	1800	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 3000 mm;
 breed max. 1500 mm;
 dik max. 1000 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van borstwering, gevelplaten, afzaten, waterlijsten, paramentwerk, raamlijsten en raamtraceringen. De steen is niet geschikt voor fijne detaillering.
 De steen is geschikt om te «scharren» en te «bijlen».
 «Ettringer tufsteen» wordt donkerder van kleur wanneer het buiten wordt toegepast, de bimsfragmenten spoelen op den duur uit. De steen raakt gemakkelijk begroeid.

A.0.2.3.5 Römer tufsteen

Definitie: «Römer tufsteen»: «tufsteen» welke gewonnen wordt in de omgeving van Kruft, Duitsland. De steen heeft een bruin-rode ondergrond met open poriën en zwarte basaltfragmenten en witte of gele bims. Het breukvlak is ruw korrelig.

Bepalingen: * «reeleger» mag niet voorkomen. Ook scheuren mogen niet voorkomen. Een beperkte aanwezigheid van bims is toegestaan. Pitten mogen niet groter zijn dan 3 cm².

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	15,75	%vol
drukvastheid	35	
	N/mm ²	
soortelijke massa	1400	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 1200 mm;
 breed max. 1000 mm;
 dik max. 1000 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van afzaten, waterlijsten en paramentwerk.
De steen is geschikt om te «scharren» en te «bijlen».
«Römer tufsteen» verweert nauwelijks, de afstoting van de huid is ruim anderhalve centimeter per honderdvijftig.
De bims spoelt op den duur uit.

A.0.2.1.11 Mergel

Definitie: «mergel»: «kalksteen» welke gewonnen wordt in onderaardse groeven bij Sibbe, Zuid-Limburg, Nederland. De kleur van de steen varieert van wit tot oker. Het is een zeer zachte homogene steen. «schelplagen» komen voor. Het «leger» is vaak moeilijk te zien.

Bepalingen: * «steken», scheuren en open «schelplagen» mogen niet voorkomen.
* Het «leger» moet aangegeven worden door de groevebaas.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	50	%vol
drukvastheid	0,4	
	N/mm ²	
soortelijke massa	1500	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 800 mm;
breed max. 500 mm;
dik max. 500 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van raamtraceringen, montanten, paramentwerk, profiellijsten en gevelafdekkingen.
De steen is geschikt om te «schaven», raspen en «schuren».
«mergel» patineert grauw tot zwart.

A.0.2.2.15 Öland

Definitie: «Öland»: «polijstbare kalksteen» welke gewonnen wordt in Öland, Zweden. De steen is rood en/of grijsgroen van kleur en fijnkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren en «zwarte aders» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

De groene «variant» is niet vorstbestendig.
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2000 mm;
breed max. 1000 mm;
dik max. 250 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloertegels en grafzerken.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharren» en «letters hakken».

A.0.2.5.2 Gobertange

Definitie: «Gobertange»: «zandige kalksteen» welke gewonnen wordt in de omgeving van Jodoigne, België. De steen is geelachtig wit van kleur, soms met bruine strepen of gewolkt. Kenmerkend is de fijne, soms onderbroken lijntekening van het leger. Schelpknollen van ruim drie vierkante centimeter komen voor; deze kunnen uit elkaar vallen.

Bepalingen: * Alleen zogenaamde «kernsteen» mag worden toegepast.

Toelichting: Technische eigenschappen

drukvastheid	82	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2400	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is beperkt leverbaar. «Gobertange» wordt gewonnen in schollen van 30 tot 50 cm dikte, waarvan eenderde deel «kernsteen» is en gebruikt kan worden. De steen wordt toegepast ten behoeve van plinten, gevelstenen, paramentwerk, afdekkingen en vloeren, zelden voor beeldhouwwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren». «Gobertange» patineert wit op de regenkant en zwart waar geen regen komt.

A.0.2.2.16 Bois Jourdan

Definitie: «**bois Jourdan**»: «**polijstbare kalksteen**» welke gewonnen wordt in het Département Mayenne, Frankrijk. De steen is contrastrijk van kleur met een vlekkerige en wolkachtige grondmassa. De grondkleur is zwart tot lichtgrijs met donker rode vlekken en strepen.

Bepalingen: * Scheuren mogen niet voorkomen.

* De steen mag niet buiten (aan het exterieur of aan buiten opgestelde objecten) toegepast worden.

Toelichting: Technische eigenschappen

soortelijke massa	2700	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2400	mm;
breed max.	1200	mm;
dik max.	1200	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van vloeren, plinten, trappen, schoorsteenmantels, lijstwerk, doch alleen binnenwerk.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten» en «polijsten».

A.0.1.1.2 Beiers graniet

Definitie: «**Beiers graniet**»: «**graniet**» welke gewonnen wordt in Beieren, Duitsland. De ondergrond is geel-grijs van kleur en de steen is homogeen van structuur, kleur en kwaliteit. Het breukvlak is middel tot grof korrelig.

Bepalingen: * «steken» en scheuren mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	0,29	%vol
drukvastheid	181	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2600	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgen de afmetingen:

lang max.	3000	mm;
breed max.	1500	mm;
dik max.	1500	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, kolommen, sokkels, plinten en gevellijsten.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».

«Beiers graniet» kent geen verweringsbeeld.

A.0.2.4.1 Udelfanger zandsteen

Definitie: «Udelfanger zandsteen»: «zandsteen» welke gewonnen wordt bij Udelfangen, ten noordwesten van Trier, Duitsland. De steen is geelgroen van kleur en bevat vaak wat leem. Het breukvlak is fijnkorrelig
Bepalingen: * «leemlagen» en/of fijn verdeeld leem, «steken» en scheuren mogen niet voorkomen.

Toelichting: De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2000 mm;
breed max. 1000 mm;
dik max. 800 mm.

De groeve levert 10% goede kwaliteit.
De steen wordt toegepast ten behoeve van paramentwerk, gevelplinten, raamtraceringen, montanten en beeldhouwwerk.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».
«Udelfanger zandsteen» patineert donker op de regenkant.

A.0.2.5.3 Baumberger kalksteen

Definitie: «Baumberger kalksteen»: «zandige kalksteen» welke gewonnen wordt in de heuvelrug Baumberge, in de omgeving van Billerbeck en Havixbeck, 20 km ten westen van Munster, Duitsland. De steen is crème- tot okerkleurig, bevat donkergroene of bruine spikkels van glauconiet en is gelijkmatig en fijn van structuur. Van oudsher worden een aantal varianten onderscheiden, die evenwel lang niet in altijd in alle groeven gelijk ontwikkeld zijn en deels ook kunnen ontbreken:

«fliess»: «variant» van «Baumberger kalksteen», afkomstig uit de bovenste banken. Deze steen is blond van kleur, fijnkorrelig en redelijk zacht.

«lappen»: «variant» van «Baumberger kalksteen», afkomstig uit de middelste banken. Deze steen is soms meer grauw van kleur en vaak wat harder dan de «fliess».

«paol»: «variant» van «Baumberger kalksteen», afkomstig uit de onderste bank. Eveneens grauw van kleur. Deze bank bevat het hoogste kwartsgehalte en is in het algemeen harder dan «lappen» en «fliess».

Toelichting: «Baumberger kalksteen» wordt ook wel Munstersteen genoemd.
«fliess» wordt toegepast ten behoeve van grafmonumenten en beeldhouwwerk binnen, want de steen is in veel gevallen niet vorstbestendig. «lappen» is te gebruiken voor elk steen- of beeldhouwwerk, binnen of buiten. «paol» tenslotte, wordt gebruikt voor vloerplaten.
De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».
«Baumberger kalksteen» kleurt op den duur meer naar oker en vormt gipskorsten op de kant waar de steen niet beregend.

A.0.2.4.2 Obernkirchner zandsteen

Definitie: «Obernkirchner zandsteen»: «zandsteen» welke gewonnen wordt in de omgeving van Hannover,

Duitsland. De steen heeft een gele ondergrond met lichtbruine strepen van ijzerhydroxiden en een zwakke adering en is homogeen van structuur, kleur en kwaliteit. Het breukvlak is fijnkorrelig.

Bepalingen: * «steken» en scheuren mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	5,76	%vol
slijtvastheid	94	
	mm/1000m	
soortelijke massa	2260	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 2500 mm;
 breed max. 1200 mm;
 dik max. 1000 mm.

«Obernkirchner zandsteen» komt ook voor onder de namen Bückberger zandsteen, Stadhagener zandsteen, Bremer zandsteen en Wezer zandsteen.
 «Obernkirchner zandsteen» wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk zoals pinakels, waterlijsten, afdekkingen, afzaten, plinten, gevellijsten en kolommen en dergelijke.
 De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharreren», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».
 «Obernkirchner zandsteen» patineert donker tot zwart op de regenkant.

A.0.2.4.3 Bentheimer zandsteen

Definitie: «Bentheimer zandsteen»: «zandsteen» welke gewonnen wordt nabij Bentheim, Duitsland. De steen heeft een geelgrijze tot witte ondergrond bestaande uit kwartskorrels met een middelmatige grove korrel. Door oxidatie van ijzerhoudende bestanddelen kunnen roodbruine strepen aanwezig zijn. De steen is homogeen van structuur, kleur en kwaliteit.

Bepalingen: * «reeleger», «sliklagen», «leemgaten», «steken» en scheuren mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	1,7	%vol
drukvastheid	40-60	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2600	kg/m ³
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
 lang max. 2500 mm;
 breed max. 1200 mm;
 dik max. 1000 mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk zoals pinakels, waterlijsten, afdekkingen, afzaten, plinten, gevellijsten en kolommen en dergelijke.
 De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «boucharderen», «frijnen», «scharreren», «spitsen», «prikken» en «letters hakken».
 «Bentheimer zandsteen» patineert donker tot zwart op de regenkant.

A.0.2.2.17 Krensheimer muschelkalksteen

Definitie: «Krensheimer muschelkalksteen»: «polijstbare

kalksteen» welke gewonnen wordt bij Krensheim in de omgeving van Würzburg, Duitsland. De steen heeft een bruinachtig grijze ondergrond, wisselt per laag van kleur, en heeft een fijne adering. De steen is opgebouwd uit talloze resten van schelpen, is vaak duidelijk gelaagd en is homogeen van structuur en kwaliteit. Het breukvlak is grofkorrelig.

Bepalingen: * «steken», scheuren en «leemgaten» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen

drukvastheid	65	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2400	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2000	mm;
breed max.	1000	mm;
dik max.	1000	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk zoals pinakels, waterlijsten, afdekkingen, afzaten, plinten, gevellijsten en kolommen en dergelijke.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».

«Krensheimer muschelkalksteen» patineert lichtgrijs en vormt een gipskorst op de zijden waar de steen niet wordt berekend.

A.0.2.2.18 Kirchheimer muschelkalksteen

Definitie: «**Kirchheimer muschelkalksteen**»: «**polijstbare kalksteen**» welke gewonnen wordt in de omgeving van Würzburg, Duitsland. De steen heeft een geelroodbruine of bruinachtig grijze ondergrond, wisselt per laag van kleur, en heeft een grove adering. De steen is opgebouwd uit talloze schelpresten, is vaak duidelijk gelaagd en is meestal homogeen van structuur en kwaliteit.

Bepalingen: * «steken», scheuren en «leemgaten» mogen niet voorkomen.

* De toe te passen «Kirchheimer muschelkalksteen» moet «kernsteen» zijn. In dit geval is de «kernsteen» (Kernstein) de dikste bank die geëxploiteerd wordt.

Toelichting: Technische eigenschappen

drukvastheid	80	
	N/mm ²	
soortelijke massa	2500	kg/m ³
vorstbestendig	ja	
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:		
lang max.	2400	mm;
breed max.	1400	mm;
dik max.	1200	mm.

De steen wordt toegepast ten behoeve van beeldhouwwerk, restauratiewerk zoals pinakels, waterlijsten, afdekkingen, afzaten, plinten, gevellijsten en kolommen en dergelijke.

De steen is geschikt om te «schuren», «zoeten», «polijsten», «boucharderen», «frijnen», «scharren», «spitsen» en «prikken».

«Kirchheimer muschelkalksteen» patineert lichtgrijs en vormt een gipskorst op de zijden waar de steen niet wordt berekend.

A.0.2.1.12 Caensteen
Definitie: «caensteen»: «kalksteen» welke gewonnen wordt ten zuiden van Caen, in Calvados, Normandië, Frankrijk. De steen is cremekleurig, rijk aan fossielen en zeer fijn van structuur.

Toelichting: De steen wordt toegepast ten behoeve van altaren en grafmonumenten, binnen.
De steen is geschikt om te «schuren» en te raspen.
«caensteen» kent binnen geen verweringsbeeld.

A.0.2.6.1 Spaanse albast
Definitie: «Spaanse albast»: «albast» uit Spanje, gevormd door de omzetting van gipsafzettingen onder opname van water.

Toelichting: «Nottingham albast», de soort albast die vanouds in Nederland werd gebruikt, is niet meer leverbaar; in de nog bestaande gipsgroeve bij Fauld wordt geen albast meer gewonnen. Volterra, Italië heeft een afwijkende soort albast, maar ook deze wordt niet meer gewonnen. De albast die in Volterra te koop is «Spaanse albast». Deze is geheel wit van kleur.

A.0.2.6.2 Nottingham albast
Definitie: «Nottingham albast»: «albast» uit Nottingham, Engeland, gevormd door de omzetting van anhydrietzouten (calciumsulfaat) onder opname van water. De steen heeft een witgelige tot grijswitte ondergrond met rode tot roodbruine aders. De steen wordt gevonden in vormloze knollen met een diameter van gemiddeld 50 cm tot bij uitzondering 100 cm. Kenmerkend is de penetratie van licht tot enkele centimeters diep in het gesteente.

Toelichting: «Nottingham albast» is de soort albast die in Nederlandse monumenten is toegepast. Deze steen is niet meer leverbaar, aangezien in de gipsgroeve bij Fauld in Engeland geen albast meer wordt gewonnen (zie verder onder «Spaanse albast»). De steen was verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	2000	mm;
breed max.	800	mm;
dik max.	500	mm.

De steen werd toegepaste ten behoeve van beeldhouwwerk, binnen.

De steen is geschikt om te «zoeten» en «polijsten».
«Nottingham albast» lost op in water.

A.0.2.7 IJzeroer
Definitie: «ijzeroer»: «sedimentaire natuursteen» welke gewonnen werd in het Zuiden, Midden en Oosten van Nederland. Het is een vast en gesloten materiaal. De kleur varieert van donkerbruin tot oker.

Toelichting: Technische eigenschappen

wateropname	-	
soortelijke massa	3800 - 4300	kg/m ³
ijzergehalte	20 - 30	%
vorstbestendig	ja	

De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:

lang max.	600	mm;
breed max.	400	mm;
dik max.	250	mm.

De dikte kan sterk variëren.
«ijzeroer» is ook bekend onder de namen ijzeroersteen, ijzersteen, bruinijzersteen, bruinijzererts, limoniet, moeraserts, moerasijzererts, moddererts, poelerts, velderts, weide-erts en zodenijzersteen. De steen is niet meer in productie.
De steen wordt toegepast ten behoeve van vlakke gevels bij romaanse kerken en vestingwerken.
De steen is geschikt om ruw te «spitsen».
«ijzeroer» kent geen verweringsbeeld.

A.0.2.2.19 Wasserstein

Definitie: «wasserstein»: «polijstbare kalksteen» (chemisch sediment) welke gewonnen werd uit Romeinse aquaducten. Wasserstein of kalksinter is gevormd door neerslag van kalk uit zoet water en lijkt op een gekleurde (bruingeel gebande) variant van dichte travertin.

A.0.1.3.3 Volvic

Definitie: «Volvic»: «basaltlava» welke gewonnen wordt nabij Volvic, ten noorden van Clermont-Ferrand, Frankrijk. De steen varieert in kleur van grijs naar paars en heeft doorgaans kleine, regelmatig verdeelde poriën. In vergelijking met de «Niedermendiger basaltlava» of de «Londorfer basaltlava» heeft de «Volvic» een veel fijnere structuur en een warmere kleur.

Bepalingen: * De steen moet een gelijkmatige celstructuur hebben. «steken» mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen
vorstbestendig ja
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2200 mm;
breed max. 800 mm;
dik max. 600 mm.
De steen wordt toegepast ten behoeve van gevel- en steunbeerafdekkingen, waterlijsten en pinakels.
De steen is geschikt om te «scharrenen».
«Volvic» patineert donkerder.

A.0.1.2.2 Tepla trachiet

Definitie: «Tepla trachiet»: «trachiet» welke gewonnen wordt nabij Tepla, Tjechië. De steen heeft een zeer uiteenlopende kleur. Witte, crèmekleurige, roestbruine en zelfs groengele stukken komen voor. De steen heeft een fijne korrel.

Bepalingen: * «steken», groengele vegen en concentraties zwarte vlekken groter dan 0,5 cm² of in banen breder dan 8 cm, mogen niet voorkomen.

Toelichting: Technische eigenschappen
vorstbestendig ja
De steen is verkrijgbaar in de volgende afmetingen:
lang max. 2000 mm;
breed max. 800 mm;
dik max. 800 mm.
De steen wordt toegepast van vlak muurwerk tot pinakels.
De steen is geschikt om te «scharrenen».
«Tepla trachiet» stoot na verloop van tijd de huid af.

Afdeling B

Bewerking, behandeling en verwerking van natuursteen

Alfabetisch overzicht van bewerkingen

«aangroeibeperking»	B.4.2.3	«gritstralen»	B.4.4.5.1
«accorderen»	B.3.c	«grof schuren»	B.3.2.1.1
«actief beschermen»	B.8.2	«hakken»	B.3.1
«afbotten»	B.3.2.4	«handmatig boucharderen»	B.3.1.4.3.2
«afgieten»	B.7.1	«handmatig rillen»	B.3.1.4.5.2
«afnemen»	B.4.4.2	«hijsoog»	B.2.d
«afronden»	B.3.2.4	«Hollands frijnen»	B.3.1.5.2.a
«afspatiëring»	B.3.1.6.g	«hoogreliëf»	B.3.1.6.i
«afstoffen»	B.4.4.1	«hulpmiddel»	B.3.d
«basreliëf»	B.3.1.6.j	«hydrofoberen»	B.4.2.1
«bastaardmortel»	B.5.2.b	«ijsstralen»	B.4.4.5.3
«behandeling»	B.4	«imitaties van handtechnieken met machines»	B.3.4
«Belgisch frijnen»	B.3.1.5.2.b	«in de was zetten»	B.4.3.4
«beschermen»	B.8	«indringende behandeling»	B.4.2
«bevestiging»	B.5	«joppen»	B.3.1.3
«bewerken in aansluiting op de bestaande toestand»	B.3.b	«kaderrand»	B.3.1.6.m
«bewerken met een keienhamer» ..	B.3.1.4.8	«kalkmortel»	B.5.2.b
«bewerken met een tandijzer»	B.3.1.4.2	«kathedraalslag»	B.3.1.5.2.c
«bewerken met een vlecht»	B.3.1.4.7	«kloven»	B.3.1.1
«bewerken met een zwaaispits»	B.3.1.4.9	«korst»	B.3.1.d
«bewerken volgens de oorspronkelijke techniek»	B.3.a	«leidikte»	B.3.1.2.a
«bewerkingstechniek»	B.3	«letterbeitel»	B.3.1.5.c
«bijlen»	B.3.1.4.6	«letterbodem»	B.3.1.6.l
«borderel»	B.2.a	«letterhoogte»	B.3.1.6.e
«bordijzer»	B.3.1.5.b	«letterranden»	B.3.1.6.h
«boren»	B.3.7	«letters hakken»	B.3.1.6
«bossage»	B.3.1.e	«letters»	B.3.1.6.a
«boucharderen»	B.3.1.4.3	«lettervoorbeeld»	B.3.1.6.c
«branden»	B.3.5.1	«lijm»	B.5.4
«brandstralen»	B.3.5.2	«maatwerk mortel-reparatie»	B.6.2.3
«breekvlak»	B.3.1.a	«machinaal frijnen»	B.3.3.1
«bruuft» («breekvlak»)	B.3.1.a	«merken»	B.2.6
«bruuft» («uitgelijnd bruuft»)	B.3.1.b	«metselmortel»	B.5.2.a
«cementmortel»	B.5.2.b	«mortel»	B.5.2
«ceseel»	B.3.1.5.a	«mortelreparatie op basis van cement» ..	B.6.2.1
«chemisch reinigen»	B.4.4.6	«mortelreparatie op basis van een anorganisch polymeer»	B.6.2.2
«coaten tegen vandalisme»	B.4.3.3	«mortelreparatie»	B.6.2
«dambordslag»	B.3.1.5.2.d	«nahakken»	B.7.2
«demonteren met een kettingzaag» ..	B.2.8.1.1	«ontzouten»	B.4.5
«demonteren met een zaagtechniek» ..	B.2.8.1	«oppervlakkige behandeling»	B.4.3
«demonteren»	B.2.8	«opslag»	B.2.4
«deponeren»	B.2.5	«paklijst»	B.2.b
«doordrenking met acrylhars»	B.4.1.1	«passief beschermen»	B.8.1
«doordrenking»	B.4.1	«pleistermortel»	B.5.2.a
«eindafwerking door hakken»	B.3.1.5	«pneumatisch boucharderen»	B.3.1.4.3.1
«facetten maken»	B.3.2.4	«pneumatisch rillen»	B.3.1.4.5.1
«fond»	B.3.1.6.k	«polijsten»	B.3.2.3
«frijnen»	B.3.1.5.2	«prikken»	B.3.1.4.1.a
«gebikt»	B.3.1.4.1.c	«puimen»	B.3.2.1.4
«gereedschap»	B.3.d	«puntafstand»	B.3.1.4.3.a
«geribd»	B.3.1.4.1.b	«randslag»	B.3.1.5.f
«gespleten»	B.3.1.c	«regelaafstand»	B.3.1.6.f
«graderen»	B.3.4.2	«reinen met laserstralen»	B.4.4.7
«grendelen»	B.3.1.4.4	«reinen met oplosmiddel»	B.4.4.6.1

«reinigen»	B.4.4
«reparatie»	B.6
«reparatiemortel»	B.5.2.a
«reproductie»	B.7
«retoucheren»	B.4.3.2
«rilafstand»	B.3.1.4.5.a
«rillen»	B.3.1.4.5
«ruimen»	B.3.1.4
«scharren»	B.3.1.5.1
«schaven»	B.3.6
«schilderen»	B.4.3.1
«schuren met Gotlandse steen»	B.3.2.1.3
«schuren»	B.3.2.1
«schuurtechniek»	B.3.2
«sclypé»	B.3.1.4.4.a
«selectie»	B.0
«slag»	B.3.1.5.d
«slagen»	B.3.1.5.d
«slijen»	B.3.2.1.2
«slopen»	B.2.9
«specie»	B.5.3
«speciekruis»	B.3.i
«spitsen»	B.3.1.4.1
«slijten»	B.3.1.2
«steekslag»	B.3.1.5.e
«steenverstevigen»	B.4.2.2
«stelmortel»	B.5.2.a
«stomen met de hotbox»	B.4.4.4.1
«stomen»	B.4.4.4
«stoppen»	B.6.3
«stralen»	B.4.4.5
«tekstvoorbeeld»	B.3.1.6.b
«transport naar de bouwplaats»	B.2.2
«transport op de bouwplaats»	B.2.3
«transport uit de groeve»	B.2.1
«transport»	B.2
«tras-cementmortel»	B.5.2.b
«tras-kalkmortel»	B.5.2.b
«uitgelijnd bruut»	B.3.1.b
«uitlijning»	B.3.1.6.d
«uitnemen met een kettingzaag» ..	B.2.7.1.1
«uitnemen met een zaagtechniek» ...	B.2.7.1
«uitnemen»	B.2.7
«verankering»	B.5.1
«visgraatslag»	B.3.1.5.2.e
«voegmortel»	B.5.2.a
«voegslag»	B.3.h
«voegslagrand»	B.3.g
«voegvlak»	B.3.f
«vuurbewerking»	B.3.5
«wassen»	B.4.4.3
«waterstralen»	B.4.4.5.4
«wervelstralen»	B.4.4.5.2
«wilde kathedraalslag»	B.3.1.5.2.f
«winnen»	B.1
«wolf»	B.2.c
«wolfsgat»	B.2.c
«zaagtechniek»	B.3.3
«zichtvlak van de letter»	B.3.1.6.g
«zichtvlak»	B.3.e
«zoeten»	B.3.2.2

B.0 Selectie

Definitie: **«selectie» van natuursteen: het bepalen van de keuze van toe te passen natuursteen, naar zijn soort, vindplaats, leverancier (groeve), vindplaats binnen de groeve en andere parameters die van belang zijn in verband met een of meer kwaliteiten van de steen.**

Bepalingen: * Waar in de contractstukken de te leveren, bewerken en/of aan te brengen natuursteen voor wat betreft de «selectie» niet volledig eenduidig is benoemd, wordt een door de aannemer aan de directie gepresenteerd monster dat (naar het oordeel van de directie) aan de genoemde criteria voldoet als bepalend voor de prijs beschouwd.

* Indien de contractstukken deel uitmaken van de stukken welke worden bijgevoegd bij de aanvraag van een monumentensubsidie, te verstrekken door een overheid, dient de te leveren, bewerken en/of aan te brengen natuursteen volledig eenduidig te zijn benoemd. Indien dit niet mogelijk is dient hieromtrent bij de in te dienen stukken een motivatie te worden gevoegd.

Toelichting: De «selectie» kan in het bestek op drie wijzen zijn geregeld:

- 1: in het bestek staat een sluitende omschrijving van de toe te passen natuursteen.
- 2: in het bestek staat een beschrijving van de toe te passen natuursteen die voor een aantal eigenschappen verwijst naar een door de directie te presenteren monster (het monster maakt deel uit van de contractstukken).
- 3: in het bestek staat een beschrijving met een stelpost. In dat laatste geval geldt de bepaling waarbij de aannemer een monster presenteert ten genoegen van de directie. (Bij gesubsidieerde werken dient de keuze voor deze mogelijkheid van selecteren te worden beargumenteerd.)

Bij de «selectie» moet de directie kennis hebben van de beschikbaarheid van het gespecificeerde materiaal, levertijden etc. Wanneer men in het werk blokafmetingen nodig heeft die groter zijn dan de courante maten, dan moet men toch informeren naar de mogelijkheid om toch een blok van deze afmetingen te krijgen. Men moet dan wel rekening houden met een lange levertijd.

Als bij een werk grote hoeveelheden van een zelfde steen worden verwerkt dan moet men er zich van verzekeren dat de groeve waaruit men de steen betreft voldoende capaciteit heeft en dat zij bereid is een voorraad aan te leggen.

Omdat de kwaliteit vrijwel nooit constant is, moet de directie de kwaliteit van de gewenste steen omschrijven en de steen daarop bij de groeve (laten) keuren. Per steensoort zullen de verschillende kwaliteiten omschreven worden.

Soms is het nodig voorafgaand aan het schrijven van het bestek een oriënterend bezoek aan de groeve af te leggen, om na te gaan of de in bestek gehanteerde specificaties realistisch zijn.

B.1 Winnen

Definitie: **«winnen» van natuursteen: het uit de natuurlijke ondergrond losmaken van natuursteen.**

Bepalingen: * Het gebruik van steen die is gewonnen met behulp van springstof is niet toegestaan.

* Worden sedimentaire gesteenten gebruikt, dan moet de leverancier het leger op de blokken aangegeven, wanneer

deze niet gemakkelijk te onderscheiden is. Deze gesteenten moeten met liggend leger verwerkt worden.

Toelichting: Natuursteen wordt gewonnen in dagbouw zowel als in mijnbouw (afhankelijk van de soort en de locatie van de groeve). Het maakt in principe niet uit of natuursteen in dag- of in mijnbouw wordt gewonnen, behalve dat bij mijnbouw de maten soms beperkt zijn. Dit komt bij de behandeling van de betreffende steensoorten aan de orde: leverbare maten; zie ook «selectie».

Bij kalk en zandsteen moet de steen zo kort mogelijk na de winning verwerkt worden. Uit ervaring vermoedt men dat zich kalksteen een calciëthuid en bij zandsteen een silicaathuid vormt rond het eindproduct. Deze huid maakt de steen meer weervast. Verse natuursteen laat zich over het algemeen gemakkelijker bewerken, wat de kwaliteit van het geleverde werk ten goede komt.

B.2 Transport

Definitie: «transport» van natuursteen: «transport uit de groeve», «transport naar de bouwplaats» en «transport op de bouwplaats», daaronder mede begrepen de tussentijdse «opslag». «transport» van natuursteen: transport op of van de bouwplaats naar een werkplaats of «opslag» en vise versa, daaronder mede begrepen de eventuele «opslag» en transport van een werkplaats of «opslag» naar een werkplaats of «opslag».

*Bepalingen: * Tijdens transport en gedurende opslag dienen maatregelen te zijn genomen om de steen afdoende te beschermen tegen beschadiging. Steen die nog gevuld is met bergwater of op andere wijze aanzienlijk nat is (geworden) is in sommige gevallen niet of minder vorstbestendig. Deze steen moet voldoende worden beschermd tegen bevrozing. Tenzij anders bepaald wordt natuursteen tijdens transport en opslag beschermd tegen regen, opspattend water en andere directe of indirecte weersinvloeden die van negatieve invloed op de kwaliteit van de steen kunnen zijn. Op een pallet gestapelde kwetsbare onderdelen van natuursteen moeten door een beschermend materiaal van elkaar gescheiden zijn. Deze beschermende materialen mogen geen schade veroorzaken aan het werk (verkleuringen e.d.). Spanbanden mogen niet van roestend metaal zijn en op kwetsbare hoeken van een werkstuk moet gebruik gemaakt worden van hoeklijnen. Bij verticaal transport van stukken die zwaarder zijn dan 25 kg. kan wanneer de omstandigheden dat toelaten gehesen worden met nylon banden. Voor zuiver stelwerk direct in de «specie» moet zuiver boven het massamiddelpunt een verwijderbaar «hijsoog» of een «wolfs gat» aangebracht worden.*

Toelichting: In de eerste definitie is sprake van de levering van nieuwe werkstukken van natuursteen, in de tweede van bestaande werkstukken, die worden uitgenomen en al dan niet na bewerking(-en) elders worden geplaatst dan wel in het werk worden teruggeplaatst.

Afhankelijk van de soort steen zal er kort na de winning sprake zijn van gevoeligheid voor vorst door de aanwezigheid van berg- of groefwater. Dit komt bij de behandeling van de diverse soorten natuursteen aan de orde.

- B.2.a Borderel**
Definitie: «borderel»: set van tekeningen en lijsten, vervaardigd door de directie, die een eenduidige weergave is van de te leveren werkstukken met hun vorm, maat en aantal, waarin elk model met een uniek merk is aangeduid.
- Bepalingen:* * Op de bij het bestek behorende tekeningen of op de door de directie te leveren werktekeningen staan de merken vermeld, die verwijzen naar een «borderel».
- B.2.b Paklijst**
Definitie: «paklijst»: bij een levering van werkstukken behorende lijst waarin de met het «borderel» corresponderende merken van die werkstukken en het in de levering daarvan opgenomen aantal is vermeld.
- B.2.c Wolf, Wolfsgat**
Definitie: «wolf»: uit twee of drie kleine metalen blokken bestaande wig, bijeengehouden door een aan een oog verbonden krans.
«wolfsgat»: zwaluwstaartvormig gat in het bovenzvlak van een werkstuk, waarin nauwsluitend een «wolf» kan worden bevestigd.
- Bepalingen:* * «wolf» en «wolfsgat» moeten, naar het oordeel van de directie, voldoende op elkaar aansluiten. De afmetingen moeten voldoende zijn voor de te hijsen gewichten.
- Toelichting:* Bij het plaatsen van de wolf worden de metalen blokken één voor één in het «wolfsgat» gestoken.
- B.2.d Hijsoog**
Definitie: «hijsoog»: metalen oog dat tijdelijk wordt verbonden aan een te hijsen werkstuk.
- Bepalingen:* * Een «hijsoog» mag uitsluitend met instemming van de directie worden aangebracht. Ook voor het eventueel achterlaten van (een deel van) het verbindingsmiddel van het «hijsoog» met het werkstuk (een schroefhuls of dergelijke) is instemming van de directie vereist.
- B.2.1 Transport uit de groeve**
Definitie: «transport uit de groeve»: «transport» van natuursteen van de groeve naar de werkplaats van de steen- of beeldhouwer, al dan niet via een «opslag».
- Bepalingen:* * Bij aankomst op de werkplaats dient door of namens de aannemer gecontroleerd te worden of de kwaliteit van de natuursteen overeenkomt met de kwaliteit die door de directie is omschreven. (Zie ook «transport»).
- Toelichting:* De aannemer is verantwoordelijk voor de levering van onbeschadigde schone werkstukken van het juiste materiaal en met de juiste bewerkingen. Uiteraard verdient het aanbeveling de controle samen met de directie uit te voeren.
- B.2.2 Transport naar de bouwplaats**
Definitie: «transport naar de bouwplaats»: «transport» van natuursteen van de werkplaats van de steen- of beeldhouwer, al dan niet via een «opslag», naar de bouwplaats.
«transport naar de bouwplaats»: «transport» van natuursteen van een «opslag», al dan niet via een andere «opslag», naar de bouwplaats.
- Bepalingen:* * Bij aankomst op de bouwplaats dient door of namens de

aannemer gecontroleerd te worden of de kwaliteit van de natuursteen, de aard en uitvoering van de bewerkingen en de vorm en de maat van de werkstukken overeenkomt met hetgeen geleverd diende te worden.

** Als bij aankomst op de bouwplaats blijkt dat werkstukken qua kwaliteit van de natuursteen, aard of uitvoering van de bewerkingen en/of vorm en maat niet overeenkomen met hetgeen geleverd diende te worden, dan worden de betreffende werkstukken van de bouwplaats afgevoerd.*

** Bij elke levering wordt door de aannemer een «paklijst» aan de directie overhandigd.*

(Zie ook «transport»).

Toelichting: In de eerste definitie is sprake van werk dat eerst in de werkplaats van een steen- of beeldhouwer bewerkingen heeft ondergaan en/of via die werkplaats wordt aangeleverd; bij de tweede definitie handelt het om werkstukken zonder tussenstop in bedoelde werkplaats, bijvoorbeeld vanuit een bouwmaterialenhandel of de groeve, worden geleverd. Onverlet de verantwoordelijkheid die een leverancier of steen- of beeldhouwer heeft voor de onbeschadigde aanlevering van de juist bewerkte natuursteen op de bouwplaats is de aannemer jegens de directie verantwoordelijk voor de levering van onbeschadigde werkstukken van het juiste materiaal en met de juiste bewerkingen. Om vergissingen te voorkomen worden werkstukken die niet aan de eis voldoen afgevoerd (tenzij in een rechtsgeldig document zoals bijvoorbeeld het verslag van een bouwvergadering een andersluidende overeenstemming is vermeld).

B.2.3 Transport op de bouwplaats

Definitie: **«transport op de bouwplaats»: «transport» van natuursteen naar een «opslag» op de bouwplaats of naar de positie die een stuk natuursteen in het gerede werk moet gaan innemen.**

Bepalingen: (Zie «transport»).

B.2.4 Opslag

Definitie: **«opslag» van natuursteen: het onderbrengen van natuursteen in opslag.**

*Bepalingen: * Uitgenomen en nieuw werk moet altijd onderstopt worden met een beschermend materiaal. Het daartoe gebruikte materiaal mag niet roesten of verkleuringen veroorzaken.*

** Het te stapelen werk dient onderling gescheiden te zijn door stophout dat loodrecht boven elkaar ligt.*

** Plaatwerk dat rechtopstandig wordt opgeslagen moet over de volle hoogte door een juk ondersteunt worden.*

(Zie ook «transport»).

Toelichting: Onderdelen die naar hun aard, waarde of kwaliteit een verdergaande bescherming verdienen worden getransporteerd en opgeslagen in bijvoorbeeld kisten of kratten. Deze bijzondere maatregelen dienen in het bestek te worden omschreven. Bij meer waardevolle of onvervangbare onderdelen kunnen in het bestek nadere eisen worden gesteld ten aanzien van objectbeveiliging en -bewaking.

«Opslag» is in principe tijdelijk. Een bijzondere vorm van opslag is het «deponeren», waarbij feitelijk sprake is van duurzame «opslag».

B.2.5 Deponeren

Definitie: «deponeren» van natuursteen: het onderbrengen van een onderdeel of werkstuk in een collectie.

Bepalingen: (zie «opslag»).

Toelichting: In bijzondere gevallen kunnen werkstukken in een depot, museum of anderszins in «opslag» worden genomen. De eisen die worden gesteld variëren van geval tot geval. Bijzondere zorg verdient de archivering van deze actie en afspraken met betrekking tot verantwoordelijkheden, eigendom etc.

Van deponeren zal onder andere sprake zijn indien een onderdeel dat bijvoorbeeld vanwege zijn kwetsbaarheid niet meer in situ gehandhaafd kan blijven wordt vervangen door een replica (afgietsel, nagehakt onderdeel) en het authentieke onderdeel vanwege zijn waarde behouden dient te blijven.

Met nadruk dient te worden gesteld dat het «deponeren» slechts in uitzonderingsgevallen als de juiste handelwijze zal gelden; in principe dient authentiek materiaal op de authentieke plaats te blijven.

B.2.6 Merken

Definitie: «merken» van werkstukken: het aanbrengen van een tijdelijk of een definitief merk op een onderdeel of werkstuk in natuursteen.

Bepalingen: * Merken zijn uniek (bepalen eenduidig de identiteit van een onderdeel of werkstuk) en geven waar nodig tevens informatie over de positionering van het werkstuk of onderdeel (boven/onder, plaatsingsrichting etc.).

* Alvorens een werkstuk te demonteren dient het te worden voorzien van een merk; indien dit een tijdelijk merk betreft dient dit na het demonteren zo spoedig mogelijk te worden vervangen door een definitief merk.

* Tijdelijke merken worden, in overeenstemming met de directie, aangebracht op een zodanige wijze dat het merk zonder schade aan de natuursteen te veroorzaken verwijderd kan worden.

* Definitieve merken worden aangebracht op een vlak dat geen zichtvlak is.

* Definitieve merken worden, in overeenstemming met de directie, zodanig aangebracht dat zij niet onbedoeld kunnen worden gewist.

* De merken worden vastgelegd op een tekening. Tenzij anders bepaald wordt op deze tekening ook de maatvoering van het natuursteenwerk aangegeven.

Toelichting: Merken geven de relatie aan tussen de bestaande of te verwezenlijken situatie en de werkstukken en onderdelen.

Tijdelijke merken kunnen bijvoorbeeld worden aangebracht met stickers, definitieve merken bijvoorbeeld door deze in te hakken of te graveren.

B.2.7 Uitnemen

Definitie: «uitnemen» van natuursteen: het uit- of afnemen van een werkstuk of onderdeel van natuursteen.

* Omliggend, te handhaven werk mag niet beschadigen.

* Gebruikte werktuigen en werkmethoden dienen aangepast te zijn aan de aard van het werk, een en ander ter goedkeuring van de directie.

* De opdrachtgever wordt op een redelijke termijn voorafgaand aan de werkzaamheden ingelicht. Redelijk wordt hierbij opgevat als zijnde zodanig dat de opdrachtgever zich op de hoogte kan stellen en voor

toezicht kan zorgen.

Toelichting: Bij het «uitnemen» dient in het bestek te worden aangegeven hoe met het uitgenomen materiaal wordt omgegaan. Soms wordt materiaal als afval of bouwrest zonder bijzondere waarde afgevoerd. In voorkomende gevallen kan het handig zijn om afkomend materiaal tijdelijk op de bouwplaats op te slaan, teneinde een referentie voor het nieuwe werk bij de hand te houden. In het bestek dient dan aangegeven te worden, dat men stukken of onderdelen die men moet «uitnemen» ook moet «merken».

Indien wordt uitgenomen met de bedoeling het uitgenomen werk te behouden, dan spreken we van «demonteren».

Soorten: «uitnemen met een zaagtechniek».

B.2.7.1 Uitnemen met een zaagtechniek

Definitie: «uitnemen met een zaagtechniek»: «uitnemen» van blokken natuursteen door deze met een «zaagtechniek» te scheiden van andere blokken en/of van omliggend werk.

Toelichting: Vergelijk «demonteren met een zaagtechniek».

Soorten: «uitnemen met een kettinzaag»

B.2.7.1.1 Uitnemen met een kettingzaag

Definitie: «uitnemen met een kettingzaag»: «uitnemen» door de voegen rondom de uit te nemen onderdelen met een dunne diamant-kettingzaag te verwijderen.

Toelichting: Een handige methode om werkstukken uit te nemen en de schade aan omliggend werk tot een minimum te beperken is, om deze werkstukken met een diamant-kettingzaag uit te zagen.

B.2.8 Demonteren

Definitie: «demonteren» van natuursteen: het «uitnemen» van een werkstuk of onderdeel van natuursteen met de bedoeling dit, al dan niet na bewerking, terug te plaatsen dan wel dit te «deponeren».

Bepalingen: * Bij het «demonteren» van natuursteen worden, in overeenstemming met de directie, zodanige maatregelen getroffen en een zodanige werkwijze gevolgd dat de beschadiging van het werkstuk of onderdeel tot het uiterste beperkt blijft.

* Het «demonteren» wordt uitgevoerd door een restauratie steen- of beeldhouwer met aantoonbare ervaring. Voor de keuze van de steen- of beeldhouwer is goedkeuring van de directie vereist; de directie toetst op vaardigheid en ervaring. * Te «demonteren» stukken en onderdelen «merken».

* Omliggend, te handhaven werk mag niet beschadigen.

* Gebruikte werktuigen en werkmethoden dienen aangepast te zijn aan de aard van het werk, een en ander ter goedkeuring van de directie.

* De opdrachtgever wordt op een redelijke termijn voorafgaand aan de werkzaamheden ingelicht. Redelijk wordt hierbij opgevat als zijnde zodanig dat de opdrachtgever zich op de hoogte kan stellen en voor toezicht kan zorgen.

B.2.8.1 Demonteren met een zaagtechniek

Definitie: «demonteren met een zaagtechniek»: «demonteren» van blokken natuursteen door deze met een «zaagtechniek» te scheiden van andere

blokken en/of van omliggend werk.

Toelichting: Bij het «demonteren» kan van diverse zagen gebruik gemaakt worden. Vanouds worden handzagen en draadzagen toegepast; sinds enige tijd is men begonnen om bij het «demonteren» ook (dunne) kettingzagen toe te passen. De zagen worden in principe gebruikt om de «mortel» uit de voegruimte (tot een zekere diepte) te verwijderen en het is de bedoeling dat de aangrenzende steen daarbij niet wordt geraakt. De te «demonteren» onderdelen komen hierbij los of krijgen zoveel ruimte dat ze zonder al te veel problemen zijn los te wrikken. Het is zaak dat tijdens het zagen, waar nodig, de steen voldoende wordt ondersteund met wiggen of dergelijke, om te voorkomen dat de steen onbedoeld voortijdig losbreekt en daardoor beschadigd kan raken of dat een (ketting-)zaag vast komt te zitten en daardoor schade of letsel kan veroorzaken.

B.2.8.1.1 Demoneren met een kettingzaag
Definitie: «demonteren met een kettingzaag»: «demonteren» door de voegen rondom de te «demonteren» onderdelen met een dunne diamant-kettingzaag te verwijderen.

*Bepalingen: * Bij het «demonteren met een kettingzaag» dient de aannemer er zorg voor te dragen dat beschadigingen van het uit te nemen werkstuk of het omliggende werk tot het minimum beperkt blijven. Mochten zich onverhoopt problemen voordoen (bijvoorbeeld als een relatief harde voeg of een voeg met harde bestanddelen rond een zacht werkstuk moet worden uitgenomen), dan dient het werk te worden gestaakt en de directie te worden verwittigd. Het werk wordt, conform daarover te maken afspraken, hervat na overleg met de directie.*

** De aannemer draagt tijdens het zagen zorg voor de nodige ondersteuning van het te «demonteren» onderdeel met wiggen of dergelijke, opdat voortijdig losbreken en het beklemd raken van de zaag wordt uitgesloten.*

Toelichting: Een handige methode om werkstukken te demonteren en de schade aan werkstukken en omliggend werk tot een minimum te beperken is, om deze werkstukken met een diamant-kettingzaag uit te zagen.

B.2.9 Slopen
Definitie: «slopen»: «uitnemen» van een omvangrijk deel van een constructie.

*Bepalingen: * Indien is aangegeven dat onderdelen van een te «slopen» deel behouden dienen te blijven richt de aannemer zijn werkzaamheden zo in, dat deze stukken niet beschadigen of dat de beschadiging van het werkstuk of onderdeel tot het uiterste beperkt blijft. Het tijdens het «slopen» «demonteren» van werkstukken wordt uitgevoerd door een restauratie steen- of beeldhouwer met aantoonbare ervaring. Voor de keuze van de steen- of beeldhouwer is goedkeuring van de directie vereist; de directie toetst op vaardigheid en ervaring.*

Te «demonteren» stukken en onderdelen «merken».

** Omliggend, te handhaven werk mag niet beschadigen.*

** Gebruikte werktuigen en werkmethoden dienen aangepast te zijn aan de aard van het werk, een en ander ter goedkeuring van de directie.*

** De opdrachtgever wordt op een redelijke termijn voorafgaand aan de werkzaamheden ingelicht. Redelijk*

wordt hierbij opgevat als zijnde zodanig dat de opdrachtgever zich op de hoogte kan stellen en voor toezicht kan zorgen.

Toelichting: Voor het verwijderen van een enkel werkstuk of enkele werkstukken uit een constructie worden de termen «uitnemen» en «demonteren» gehanteerd. Onder «slopen» wordt verstaan het verwijderen van een groter deel van een constructie, al dan niet in combinatie met het «demonteren» van onderdelen daarvan.

B.3 Bewerkingstechniek

Definitie: **«bewerkingstechniek»:** **methode van bewerken van natuursteen, waarbij het volume van het behandelde werkstuk altijd afneemt.**

Toelichting: Een «bewerkingstechniek» wordt uitgevoerd met gereedschap en volgens een bepaalde methode. Hakken, zagen, boren, schuren, polijsten en dergelijke technieken doen het volume van de steen altijd (enigszins) afnemen, en zijn zodoende een «bewerkingstechniek» in de zin van bovenstaande definitie. Behandelingen zoals schilderen, impregneren etc. hebben geen invloed op het volume van de steen (dit zijn vormen van «behandeling»). Reparatie door het inschieten van reparatieblokjes of het aanhelen met een «reparatiemortel» doen het volume van de steen wijzigen, maar niet (noodzakelijkerwijs) verminderen; dit zijn vormen van een «reparatietechniek».

Toepassen van een «bewerkingstechniek» op het oppervlak van een steen heeft invloed op het uiterlijk van dat oppervlak.

Soorten: «boren», «hakken», «imitaties van handtechnieken met machines», «schaven», «schuurtechniek», «vuurbewerking», «zaagtechniek».

B.3.a Bewerken volgens de oorspronkelijke techniek

Definitie: **«bewerken volgens de oorspronkelijke techniek»:** **het (na grondige bestudering van het authentieke materiaal) aanbrengen van de bewerkingen zoals deze indertijd ook op oorspronkelijke werkstuk of onderdeel zijn aangebracht.**

Toelichting: Zie ook «reproductie».

B.3.b Bewerken in aansluiting op de bestaande toestand

Definitie: **«bewerken in aansluiting op de bestaande toestand»:** **het (na grondige bestudering van het te vervangen en omliggende materiaal) aanbrengen van de bewerkingen die het meest geëigend zijn om het nieuwe werk zo harmonieus mogelijk te laten aansluiten binnen het kader van het omliggende, verweerde werk.**

*Bepalingen: * Tenzij in het bestek anders is vermeld is het toegestaan voorbereidingen machinaal uit te voeren, zolang in het uiteindelijke uiterlijk van de steen geen sporen van deze machinale voorbereiding zijn terug te vinden.*

Toelichting: Bij nieuwe stukken natuursteen en bij reparaties van natuursteen met een «specie» kan het zo zijn dat door het «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek» het nieuwe stuk of de reparatie te veel uit de toon gaat vallen. De meest geëigende methode om het stuk minder te laten opvallen is afhankelijk van de situatie, maar zou er bijvoorbeeld uit kunnen bestaan door het stuk eerst te «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek» en het vervolgens enigszins te «schuren» of te «stralen», zodat het in het beeld van de omgeving gaat passen. Nu is

«stralen» normaal gesproken een methode van reiniging, die alleen toegepast kan en mag worden als het oppervlak daardoor geen schade kan ondervinden (zie B.4.4.5). Hier is echter een methode van «stralen» bedoeld, waardoor opzettelijk een 'schade' aan een oppervlak teweeg wordt gebracht, namelijk het minder scherp maken van de bewerkingen. Daartoe wordt bewust een te hard en/of te grof middel en een te hoge druk gebruikt. Uiteraard wordt dit stralen ofwel gedaan voordat het nieuwe werk in het omliggende werk wordt aangebracht, dan wel nadat het omliggende werk adequaat is beschermd tegen schade door het «stralen». Als term in het bestek dient het «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand» zo veel mogelijk te worden vermeden, omdat daarmee op voorhand niet duidelijk is hoeveel werk er moet worden gestoken in deze bewerkingen. Het verdient daarom aanbeveling om de toe te passen bewerkingen in het bestek preciezer te omschrijven.

Zie ook «reproductie» en «accorderen».

Een oude methode om nieuwe zandsteen, die wordt teruggeplaatst tussen oude zandsteen, versneld te laten patineren, is om de nieuwe steen te behandelen met karnemelk. Daardoor zullen micro-organismen zich ontwikkelen en snel de gewenste donkere verkleuring van de oppervlakte veroorzaken.

B.3.c Accorderen

Definitie: **«accorderen»: het (na aanbrengen van een nieuw stuk natuursteen of een andere vorm van herstel) «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand» of «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek» van de op omringend werk aansluitende randen van het nieuwe stuk natuursteen of van het bij herstel ingebrachte materiaal, zodanig dat dit goed aansluit op het omringende materiaal.**

Bepalingen: * Tenzij in het bestek anders is vermeld is het niet toegestaan bij het «accorderen» het omringende oude materiaal te bewerken, maar dient het «accorderen» beperkt te blijven tot bewerking van het nieuw ingebracht materiaal.

* Indien voor het bij herstel in te brengen materiaal geldt, dat men dit moet «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand», geldt ook voor het «accorderen» dat dit moet gebeuren in aansluiting op de bestaande toestand; overeenkomstig geldt dat als men het in te brengen materiaal moet «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek» ook voor het «accorderen» geldt dat dit moet gebeuren volgens de oorspronkelijke techniek.

Toelichting: Indien nieuw materiaal wordt ingebracht is er vaak sprake van kleine maatverschillen. Men werkt die verschillen weg door het eenmaal geplaatste stuk over een strook langs de rand te bewerken, zodanig dat de steen over deze strook gaat verlopen van de maat van het nieuwe werk naar de maat van het aangrenzende oude werk.

Nieuw werk wordt zo nauwkeurig mogelijk op maat gemaakt. Waar het nieuwe werk iets uitsteekt ten opzichte van het oude werk kan men het maatverschil door «accorderen» wegwerken. Het oude werk wordt bij het «accorderen» ongemoeid gelaten. Dat betekent uiteraard niet dat men al het nieuwe werk een fractie te groot moet laten maken, om vervolgens alle aansluitingen te laten «accorderen» (nieuw

werk, in feite een replica, dient een zo nauwkeurig mogelijke afspiegeling van het origineel te zijn).

- B.3.d Gereedschap en hulpmiddel**
Definitie: **«gereedschap»: werktuig dat hetzij handmatig, hetzij gedreven door een motor, wordt gebruikt bij het «winnen», bij «transport», bij een «bewerkingstechniek», bij een «behandeling», bij het realiseren van een «bevestiging» of bij een «reparatie».**
«hulpmiddel»: hulpmiddel, materieel of hulpmateriaal (niet zijnde een «werktuig» of te verwerken materiaal) dat wordt gebruikt bij het «winnen», bij «transport», bij een «bewerkingstechniek», bij een «behandeling», bij het realiseren van een «bevestiging» of bij een «reparatie».
- Bepalingen:* * Het gebruikte «gereedschap» dient het bij de voorgeschreven bewerkingen passende doelmatige en in voldoende goede staat verkerende «gereedschap» te zijn.
* Gebruik van «gereedschap» of een «hulpmiddel» dat naar hun aard tot schade kan leiden is niet toegestaan.
- Toelichting:* Het bestek kan zo nodig (naast de bovenstaande algemene eisen) nadere eisen stellen aan het te gebruiken «gereedschap» of «hulpmiddel». Zo gebeurt het dat bij de bewerking van wit marmer wordt voorgeschreven dat metalen onderdelen van bepaald «gereedschap» (hamers, beitels, boren, zagen etcetera) en «hulpmiddelen» (klemmen, rijen en zo voort) roestvrij moeten zijn. Ook voor bijvoorbeeld stophout (geen eikehout in verband met looizuren), hijsbanden, toe te passen kratten voor «transport» en «opslag» van kwetsbare stukken kan het nodig zijn in bestek bepalingen op te nemen.
- B.3.e Zichtvlak**
Definitie: **«zichtvlak»: oppervlakte van een werkstuk, voor zover dat na plaatsing in het bouwwerk niet aansluit op de omliggende constructie.**
- B.3.f Voegvlak**
Definitie: **«voegvlak»: oppervlakte van een werkstuk, voor zover dat na plaatsing in het bouwwerk aansluit op de omliggende constructie. Een gezaagd voegvlak moet behoudens de voegslagrand, voor minstens 30% gespitst worden en al dan niet voorzien worden van een «speciekruis», die men terug moet kunnen vinden op de mallen.**
- B.3.g Voegslagrand**
Definitie: **«voegslagrand»: stroken van het «voegvlak» ter breedte van circa 50 mm, welke grenzen aan een «zichtvlak».**
- B.3.h Voegslag**
Definitie: **«voegslag»: opruwing van de «voegslagrand» door deze te «scharren», zodat een goede hechting van «mortel» op de «voegslagrand» tot stand kan komen.**
- B.3.i Speciekruis**
Definitie: **«speciekruis»: met een brede «letterbeitel» te «hakken» kruis in het «voegvlak».**
- Bepalingen:* * De te hakken armen van het kruis hebben op het

«voegvlak» gemeten een breedte van minimaal 10 mm en hebben een diepte van minimaal 5 mm. De doorsnede is V-vormig.

* De afstand van de uiteinden van het kruis tot een «zichtvlak» bedraagt minimaal 10 mm en maximaal 20 mm.

Toelichting: Een «speciekruis» wordt doorgaans aangebracht op voegvlakken van montantstenen en hebben dan meestal een dookgat als centrum.

B.3.1 Hakken

Definitie: «hakken»: «bewerkingstechniek» waarbij direct of indirect op de natuursteen wordt geslagen.

Bepalingen: * Er zijn machinale vormen van «hakken» en van «zagen» waarmee een haktechniek wordt geïmiteerd; tenzij in het bestek nadrukkelijk sprake is van «imitaties van handtechnieken met machines»(zoals «machinaal frijnen» [machinale oude frijnslag] en machinaal grendelen [«sclypé»]) wordt altijd de manuele behandeling bedoeld, zoals die hier is omschreven.

Toelichting: Sommige haktechnieken hebben het doel een stuk natuursteen in meerdere delen uiteen te breken («kloven», «splijten» en andere vormen van «breken»), andere om een oppervlak te «behakken» («joppen», «spitsen», bewerken met een «tandijzer», «boucharderen», «grendelen», «rillen», «bijlen», «bewerken met een keienhamer» of «bewerken met een zwaaispits», «scharren», «frijnen»,) of om een reliëf in het oppervlak aan te brengen (zoals «letterhakken»).

Soorten: «eindafwerking door hakken», «joppen», «kloven», «letters hakken», «splijten», «ruimen»

B.3.1.a Bruut (breekvlak)

Definitie: «bruut» oppervlak of «breekvlak»: breekvlak dat geen sporen van bewerking vertoont en door «kloven» is ontstaan.

Toelichting: Er zijn twee betekenissen van de term «bruut», die zo nodig in het bestek van elkaar kunnen worden onderscheiden door te spreken van een «breekvlak» (een vlak dat door «kloven» is ontstaan) of van een «uitgelijnd bruut» oppervlak (zie B.3.1.b). Blokken met een «breekvlak» zijn doorgaans niet geschikt voor bouwconstructies, omdat de aansluiting bij de voegen niet goed zal zijn. Daarom wordt met een «bruut» oppervlak meestal niet een «breekvlak» maar een «uitgelijnd bruut» oppervlak bedoeld.

B.3.1.b Bruut (uitgelijnd bruut)

Definitie: «bruut» oppervlak of «uitgelijnd bruut» oppervlak (van een «zichtvlak»): oppervlak dat het aanzien heeft van een «breekvlak», maar dat mede is ontstaan door het «joppen» langs de randen.

Toelichting: Om blokken bij de voegen goed op elkaar te laten aansluiten worden een «bruut» «zichtvlak» vaak nabewerkt door deze bij de randen zodanig te «joppen» dat de oppervlakten van de voegen één vlak kunnen vormen (de zichtlijnen bij de voegen zijn nagenoeg recht). Ook hier geldt dat sporen van bewerking niet zichtbaar mogen zijn (het oppervlak heeft overal, dus ook bij de gejojpte delen, het aanzien van een «breekvlak»).

Vaak komt «bruut» werk voor in combinatie met een gefrijnde

randafwerking van de zichtzijde van het blok. In dit geval spreekt men «bossage».

B.3.1.c Gespleten

Definitie: «gespleten» oppervlak: breukvlak dat geen sporen van bewerking vertoont en dat is ontstaan door een gelaagde steensoort op de grens van lagen uit elkaar te laten splijten.

Toelichting: Een «gespleten» oppervlak is gebroken op een scheidingsvlak tussen twee lagen. Splijten is daarom alleen mogelijk bij gesteenten met een sterke gelaagdheid, zoals de Solnhofener steen en de verschillende soorten leisteen en kwartsiet.

B.3.1.d Korst

Definitie: «korst»: natuurlijk (niet door menselijk ingrijpen ontstaan) oppervlak van natuursteen.

Toelichting: Op een «korst» [synoniem: kroet, Frans: croûte] zijn, in tegenstelling tot bij een «bruut» oppervlak, afzettingen aanwezig.

B.3.1.e Bossage

Definitie: «bossage»: «bruut» oppervlak dat bij de randen van het blok is voorzien van een vlakke band («randslag») die is verkregen door deze te «frijnen».

Toelichting: Zie «uitgelijnd bruut».

B.3.1.1 Kloven

Definitie: «kloven»: bewerking van een blok natuursteen met bijvoorbeeld keggen, wiggen of dergelijke, zodat het in twee blokken uiteen valt.

Toelichting: «kloven» [synoniem: breken, Duits: Treiben] is een techniek die (bij sommige natuursteensoorten) al in de groeve bij het «winnen» wordt toegepast. Daarna kan de techniek verder worden gebruikt om de gewonnen blokken in kleinere te verdelen. Behalve manuele vormen, waarbij bijvoorbeeld keggen in keggaten worden geslagen, zijn er vele andere vormen, onder andere machinale breektechnieken. Er ontstaat een «bruut» oppervlak.

B.3.1.2 Splijten

Definitie: «splijten»: het breken van natuursteen op een natuurlijk scheidingsvlak tussen twee lagen.

Toelichting: Er ontstaat een «gespleten» oppervlak.

B.3.1.2.a Leidikte

Definitie: «leidikte»: de dikte van leien in mm, bepaald met de keuringsmethode voor natuurstenen dakleien van de Rijksdienst voor de Monumentenzorg uit 1998.

Bepaling: * Tenzij anders in het bestek is aangegeven dient de leidikte te voldoen aan de grenzen, gesteld in de bedoelde keuringsmethode voor natuurstenen dakleien.

Toelichting: De keuringsmethode is omschreven in de brochure RDMZ restauratie en beheer nr. 13, uitgegeven in oktober 1998. De toelaatbare grenzen voor de gemiddelde dikte van leien is daarin bepaald op minimaal 4 mm en maximaal 7,5 mm; daarbij geldt tevens dat ten hoogste 5% van de leien dunner mag zijn dan 3,5 mm.

B.3.1.3 Joppen

Definitie: «joppen»: afslaan van een kant van een blok met een jop en een moker, waardoor er aan die kant een «bruut» oppervlak ontstaat.

Toelichting: «joppen» is een bewerking die vanouds bedoeld is om snel

een blok grofweg de juiste maat te geven.

B.3.1.4 Ruimen

Definitie: «ruimen»: bewerken van «bruut» oppervlak van steen naar een vlak, door het verwijderen van overtollige steen met een haktechniek.

Toelichting: «ruimen» gebeurt in een aantal fasen. Meestal wordt eerst een «randslag» aangebracht (eerst langs één zijde, daarna - van scheluwte - langs de tegenoverliggende zijde en tenslotte langs beide andere zijden), waarna het daarmee aangegeven oppervlak eerst grof wordt bereikt door de steen enkele malen te «spitsen» (eerst grof, daarna fijner), en de steen vervolgens steeds fijner af te werken, bijvoorbeeld door deze te «boucharderen» of te «bewerken met een tandijzer». Daarna kan het geruimde oppervlak zo nodig verder worden bewerkt.

Soorten: «spitsen», «bewerken met een tandijzer», «boucharderen», «grendelen», «rillen», «bijlen», «bewerken met een vlecht», «bewerken met een keienhamer», «bewerken met een zwaaispits».

B.3.1.4.1 Spitsen

Definitie: «spitsen»: het «ruimen» van natuursteen met een moker en een puntijzer.

Bepaling Wanneer men een bepaald uiterlijk verlangt van het gespitste werk dan moet er in het bestek duidelijkheid zijn over de volgende punten:

- 1 richting.
- 2 aantal «slagen».
- 3 sporen of prikwerk.
- 4 doorlopende sporen («geribd») of regelmatig verdeeld («gebikt»).

Toelichting: De techniek werd voornamelijk toegepast voor het grove «ruimen», maar is ook veel toegepast als eindafwerking, waarbij soms wordt uitgegaan van een ruw oppervlak, maar soms ook van een bewerkt (bijvoorbeeld geschuurd) oppervlak.

Het uiterlijk van gespitst werk kan sterk variëren afhankelijk van:

- De *richting* waarin is gewerkt. Men kan in één of juist meerdere richtingen werken.
- Het *aantal «slagen»* dat is aangebracht. Daardoor wordt het oppervlak meer of minder ruw.
- De *stand van de beitel* tijdens de bewerking. Wanneer de beitel uit de steen wordt geslagen ontstaat een spoor. Wanneer de beitel recht in de steen wordt geslagen spreekt men van prikwerk (zie: «prikken»).
- De *manier waarop de «slagen» verdeeld zijn*. Er kunnen doorlopende sporen getrokken worden over het vlak (in dat geval spreekt men van «geribd») of de «slagen» kunnen juist regelmatig verdeeld zijn over het vlak, zonder in elkaars verlengde te liggen (in dat geval spreekt men van «gebikt»). Soms zijn de sporen in een patroon aangebracht (bijvoorbeeld waaivormig).

Soorten: «prikken», «geribd», «gebikt».

B.3.1.4.1.a Prikken

Definitie: «prikken»: afwerkingstechniek waarbij met een licht puntijzer en een lichte moker een geschuurd oppervlak met dicht op elkaar aangebrachte «slagen» ruw wordt gemaakt.

Toelichting: Bij het «prikken» wordt een licht puntijzer gehanteerd en

een lichte moker (lettermoker, zie «letterhakken»). Men gaat daarbij uit van een geschuurd oppervlak (zie «schuren»). De «slagen» worden dicht op elkaar aangebracht (afhankelijk van het gewenste resultaat één tot enkele millimeters). Het oppervlak vertoont na deze bewerking enige gelijkenis met een gebouchardeerd oppervlak (zie: «boucharderen»). Met «prikken» laat men de steen echter wegspringen, met «boucharderen» wordt deze gekneusd.

Zie verder bij «spitsen».

B.3.1.4.1.b Geribd

Definitie: «geribd»: aanduiding van de aard van een oppervlak, na de toepassing van een vorm van «spitsen» waarbij doorlopende sporen over het oppervlak worden getrokken.

Toelichting: Bij gebrek aan een goede Nederlandse term is hier een Belgische term toegepast.

B.3.1.4.1.c Gebikt

Definitie: «gebikt»: aanduiding van de aard van een oppervlak, na de toepassing van een vorm van «spitsen» waarbij de «slagen» regelmatig zijn verdeeld over het vlak, zonder in elkaars verlengde te liggen of anderszins een patroon te vormen.

Toelichting: Bij gebrek aan een goede Nederlandse term is hier een Belgische term toegepast.

B.3.1.4.2 Bewerken met een tandijzer

Definitie: «bewerken met een tandijzer»: na het fijn «spitsen» het verder bewerken van een oppervlak met een tandijzer.

Bepalingen: In het bestek staat aangegeven of er:
- met een grof of fijn tandijzer gewerkt wordt
- slagen gelegd worden in verschillende richtingen of in (een) nader omschreven richting(en).

Toelichting: Een tandijzer [synoniem: gradeerijzer of gradine] mag gebruikt worden met een houten of metalen hamer. Nadat fijn gespist is wordt met deze beitel het oppervlak verder geëgaliseerd. Deze bewerking kan ook gebruikt worden als eindafwerking, hetgeen echter, behalve in de beeldhouwkunst, tot het begin van deze eeuw niet gebruikelijk is.

Het uiterlijk van deze bewerking kan variëren afhankelijk van:

- De *richting* waarin gewerkt wordt. Men kan in verschillende richtingen over het vlak werken, of in één richting werken, waardoor een gestreept uiterlijk ontstaat. Deze strepen kunnen recht of gebogen verlopen. Ook kan men kruislings werken, waardoor er een ruitjespatroon ontstaat.
- Er kan een *grof of fijn tandijzer* worden gebruikt, waardoor het oppervlak meer of minder ruw wordt.

In België kent men een machinale bewerking, waarbij met een frees regelmatige sporen worden getrokken van circa 5 mm breed met daartussenin 5 mm brute steen, die men aanduidt als «graderen». Deze bewerking is beslist geen alternatief voor de manuele bewerking met een tandijzer.

B.3.1.4.3 Boucharderen

Definitie: «boucharderen»: na het «spitsen» het verder bewerken van een oppervlak.

Bepalingen: In het bestek moet vermeldt staan:

- of er gewerkt moet worden met een bouchardehamer, bouchardebeitel en/of pneumatische hamer (zie «pneumatisch boucharderen»)
- wat de «puntafstand» is van de te gebruiken bouchardehamer of -beitel

Toelichting: Bij graniet: [synoniem: stokken].

De bewerking wordt uitgevoerd met een bouchardehamer of met een beitel met een bouchardekop. Nadat een oppervlak gespist is kan met deze bewerking een oppervlak verder geëgaliseerd worden. Het aantal «punten» op de kop is een maat voor de grof- of fijnheid van de bouchardehamer of -kop.

Het uiterlijk van deze bewerking kan variëren afhankelijk van:

- Het aantal «punten» op de kop van de bouchardehamer of op de kop van de bouchardebeitel.
- Het slaginstrument. Bij een bouchardehamer zal zich in veel gevallen het blok met puntjes aftekenen in de steen. Ook bij het gebruik van een houten of ijzeren hamer is dat beeld zichtbaar. Dit hangt ook af van de vakkundigheid van de bewerker. De kop van de boucharde tekent zich sterker af naarmate de bewerker deze minder haaks op het oppervlak slaat. Bij het gebruik van een pneumatische hamer en een daarin los gevatte kleine bouchardebeitel, verandert de stand van de beitel door de hevige trillingen voortdurend. Daardoor tekent de vorm van de bouchardekop zich niet af. Bij het gebruik van een pneumatische hamer en een daarin vast gevatte bouchardebeitel kan de beitel door het trillen gemakkelijk worden gestuurd. Daardoor kan ook daarmee mooi gelijkmatig werk worden verkregen, waarin zich de vorm van de bouchardekop niet aftekent. Bij het werken met de bouchardehamer (uit de hand) kan de plaats van de steenhouwer ten opzichte van het werk en de kracht waarmee en de manier waarop hij de hamer hanteert bedoeld of onbedoeld tot patronen leiden.

Soorten: «pneumatisch boucharderen», «handmatig boucharderen».

B.3.1.4.3.a Puntafstand (bij boucharderen)

Definitie: «puntafstand»: kortste afstand tussen de punten van een bouchardehamer of -beitel ($\pm 10\%$).

Toelichting: Het aantal punten op de kop is doorgaans een kwadraat omdat de punten in een regelmatig orthogonaal patroon zijn aangebracht op een vierkante kop. Van grof naar fijn is het aantal punten bij een traditionele hamer met een vlak van 4×4 cm meestal 16, 25, 36, 49 of 64. Omdat de hamers en beitels zeer verschillende maten kunnen hebben is het niet zinvol om over het aantal punten te spreken (zoals dat in de praktijk wel gebeurt). Bij bovengenoemde kop met 16 punten is de «puntafstand» 10 mm, bij 25 punten 8 mm, 36 punten 0,66... mm enz. Omdat het niet redelijk is te veronderstellen dat de steenhouwer bij elke in bestek te noemen puntafstand een hamer en/of beitel bezit, mag bij een toe te passen hamer of beitel de afstand tussen de punten maximaal 10% groter of kleiner zijn dan een in bestek genoemde «puntafstand».

In België spreekt men bij een «puntafstand» van 7 tot 10 mm van grof gebouchardeerd en bij een kleinere «puntafstand» van fijn gebouchardeerd.

B.3.1.4.3.1 Pneumatisch boucharderen

Definitie: «pneumatisch boucharderen»: «boucharderen» met een pneumatische hamer en een daarin gevatte bouchardebeitel.

Bepalingen: In het bestek moet vermeldt staan wat de «puntafstand» is van de te gebruiken bouchardebeitel

Toelichting: De thans meest gebruikelijke vorm van «boucharderen». Hiermee is een fraai, gelijkmatig oppervlak te verkrijgen.

B.3.1.4.3.2 Handmatig boucharderen

Definitie «handmatig boucharderen»: met de hand «boucharderen» (met een bouchardehamer).

Toelichting: Thans wordt slechts bij uitzondering met de hand gebouchardeerd. In bijzondere gevallen kan deze werkwijze in het bestek worden voorgeschreven, met name als patronen welke door het gebruik van de bouchardehamer zijn ontstaan nauwgezet geïmiteerd moeten worden.

B.3.1.4.4 Grendelen

Definitie: «grendelen»: bewerken van een oppervlak met een hamer, die bestaat uit een bundeling van een aantal spitsijzers.

Toelichting; Het gebruik van de grendel [synoniem krönel of raamijzer] is in Nederland sinds 1921 verboden, omdat deze te zwaar is. De bewerking met deze hamer, die bestaat uit een bundeling van een aantal spitsijzers, geeft een beeld dat lijkt op fijn regelmatig spitswerk. Deze bewerking werd meestal toegepast als voorbereiding voor het «scharren» of «bijlen». De machinale bewerking met de grendel noemt men in België «sclypé».

B.3.1.4.5 Rillen

Definitie: «rillen»: bewerken van een oppervlak met een ribbenhamer of rilhamer, een soort bouchardehamer met ribbels in plaats van punten of met een rilbeitel.

Toelichting: Bij het gebruik van de ribbenhamer ontstaat een specifiek beeld. De ribbels van de hamer kneuzen streepjes in het oppervlak, waartussen de steen is verbrokken. De streepjes hebben een tussenmaat van enkele millimeters. Zo nodig kan de afstand tussen de ribben in het bestek worden bepaald (vergelijk «puntafstand» bij «boucharderen»). Net als bij «boucharderen» kan ook hier een beitel in een pneumatische hamer worden gebruikt en kan dit in bestek verplicht worden gesteld respectievelijk worden verboden (zie termen hierna).

B.3.1.4.5.a Rilafstand

Definitie: «rilafstand»: kortste afstand tussen de ribben van een ribbenhamer, rilhamer of rilbeitel ($\pm 10\%$).

Toelichting: Vergelijk «puntafstand» (bij boucharderen, B.3.1.4.3.a).

B.3.1.4.5.1 Pneumatisch rillen

Definitie: «pneumatisch rillen»: «rillen» met een pneumatische hamer en een daarin gevatte rilbeitel.

B.3.1.4.5.2 Handmatig rillen

Definitie «handmatig rillen»: met de hand «rillen» (met een ribben- of rilhamer).

B.3.1.4.6 Bijlen

Definitie: «bijlen»: het bekappen van oppervlakken met een bijl.

Toelichting: De bijl is gereedschap dat vooral werd gebruikt bij de afwerking van paramentblokken. Deze techniek is veel ge-

bruikt in de vroege Middeleeuwen. Doorgaans levert het een geribbeld vlak op, vergelijkbaar met zeer grof gescharreerd werk (zie: «scharren»), waarbij de «slagen» zeker 10 tot 15 mm breed zijn.

B.3.1.4.7 Bewerken met een vlecht

Definitie: «**bewerken met een vlecht**»: het bekappen van oppervlakken met een getande bijl (vlecht).

Toelichting: De vlecht of getande bijl geeft een structuur die fijner is als die van de grendel.

B.3.1.4.8 Bewerken met een keienhamer

Definitie: «**bewerken met een keienhamer**»: het maken van (voeg-)vlakken (aan breuksteen) door deze met een keienhamer af te slaan.

Toelichting: De keienhamer wordt vooral gebruikt voor het maken van voegvlakken aan breuksteen (het zogenoemde 'kantrechten').

B.3.1.4.9 Bewerken met een zwaaispits

Definitie: «**bewerken met een zwaaispits**»: het bewerken van een oppervlak met een zwaaispits, een hamer met een segmentboogvormige gepunte kop.

Toelichting: Het gebruik van de zwaaispits [Duits: Zweispitz] levert een beeld op vergelijkbaar met spitswerk (zie «spitsen»). Belangrijk verschil is echter dat de sporen van de «slagen» langer zijn en niet in elkaars verlengde liggen.

Het gewicht van de zwaaispits varieert van 1 tot 3 kg. Dit uit de Middeleeuwen stammende steenhouwersgereedschap wordt tegenwoordig nog maar zelden gebruikt.

B.3.1.4.4.a Sclypé

Definitie: «**sclypé**»: machinale bewerking met een grendel.

Toelichting: Bij gebrek aan een Nederlandse term is hier een Belgische toegepast. Deze machinale bewerking met de grendel levert een veel regelmatigere beeld op dan het handmatige werk met de grendel.

B.3.1.5 Eindafwerking door hakken

Definitie: «**eindafwerking door hakken**»: het bewerken van een reeds voorbereekt oppervlak met een haktechniek, als laatste bewerking van dat oppervlak.

Bepalingen: * Tenzij in het bestek anders is vermeld is niet bepaald welke voorbereiding het oppervlak moet hebben ondergaan.

* Een eindafwerking door hakken dient zodanig plaats te vinden dat van de voorbereiding geen sporen meer zichtbaar zijn.

Toelichting: Vanouds bestond de voorbereiding van het oppervlak meestal uit meerdere opeenvolgende haktechnieken, waarna men er soms toe over ging om het oppervlak eerst nog te «schuren», om tenslotte een «eindafwerking door hakken» (bijvoorbeeld «frijnen») toe te passen. Tegenwoordig brengt men de «eindafwerking door hakken» meestal aan op een bezaagd oppervlak (zie: «zagen»). In het laatste geval mist het oppervlak het 'levendige' aspekt, wat het bij de traditionele bewerkingsmethode altijd heeft (het oppervlak is veel strakker). Wil men voorkomen dat het oppervlak te strak wordt, dan zal men er voor moeten kiezen de (veel duurdere) traditionele voorbereidingen in het bestek voor te schrijven.

Soorten: «scharren», «frijnen»

- B.3.1.5.a Ceseel**
Definitie: «ceseel»: platte beitel met een breedte b waarvoor geldt: $b > 30$ mm, waarmee men (met gebruikmaking van een houten klopper) een «eindafwerking door hakken» aanbrengt.
- B.3.1.5.b Bordijzer**
Definitie: «bordijzer»: platte beitel met een breedte b waarvoor geldt: $15 \text{ mm} < b < 30 \text{ mm}$, waarmee men (met gebruikmaking van een houten klopper) een «eindafwerking door hakken» aanbrengt.
- B.3.1.5.c Letterbeitel**
Definitie: «letterbeitel»: platte beitel met een breedte b waarvoor geldt: $b < 15$ mm, waarmee men (met gebruikmaking van een houten klopper) een «eindafwerking door hakken» aanbrengt.
- B.3.1.5.d Slag, slagen**
Definitie: «slag» [meervoud: «slagen»]: de door een beitel elke keer dat daarop wordt geslagen veroorzaakte uitholling in de steen.
- Toelichting: Bij een normale «slag» wordt de beitel als gevolg van de klap uit het oppervlak geslagen. De stand van de beitel is van grote invloed op het uiterlijk dat wordt verkregen. Daarom wordt soms ook bewust voor een andere stand van de beitel gekozen. Ook combineert men om die reden ook wel verschillende typen «slagen». Zo wordt bij het «frijnen» op de Hollandse manier eerst een «steekslag» en vervolgens een gewone «slag» toegepast. (zie: «Hollands frijnen»).
- B.3.1.5.e Steekslag**
Definitie: «steekslag»: «slag» die ontstaat als de hoek die de beitel ten opzichte van het oppervlak maakt zodanig is, dat de beitel ten gevolge van de klap niet uit de steen wordt weggeslagen.
- Toelichting: Bij het «scharren» wordt zelden een «steekslag» gebruikt. Bij het «frijnen» op de Hollandse manier (zie: «Hollands frijnen») wordt eerst een «steekslag» en vervolgens een gewone «slag» toegepast.
- B.3.1.5.f Randslag**
Definitie: «randslag»: serie «slagen» langs de rand van een oppervlak, in bijzonder een gefrijnde strook langs de rand van het oppervlak, met een constante breedte, waarbij de «slagen» in een hoek tussen de 45 en 135 graden op die rand staan.
- Bepalingen: * Bij een «randslag» langs een gescharreerd of gefrijnd oppervlak gelden de specificaties voor de afwerking van het oppervlak (zoals het aantal slagen per 100 mm en de toe te passen vorm van de «slagen») ook voor de «randslag».
 De slagen moeten zodanig op elkaar aansluiten dat nergens meer sporen van het oorspronkelijke (gezaagde, geschuurde of anderszins bewerkte) oppervlak zichtbaar zijn.
 * Tenzij anders is bepaald worden randslagen bij ontmoetingen van randen in verstek op elkaar aangesloten.
- * Een «randslag» wordt in zijn geheel vanuit één richting geslagen (de

steenhouwer mag niet halverwege een rand vanaf de andere kant van een blok gaan werken).

Toelichting: Waar een gescharreerd of gefrijnd oppervlak van een «randslag» wordt voorzien hoeven het aantal slagen en het type bewerking voor de «randslag» niet nader aangeduid te worden (zonder aanduiding dient de «randslag» qua specificatie overeen te komen met het werk op het tussenliggende oppervlak). Brengt men een randslag aan rond een anders afgewerkt oppervlak (zoals een «bruut» of een geschuurd oppervlak), dan moet uiteraard de randslag altijd nader worden omschreven.

B.3.1.5.1 Scharrenen

Definitie: «scharrenen»: «eindafwerking door hakken» van een voorbereekt vlak, door met een «ceseel» volgens kort naast elkaar gelegen, evenwijdige lijnen het oppervlak te behakken, waarbij de telkens ter breedte van de «ceseel» gemaakte «slagen» niet in elkaars verlengde behoeven te liggen.

Bepalingen: * In het bestek moet het aantal «slagen» per 100 mm vermeldt worden.
* Het in bestek voorgeschreven aantal «slagen» wordt gemeten op willekeurige plaatsen, over een afstand van 100 mm, haaks op de richting van de «slagen». Het werk wordt geacht conform het bestek te zijn uitgevoerd indien het aantal getelde «slagen» bij negen van de tien controlemetingen op willekeurig gekozen plaatsen niet meer afwijkt dan 20% van het voorgeschreven aantal. Bovendien moeten de slagen zodanig op elkaar aansluiten dat nergens meer sporen van het oorspronkelijke (gezaagde, geschuurde of anderszins bewerkte) oppervlak zichtbaar zijn.
* Indien bij een reparatie of vervanging geen breedte van de «ceseel» is voorgeschreven, wordt bedoeld een breedte overeenkomstig de breedte toegepast bij het authentieke werk.
* Indien geen «steekslag» is voorgeschreven, wordt de beitel bij het hakken telkens uit de steen geslagen. (zie ook: «eindafwerking door hakken»).

Toelichting: Anders dan bij het «frijnen» worden alleen enkele «slagen» toegepast (dus geen «slagen» in paren, zoals bij het «Hollands frijnen»).

Na het «boucharderen» of «bewerken met een tandijzer», of na het «zagen» kan een oppervlak verder afgewerkt worden met een scharreerslag. Het vlak wordt verder geëgaliseerd door het gebruik van een brede platte beitel, een zogenoemd «ceseel» en een houten klopper. De «slagen» liggen evenwijdig aan elkaar maar hoeven niet in elkaars verlengde te liggen, waardoor soms de breedte van de beitel is af te lezen. Het is de bedoeling dat het gehele vlak behakt is en er dus geen sporen van voorafgaande bewerkingen meer zichtbaar zijn. Daartoe moet de beitel aangelegd worden in de holte van de vorige slag. Bij het frijnen wordt de beitel aangelegd aan het geschuurde oppervlak.

Het beeld kan variëren afhankelijk van:

- De richting waarin de «slagen» over het vlak gelegd worden. Bij «scharrenen» is het meestal gebruikelijk dat de «slagen» worden gelegd in de richting die de steenhouwer het beste uitkomt. Eerst wordt een «randslag» gelegd, doorgaans enigszins schuin op het zijvlak en vervolgens wordt ongeveer haaks daarop met

een bredere beitel het vlak gescharreerd.

- De *stand van de beitel* en de *wijze waarop de steenhouwer zijn hamer hanteert*. Bij een scharreerslag is het de bedoeling dat de beitel uit de steen wordt geslagen. Wanneer de beitel te veel in de steen wordt geslagen ontstaat er een grover beeld dan de bedoeling is. Men spreekt dan van een «steekslag».

- Het *aantal beitelslagen* per oppervlakte-eenheid. Dit varieert normaal van 10 tot 36 «slagen» per 100 mm. Bij het «scharreeren» is het niet vereist dat de afstanden tussen de «slagen» precies even breed zijn en dus kan het aantal «slagen» per 100 mm vrij ruim variëren.

B.3.1.5.2 Frijnen

Definitie: «frijnen»: «eindafwerking door hakken» van een voorbereekt vlak, door met een «ceseel» volgens kort naast elkaar gelegen, evenwijdige lijnen het oppervlak te behakken, waarbij de telkens ter breedte van de «ceseel» gemaakte «slagen» in elkaars verlengde liggen of een voorgeschreven patroon vormen.

Bepalingen: * In het bestek moet vermeldt worden

1. het aantal «slagen» per 100 mm

2. de breedte van de «randslag».

3. het patroon waarin de «slagen» gelegd worden

* Het in bestek voorgeschreven aantal «slagen» wordt gemeten op willekeurige plaatsen, over een afstand van 100 mm, haaks op de richting van de «slagen». Het werk wordt geacht conform het bestek te zijn uitgevoerd indien het aantal getelde «slagen» bij negen van de tien controlemetingen op willekeurig gekozen plaatsen niet meer afwijkt dan 10% van het voorgeschreven aantal. Bovendien moeten de slagen zodanig op elkaar aansluiten dat nergens meer sporen van het oorspronkelijke (gezaagde, geschuurde of anderszins bewerkte) oppervlak zichtbaar zijn.

* Indien bij een reparatie of vervanging geen breedte van de «ceseel» is voorgeschreven, en dit is in verband met een toe te passen voorgeschreven patroon wel van belang, dan wordt bedoeld een breedte overeenkomstig de breedte toegepast bij het authentieke werk.

* Een «randslag» of een vlak wordt in zijn geheel vanuit één richting geslagen (de steenhouwer mag niet halverwege een rand of een vlak vanaf de andere kant van een blok gaan werken).

* Indien niet is voorgeschreven volgens welke slagmethode moet worden gewerkt, dan wordt bedoeld «Hollands frijnen».

* Indien geen patroon is voorgeschreven, dan wordt bedoeld het afwerken met een «randslag» haaks op de richtingen van de randen van het oppervlak en het afwerken van de rest van het oppervlak met een frijnslag die doorlopende lijnen in de lengterichting van het werkstuk als resultaat heeft.

* Tenzij in het bestek uitdrukkelijk anders is bepaald is «machinaal frijnen» niet toegestaan.

(zie ook: «eindafwerking door hakken»).

Toelichting: «frijnen» is een eindafwerking die wordt aangebracht op een zuiver egaal en geschuurd of strak gezaagd oppervlak. Deze bewerking wordt uitgevoerd met een houten klopper en een «ceseel». Anders dan bij «scharreeren» is het de bedoeling dat de «slagen» in elkaars verlengde liggen. De

slagen dienen zonder restant van het gezaagde of geschuurde oppervlak op elkaar aan te sluiten. De «randslag» ligt altijd haaks op de zijkant. Bij hoeken wordt een «randslag» doorgaans in verstek op een aansluitende «randslag» aangesloten.

Het uiterlijk kan variëren afhankelijk van:

- De *onderlinge afstand tussen de «slagen»*. Het aantal «slagen» kan variëren van 18 tot 36 «slagen» per 100 mm, gemeten haaks op de richting van de «slagen» (werd oorspronkelijk gemeten in het aantal «slagen» per palm).
- De *stand van de beitel*. De steenhouwer kan de beitel iedere keer uit de steen slaan. Dan ontstaat dus het beeld van een scharreerslag. Deze slag noemt men in Nederland ook wel de Belgische frijnslag («Belgisch frijnen»), hoewel deze benaming niet altijd aansluit bij de praktijk. Het verschil met de scharreerslag is dus dat de «slagen» even breed zijn en in elkaars verlengde liggen. Bovendien wordt bij het frijnen de beitel aangelegd waar bij de vorige slag de beitel uit de steen geslagen is. Bij het scharreren wordt onder deze lijn aangelegd. Frijnen wordt immers uitgevoerd op een glad vlak, scharreren op een ruw vlak. Om sporen van voorafgaande bewerkingen onzichtbaar te maken, moet bij het scharreren de beitel dus dieper aangelegd worden. De steenhouwer kan ook eerst de beitel in de steen slaan, een «steekslag», en vervolgens er weer uit (Hollandse frijnslag, zie «Hollands frijnen»). In België ziet men gefrijnd werk waarbij de steenhouwer zoveel steekslagen maakt als nodig is om de slag breed te maken, om vervolgens als laatste de beitel uit de steen te slaan.
- De *richting* waarin de «slagen» worden gelegd. In principe worden steeds vanuit dezelfde kant van het blok de «slagen» gelegd.
- Het *patroon* waarin de «slagen» worden gelegd. Frijnwerk is een zuivere sierslag en men heeft naast het patroon van de «randslag» met haaks daarop de «slagen» over het vlak, in de loop der tijd ook allerlei andere patronen bedacht, zoals de «kathedraalslag volgens ruitjespatroon», de «kathedraalslag volgens dambordpatroon», de «visgraatslag» en de «wilde kathedraalslag».

B.3.1.5.2.a Hollands frijnen

Definitie: «Hollands frijnen»: wijze van «frijnen» waarbij elke uitholling wordt veroorzaakt door twee, elkaar direct opvolgende «slagen»: een «steekslag» en vervolgens een «slag» waarbij de beitel uit het oppervlak wordt geslagen.

Toelichting: Bij «Hollands frijnen» worden «slagen» in paren aangebracht. Steeds wordt de eerste «slag» ingezet net onder de rand van de voorgaande uitholling en wordt de beitel enigszins in de steen geslagen («steekslag») en de tweede «slag» net boven het diepste punt van de eerste ingezet, waarbij de beitel uit de steen wordt geslagen. Dit is het bekendste voorbeeld van een wijze van hakken, waardoor met verschillen in de opeenvolgende «slagen» een karakteristiek patroon wordt verkregen (bij «Belgisch frijnen» worden de uithollingen met identieke «slagen» verkregen).

B.3.1.5.2.b Belgisch frijnen

Definitie: «Belgisch frijnen»: wijze van «frijnen» waarbij elke

uitholling wordt veroorzaakt door een enkele «slag», waarbij de beitel uit het oppervlak wordt geslagen.

B.3.1.5.2.c Kathedraalslag volgens ruitjespatroon

Definitie: «kathedraalslag volgens ruitjespatroon»: patroon gemaakt bij het «frijnen» van een vlak (niet van een «randslag»), waarbij de «slagen» op elkaar aansluitende ruitvormige vlakjes vormen.

B.3.1.5.2.d Kathedraalslag volgens dambordpatroon

Definitie: «kathedraalslag volgens dambordpatroon»: patroon gemaakt bij het «frijnen» van een vlak (niet van een «randslag»), waarbij de «slagen» op elkaar aansluitende vierkante vlakjes vormen.

B.3.1.5.2.e Visgraatslag

Definitie: «visgraatslag»: patroon gemaakt bij het «frijnen» van een vlak (niet van een «randslag»), waarbij de «slagen» op elkaar aansluitende banen vormen, waarbij de «slagen» in elke baan in kepervorm op de «slagen» in naastgelegen banen aansluiten.

B.3.1.5.2.f Wilde kathedraalslag

Definitie: «wilde kathedraalslag»: patroon gemaakt bij het «frijnen» van een vlak (niet van een «randslag»), waarbij de «slagen» op elkaar aansluitende onregelmatige vlakjes vormen.

B.3.1.6 Letters hakken, Symbolen hakken

Definitie: «letters hakken»: het vormen van «letters» door deze te sparen bij het bewerken van een oppervlak («hoogrelief») of deze uit te hakken uit een oppervlak («basrelief»).
«symbolen hakken»: «letters hakken»

Bepalingen: * De letters worden analoog aan het «tekstvoorbeeld» gehakt, waarbij plaatsing van de letters, «uitlijning», «letterhoogte» en «regelafstand» het «tekstvoorbeeld» nauwkeurig volgen.
* De letters volgen naar vorm en verhoudingen en naar «afspatiëring» op het «zichtvlak van de letter» nauwkeurig het «lettervoorbeeld».
* De «letterranden» maken steeds een overeenkomstige hoek met het «zichtvlak van de letter» en zijn steeds gelijk van bewerking.
* Hulplijnen voor het hakken van letters mogen na de bewerking niet meer zichtbaar zijn.

Toelichting: Van het werkstuk wordt door de opdrachtgever een eenduidige tekening gemaakt of wordt een door de steenhouwer of beeldhouwer ingediende tekening goedgekeurd en gewaarmerkt: het «tekstvoorbeeld». Idem wordt zo nodig apart een eenduidig voorbeeld van het toe te passen lettertype (de toe te passen lettertypen) gemaakt of ingediend, goedgekeurd en gewaarmerkt: het «lettervoorbeeld».

B.3.1.6.a Letters

Definitie: «letters»: letters, cijfers, leestekens en andere symbolen.

B.3.1.6.b Tekstvoorbeeld

Definitie: «tekstvoorbeeld»: tekening van de tekst, waaruit de inhoud van de tekst, de positie van de tekst op het werkstuk, de «uitlijning», de «letterhoogte» en de «regelafstand» blijkt. Tevens blijkt uit deze

tekening eenduidig welk lettertype (welke lettertypen) worden gebruikt. Voor de exacte vorm en de «afspatiëring» van letters van een bepaald type wordt zo nodig verwezen naar een «lettervoorbeeld» (naar «lettervoorbeelden»). Gegeven of van tekening te meten maten zijn steeds maten in het «zichtvlak van de letter». Bij een tekst in «hoogreliëf» staat tevens aangegeven waar «kaderranden» en zichtvlakken op elkaar aansluiten.

B.3.1.6.c Lettervoorbeeld

Definitie: «lettervoorbeeld»: tekening van (tenminste) alle gebruikte «letters» van één type, waaruit de vorm van de «letters» en de «afspatiëring» blijkt, geplaatst op of over een denkbeeldige lijn (de 'regel') langs de onderzijden van kapitalen. Gegeven of van tekening te meten maten en verhoudingen hebben steeds betrekking op het «zichtvlak van de letter».

Toelichting: «lettervoorbeelden» moeten niet alleen typologisch (in de situatie) verantwoord zijn, maar moeten ook een met oog op de gehanteerde werkwijze bruikbaar lettertype te zien geven.

B.3.1.6.d Uitlijning

Definitie: «uitlijning»: de verdeling van de tekst ten opzichte van een haaks op de regels staande lijn.

Toelichting: Voor elke regel tekst is er een haaks op deze regel staande lijn, ten opzichte waarvan de tekst is geplaatst. Doorgaans vallen deze lijnen voor diverse onder elkaar geplaatste regels tekst samen.

Tekst is links of rechts tegen deze lijn aangeschoven of ten opzichte van deze lijn gecentreerd. Ook is het mogelijk tekst zowel links als rechts aan te schuiven (tussen twee lijnen uit te vullen), waarbij de «afspatiëring» binnen woorden gehandhaafd blijft en het teveel aan ruimte op de regel over de «afspatiëringen» tussen de woorden wordt verdeeld.

B.3.1.6.e Letterhoogte

Definitie: «letterhoogte»: de hoogte van de kapitalen (indien kapitalen in hoogte verschillen: van de kapitaal 'W'), exclusief eventuele krullen of andere versieringen die aan het basismodel van de kapitalen (van de kapitaal 'W') zijn toegevoegd.

B.3.1.6.f Regelaafstand

Definitie: «regelaafstand»: de haaks op de regel gemeten afstand tussen de onderzijde van gelijke letters op verschillende, opeenvolgende regels.

Toelichting: Meestal wordt de afstand aangegeven tussen de onderzijden van kapitalen. Bij twee opeenvolgende regels van gelijk lettertype en gelijke letterhoogte is dit doorgaans iets meer dan de som van de kapitaalhoogte en de maat die staarten van onderkast-letters onder de regel uitsteken, zodat een smalle vrije ruimte tussen regels ontstaat. Bij opeenvolging van regels van verschillende letterhoogte kan die smalle vrije ruimte iets worden aangepast. Het «tekstvoorbeeld» geeft uitsluitend over de «regelaafstand».

B.3.1.6.g Afspatiëring

Definitie: «afspatiëring»: «afspatiëring» tussen «letters»:

vrije ruimte, gemeten evenwijdig aan de regel, tussen twee opeenvolgende «letters» in een woord.
«afspatiëring»: «afspatiëring» tussen woorden: vrije ruimte, gemeten evenwijdig aan de regel, tussen twee opeenvolgende «letters», één aan het einde van een woord en één aan het begin van het volgende woord.

B.3.1.6.g Zichtvlak van de letter

Definitie: «zichtvlak van de letter»: «zichtvlak van de letter» bij «letters» in «hoogreliëf»: het bij bewerking van het «fond» gespaarde oppervlak, dat de letters vormt.
«zichtvlak van de letter»: «zichtvlak van de letter» bij «letters» in «basreliëf»: het denkbeeldige oppervlak, waar de letters door het «fond» («zichtvlak») zijn gehakt.

B.3.1.6.h Letterranden

Definitie: «letterranden»: «letterranden» bij «letters» in «hoogreliëf»: randen langs de «letters» tussen het «zichtvlak van de letter» en het «fond».
«letterranden»: «letterranden» bij «letters» in «basreliëf»: randen in de «letters» van het «fond» naar binnen lopend en daar uitkomend op de «letterbodem» of lopend tegen andere «letterranden».

Bepalingen: * Letterranden moeten een regelmatige beitelslag te zien geven.

Toelichting In het bestek wordt aangegeven welke hoek «letterranden» ten opzichte van het zichtvlak dienen te maken. Bij «letters» met een 'V'-vormige doorsnede is dat meestal 45°, bij letters met een «letterbodem» is die hoek steiler tot (bijna) 90°. Bij «letters» in «hoogreliëf» maken de «letterranden» doorgaans een hoek van 60° tot 75° met het «zichtvlak».

B.3.1.6.i Hoogreliëf

Definitie: «hoogreliëf»: reliëf waarbij een afbeelding is gespaard bij het weghakken van het zichtvlak tot een terugliggend «fond».

B.3.1.6.j Basreliëf

Definitie: «basreliëf»: reliëf waarbij een afbeelding is ingehakt in het «zichtvlak» van een werkstuk.

B.3.1.6.k Fond

Definitie: «fond»: «fond» bij «hoogreliëf»: teruggehakt vlak, evenwijdig aan het vroegere «zichtvlak» van de steen.
«fond»: «fond» bij «basreliëf»: het gespaarde gedeelte van het «zichtvlak» van de steen.

Bepalingen: * Het «fond» bij «hoogreliëf» dient evenwijdig te lopen aan het «zichtvlak» van de steen en ten opzichte daarvan een in bestek bepaalde diepte terug te liggen.

Toelichting In het bestek wordt omschreven welke afwerking het «fond» dient te krijgen (bij «hoogreliëf») of moet hebben (bij «basreliëf»). Bij «hoogreliëf» bewerkt men eerst het «zichtvlak» volgens een in bestek omschreven wijze, waarna (meestal met een tandijzer of een puntijzer) het materiaal rond de «letters» wordt weggehakt. Het gespitste oppervlak dat zo ontstaat (een 'getandijzerde' of 'geprikte' achtergrond) wordt in een aantal gevallen vervolgens met een platte beitel bewerkt waardoor het

«fond» een scharreerslag krijgt. In bijzondere gevallen worden speciale effecten nagestreefd, bijvoorbeeld door het tandijzer steeds om een punt te laten draaien waardoor er een waaiermotief in het «fond» ontstaat. Ook bij «basreliëf» wordt eerst het «zichtvlak» van de steen volgens bestek bewerkt. Dit blijft achter als het «fond» voor de letters die erin worden uitgehakt.

B.3.1.6.l Letterbodem

Definitie: «letterbodem»: het vlak dat binnen in «basreliëf» gehakte «letters» evenwijdig aan het «zichtvlak» van de steen ligt.

Bepalingen: * De «letterbodem» moet evenwijdig lopen aan het «zichtvlak» van de steen, regelmatig verdeelde beitelsporen te zien geven en ten opzichte daarvan een in bestek bepaalde diepte teruggeligen.

Toelichting: In het bestek wordt omschreven welke afwerking de «letterbodem» dient te krijgen en welke diepte de bodem dient te hebben ten opzichte van het «zichtvlak». Soms hebben letters een 'V'-vormige doorsnede, waardoor er geen «letterbodem» is, maar de «letterranden» tegen elkaar aanlopen. Ook bij een werkwijze waarbij wel een «letterbodem» wordt gevormd kan het in dunnere delen van «letters», afhankelijk van de hoek van de «letterrand» ten opzichte van het «zichtvlak», voorkomen dat geen «letterbodem» kan worden gevormd, maar «letterranden» tegen elkaar aanlopen.

B.3.1.6.m Kaderrand

Definitie: «kaderrand»: bij «hoogreliëf»: de rand tussen het «fond» en het niet weggehakte deel van het «zichtvlak».

Bepalingen: * De «kaderrand» moet qua bewerking, hoek met het «zichtvlak» en afwerking gelijk zijn aan de «letterranden». * De «kaderrand» volgt strak de rechte en/of gebogen lijnen, zoals aangegeven.

B.3.2 Schuurtechniek

Definitie: «schuurtechniek»: bewerking van een voorbereekt vlak, door met een schuurmiddel over dit vlak te wrijven en daarmee een egaal oppervlak van een bepaalde grof- of fijnheid te realiseren.

Bepalingen: * In het bestek moet vermeldt worden met hoeveel korrels per cm² geschuurd moet worden en/ of welk uiterlijk uiteindelijk gewenst is

* Tenzij in het bestek anders is bepaald mag een oppervlak na het toepassen van een schuurtechniek (ook bij kritische beschouwing en bij strijklicht) geen sporen vertonen waardoor het oppervlak niet meer egaal is.

Toelichting: Schuren kan zowel manueel als machinaal gebeuren. Afhankelijk van de toegepaste machinale techniek kunnen zich daarbij eventueel sporen aftekenen, waardoor het oppervlak niet meer egaal is. Een bekend euvel is bijvoorbeeld het voorkomen van ronde krassen na het gebruik van een schuurschijf. Ook bij een handbewerking kunnen (al dan niet bewust) sporen in het oppervlak achtergelaten worden, waardoor het oppervlak niet meer egaal is. Zo worden profielen doorgaans met name in de lengterichting geschuurd, waardoor krassen hoofdzakelijk in de lengte van het profiel verlopen.

In hoofdlijnen zijn schuurtechnieken te verdelen in technieken die een tamelijk ruw oppervlak geven («schuren») en technieken die een gladder oppervlak

geven («zoeten» en «polijsten»). Niet alle soorten natuursteen zijn met succes met een schuurtechniek of met alle schuurtechnieken te bewerken. Raadpleeg hiervoor de omschrijving van de eigenschappen van de betreffende natuursteensoort. Indien een werkstuk aan verval of aantasting onderhevig is geweest kan het zijn dat een oppervlak vele nog half gehechte schilfers of korrels kent; dit kan de mogelijkheden om tot een bevredigend resultaat te komen ernstig frustreren. In dat geval moeten aanvullende maatregelen zoals het vooraf «behandelen» worden overwogen.

Soorten: «schuren», «zoeten», «polijsten», «afbotten», «afronden», «facetten maken»

B.3.2.1 Schuren

Definitie: «schuren»: «schuurtechniek» waarbij het schuurmiddel, dat minstens even hard is als de te bewerken steen, een korrelgrootte heeft die niet veel kleiner is dan $\frac{1}{2}$ mm.

Bepalingen: (zie: «schuurtechniek»).

Toelichting: Traditioneel hebben schuurmiddelen een aanduiding van de grofheid (nummer) dat overeenkomt met het aantal korrels per cm². «grof schuren» geschiedt met schuurmiddelen nummer 60 tot 120, dus met 60 tot 120 korrels per cm².

Soorten: «grof schuren», «slijen», «schuren met Gotlandse steen», «puimen».

B.3.2.1.1 Grof schuren

Definitie: «grof schuren»: «schuren» van het oppervlak waarbij het schuurmiddel, dat minstens even hard is als de te bewerken steen, een korrelgrootte heeft die niet veel kleiner is dan 1 mm.

Bepalingen: (zie: «schuurtechniek»).

Toelichting: «grof schuren» geschiedt met schuurmiddelen nummer 60 tot 120, dus met 60 tot 120 korrels per cm². De korrels kunnen van carborundum of diamant zijn.

Onder grof schuren, wordt verstaan het schuren van een oppervlak zodanig dat er nog duidelijk krassen zichtbaar zijn. Het beeld kan verschillen door:

- Het aantal korrels per oppervlakte-eenheid van het schuurmiddel.
- De manier waarop het schuurmiddel is gehanteerd.

Tegenwoordig wordt er gebruik gemaakt van ronddraaiende schuurstenen, die een diameter van 100, 150 of 400 mm hebben. Het gevolg is dat de krassen in de steen een cirkelvormig patroon laten zien. Naarmate met fijnere schuurstenen gewerkt wordt, is dit minder zichtbaar. Een nieuw stuk werk met een dergelijk patroon kan in een oude omgeving zeer storend zijn. Indien de hiervoor genoemde bepaling dienaangaande van kracht is, is dit ook niet toegestaan. Dat probleem kan verholpen worden door het oppervlak twee keer te «schuren»: eerst machinaal en daarna nog een keer handmatig door een schuursteen over het oppervlak te trekken.

B.3.2.1.2 Slijen

Definitie: «slijen»: «schuren» van het oppervlak door met

een gietijzeren schijf of een blok steen zandkorrels over het oppervlak te wrijven.

Bepalingen: (zie: «*schuurtechniek*»).

B.3.2.1.3 Schuren met Gotlandse steen

Definitie: «*schuren met Gotlandse steen*»: «*schuren*» van het oppervlak door een stuk Gotlandse steen (een spec. Duitse zandsteensoort) over het oppervlak te wrijven.

Bepalingen: (zie: «*schuurtechniek*»).

Toelichting: Deze bewerking geeft aan hardsteen een egaal grijze kleur.

B.3.2.1.4 Puimen

Definitie: «*puimen*»: «*schuren*» van het oppervlak door een stuk puimsteen over het oppervlak te wrijven.

Bepalingen: (zie: «*schuurtechniek*»).

Toelichting: Puimsteen is een lichtgrijze poreuze steen van vulkanische oorsprong.

Omdat de donkere kleur die hardsteen na deze bewerking krijgt, snel blijkt te verbleken, werd het oorspronkelijk gepuimde deel in het verleden vaak zwart geschilderd. Puimen geeft een zachte fluweelachtige glans en krassen zijn met het blote oog niet zichtbaar.

B.3.2.2 Zoeten

Definitie: «*zoeten*»: «*schuurtechniek*» waarbij het schuurmiddel, dat minstens even hard is als de te bewerken steen, een korrelgrootte heeft die kleiner is dan 1/2 mm en groter dan 0,15 mm.

Bepalingen: (zie: «*schuurtechniek*»).

Toelichting: Nadat het werk geschuurd is kan het met een fijner schuurmiddel (korrel nummer 220, 400, 600) bewerkt worden, totdat er met het blote oog geen krassen meer zichtbaar zijn. Dan spreekt men van zoeten.

B.3.2.3 Polijsten

Definitie: «*polijsten*»: «*schuurtechniek*» waarbij het schuurmiddel, dat minstens even hard is als de te bewerken steen, een korrelgrootte heeft die kleiner is dan 0,15 mm.

Bepalingen: * *Gepolijste oppervlakken worden niet afgewerkt met een lak en moeten hun glans ontleen aan de «schuurtechniek».*

* *Tenzij in het bestek anders is bepaald, worden gepolijste oppervlakken niet met was afgewerkt.*

(zie ook: «*schuurtechniek*»).

Toelichting: Na het zoeten kan men het werk polijsten. Bij gepolijst werk is geen kras van het schuurmiddel zichtbaar en wordt het oppervlak van de steen glanzend, waarbij zij haar meest diepe kleur laat zien. Het effect mag niet verkregen zijn door lak. Slecht polijstwerk mag niet aan het zicht worden onttrokken door was aan te brengen. Het effect van was voor het behoud van de glans is nogal overschat (zie «*in de was zetten*»).

Niet iedere steen is polijstbaar, zie opmerkingen per soort natuursteen.

B.3.2.4 Afbotten, afronden en facetten maken

Definities: «*afbotten*»: het (om reden van esthetica en duurzaamheid) «*schuren*» van scherpe en rechte hoeken.

«*afronden*»: «*afbotten*» door een scherpe of rechte hoek rond te «*schuren*».

«*facetten maken*»: «*afbotten*» door op een scherpe

of rechte hoek een vlak te schuren, waardoor twee of meer stompe hoeken ontstaan.

Bepalingen: * Tenzij in het bestek anders is aangegeven zal men scherpe en rechte hoeken «afbotten» door deze af te ronden. De straal van de afronding varieert van ½ mm tot enkele millimeters, afhankelijk van de soort natuursteen en de afwerking daarvan.

* Het schuurmiddel wordt zodanig gekozen, dat de afgebotte hoek qua uiterlijk en kleur niet afwijkt van het (de) aangrenzende zichtvlak(-ken).
(zie ook: «schuurtechniek»).

Toelichting: Teneinde te voorkomen dat een werkstuk snel beschadigt en om esthetische redenen is het van belang om scherpe randen af te botten. Dat betekent dat in alle gevallen de rand rond geschuurd moet worden afhankelijk van het werk variërend van een half tot enkele millimeters. Een aangeschuurd facet komt in de restauratie zelden voor. De afgebotte kant moet niet afwijken in kleur van het zichtvlak.

B.3.3 Zaagtechniek

Definitie: «zaagtechniek»: techniek, primair bedoeld en ontwikkeld om materiaal (in bijzonder blokken natuursteen) in kleinere delen te splitsen door met een al dan niet getand zaagblad of een lint-, ketting- of draadvormige zaag een snede door de steen te schuren of te snijden. Tevens een op deze techniek gebaseerde techniek, waarmee bijvoorbeeld een oppervlakteafwerking kan worden gemaakt.

Bepalingen: * Tenzij in het bestek uitdrukkelijk anders is vermeld mogen in het zicht blijvende vlakken geen zichtbare sporen van een zaagtechniek vertonen. Voegvlakken moeten na het zagen een dusdanige bewerking krijgen, dat in elk geval bij de hoeken met de zichtvlakken een passende manuele bewerking op het zagen volgt en de voegvlakken voldoende ruw zijn om een goede aanhechting van «mortel» te kunnen garanderen.

Toelichting: In principe is een gezaagd oppervlak als eindafwerking in de restauratie niet acceptabel, aangezien in vrijwel alle monumenten geen gezaagde vlakken in het zicht zijn verwerkt. Dat geldt ook voor bewerkingen met een «zaagtechniek», die als doel hebben een traditionele bewerking te imiteren (zoals «machinaal frijnen»). Zagen is een zeer verdienstelijke techniek om een werkstuk op maat te krijgen, daarna moeten in ieder geval de zichtvlakken en de voegvlakken ieder op hun geëigende wijze worden bewerkt.
Een «zaagtechniek» kan ook worden gebruikt om (langs voegvlakken) blokken van elkaar of van omliggend werk te scheiden. Daarvan wordt onder andere bij het «demonteren» gebruik gemaakt (zie B.2.8.1).

Soorten: «machinaal frijnen»

B.3.3.1 Machinaal frijnen

Definitie: «machinaal frijnen»: het bewerken van een oppervlak door daar parallel lopende ondiepe zaagsneden in aan te brengen, waardoor het uiterlijk van het oppervlak enige overeenkomst krijgt met een oppervlak na het «frijnen».

Bepalingen: (zie: «zaagtechniek»).

Toelichting: «machinaal frijnen» wordt in België (ten onrechte) ook aangeduid als (machinale) oude frijnslag. Deze «zaagtechniek» heeft echter niet meer met het «frijnen» overeenkomstig, dan dat er een lijnenpatroon op het oppervlak ontstaat. «frijnen» is een volstrekt andere techniek (een manuele vorm van «hakken») en het machinale werk is veel strakker ('doodser') van aard. Bij het bestellen van bewerkt materiaal dient men zich ervan te gewis dat (behalve indien dit uitdrukkelijk gewenst is) geen machinale frijnslag wordt geleverd.

B.3.4 Imitaties van handtechnieken met machines

Definitie: «imitaties van handtechnieken met machines»: **machinale bewerkingsmethoden, toegepast op natuursteen, die zijn op te vatten als een imitatie van een bewerkingsmethode die vanouds handmatig wordt toegepast of die enige gelijkenis vertonen met zo'n handmatige methode en (soms) worden toegepast als een imitatie van de handmatige methode.**

Bepalingen: * *Tenzij in het bestek nadrukkelijk sprake is van «imitaties van handtechnieken met machines (zoals «machinaal frijnen» [machinale oude frijnslag] en machinaal grendelen [«sclypé»]) wordt altijd de manuele behandeling bedoeld, zoals die hiervoor is omschreven.*

Toelichting: Er zijn uit de geschiedenis tal van technieken bekend, die werden toegepast om een bepaald materiaal of een bepaalde bewerking te imiteren. Sommige van deze technieken kunnen worden beschouwd als *een kunst op zich* en zijn soms kostbaarder dan de geïmiteerde materialen of bewerkingen zelf. De negatieve klank die tegenwoordig samen hangt met imitatie heeft vooral ook te maken met de *goedkope* imitatie van dure materialen en technieken; dat wat men zou kunnen bestempelen als *klatergoud*. Meestal (maar niet altijd!) geldt voor de toepassing van «imitaties van handtechnieken met machines», dat er sprake is van een dergelijke goedkope imitatie: het in handwerk uitvoeren van de bewerking is niet haalbaar om economische redenen of omdat men niet in staat is de vakman te vinden, die nog volgens de oorspronkelijke techniek te werk kan gaan. De daarmee samenhangende teloorgang van het vakmanschap is echter evenzeer een aantasting van het cultureel erfgoed als de doorgaans als imitatie herkenbare bewerking dat zelf is.

Soorten: «graderen», «sclypé», «machinaal frijnen».

B.3.4.1 Graderen

Definitie: «graderen»: **een van de «imitaties van handtechnieken met machines», waarbij met een frees het oppervlak zodanig wordt bewerkt dat het enigszins lijkt op een oppervlak na «bewerken met een tandijzer».**

Toelichting: Bij gebrek aan een goede Nederlandse term is hier een Belgische term toegepast.

In België kent men een machinale bewerking, waarbij met een frees regelmatige sporen worden getrokken van circa 5 mm breed met daartussenin 5 mm brute steen, die men aanduidt als «graderen». Deze bewerking is beslist geen alternatief voor het manuele «bewerken met een tandijzer».

Zie verder ook de toelichting bij «imitaties van handtechnieken met machines».

B.3.4.2 Sclypé

Toelichting: zie: B.3.1.4.10

B.3.4.3 Machinaal frijnen

Toelichting: zie: B.3.3.1

B.3.5 Vuurbewerking

Definitie: «vuurbewerking»: «bewerkingstechniek» waarbij gebruik wordt gemaakt van een vlam.

Bepalingen: * Tenzij in het bestek anders is bepaald, mag geen materiaal worden gebruikt dat bij het «winnen» of bij een daarna toegepaste «bewerkingstechniek» aan «vuurbewerking» heeft blootgestaan. Ook is het de aannemer niet toegestaan om een methode van «vuurbewerking» toe te passen of toe te laten passen.

Toelichting: Het is na toepassing van een «vuurbewerking» niet te voorspellen tot welke diepte in het materiaal nog (micro-)scheuren als gevolg van de temperatuurspanningen zijn veroorzaakt. Een op het oog hecht en stevig oppervlak kan daardoor veel minder duurzaam zijn, dan men op grond van het uiterlijk zou verwachten. Met uitgebreide laboratoriumproeven is dat natuurlijk wel vast te stellen, maar voor de normale praktijk is het pragmatischer om het gebruik van «vuurtechnieken» niet toe te staan.

Soorten: «branden», «brandstralen».

B.3.5.1 Branden

Definitie: «branden»: methode van «vuurbewerking» waarbij een oppervlak aan een vlam wordt blootgesteld, waardoor de buitenste zone van het materiaal afspat.

Toelichting: Het bewerken van het oppervlak met een brander levert slechts bij bepaalde natuursteensoorten (zoals graniet en zandsteen) een goed resultaat op. Gezien de mogelijke effecten op de duurzaamheid is gebruik van deze methode in principe niet toegestaan (zie bepaling bij B.3.5).

B.3.5.2 Brandstralen

Definitie: «brandstralen»: methode van «vuurbewerking» om met brandstraalgereedschap een blok natuursteen zo te bewerken, dat het in twee blokken uiteen valt.

Toelichting: Het «brandstralen» [Duits: Brennstrahlverfahren] heeft, nadat de techniek na de Tweede Wereldoorlog in de Verenigde Staten is ontwikkeld voor het vrijleggen van harde gesteenten zoals granieten, sterk aan belang gewonnen. Niet altijd is duidelijk welke invloed de daardoor veroorzaakte temperatuurspanningen op de inwendige samenhang en de duurzaamheid van het materiaal heeft. Daarom wordt deze techniek in principe niet toegestaan (zie bepaling bij B.3.5).

B.3.6 Schaven

Definitie: «schaven»: «bewerkingsmethode» waarbij het oppervlak wordt geëgaliseerd door er een schaaf (bestaande uit enkele, in een blok gevatte metalen bladen) over te bewegen in de richting van het te bewerkstelligen vlak en met enige druk loodrecht daarop.

Bepalingen: * Tenzij in het bestek anders is vermeld is niet bepaald welke voorbereiding het oppervlak moet hebben ondergaan.

** Een eindafwerking door schaven dient zodanig plaats te vinden dat van de voorbereiding geen sporen meer zichtbaar zijn.*

Toelichting: Deze techniek wordt toegepast bij de zachtere kalksteensoorten. De bedoeling is dat het gehele zichtvlak hetzelfde patroon laat zien, zodat er geen sporen van voorafgaande bewerkingen zichtbaar zijn. Het beeld kan variëren afhankelijk van:

- De vorm van het schaafblad. Het schaafblad kan recht zijn of een bepaalde vorm hebben, waardoor er een profiel in de steen geschaafd wordt. Het schaafblad heeft dan de vorm van de contra-mal van het profiel.
- De vorm van het schaafvlak. Soms is dit vlak van grove of fijne punten voorzien, waardoor er in de steen een streepjespatroon geschaafd wordt.

B.3.7 Boren

Definitie: **«boren»: «bewerkingstechniek» waarmee een rond gat wordt gemaakt met een boor door deze te laten trillen en/of draaien.**

Toelichting: Deze techniek is in het verleden wel gebruikt, maar dan voornamelijk in de beeldhouwkunst, om de plasticiteit van het werk te verhogen. De boorgaten in het verleden waren doorgaans niet groter dan 10 mm in doorsnee. Dookgaten werden uitgehakt. Het boren van dookgaten is geen enkel bezwaar, mits men voor de juiste methode kiest. Bij de keuze tussen een boor die alleen draait of een slagboor moet men letten op de toestand en het soort gesteente. In sommige gevallen is het beter om te kiezen voor een holle diamantboor (zoals bij het boren in verweerd hardsteen). Tegenwoordig wordt «boren» ook toegepast voor het nemen van monsters voor natuurwetenschappelijk onderzoek (bijvoorbeeld naar aantastingsmechanismen). In zo'n geval kunnen bijzondere eisen gelden zoals het droog moeten boren met een holle diamantboor voor het nemen van monsters waaruit slijpplaatjes worden gemaakt (als de steen oplosbare delen bevat) of het gebruik van schone, nieuwe boren bij het nemen van gruismonsters. Die eisen dienen in overleg met het onderzoeksinstituut te worden geformuleerd.

B.4 Behandeling

Definities: **«behandeling»: de toevoeging van een (meestal in vloeibare vorm aan te brengen) bepaalde stof of bepaald mengsel, waarna van deze stof of dit mengsel een deel meer of minder duurzaam in en/of op de steen achter blijft.**
«behandeling»: toepassing van een bepaald fysisch of chemisch procédé, als gevolg waarvan een nadelig gevolg van expositie wordt opgeheven, tot staan wordt gebracht of wordt vertraagd.

Bepalingen: Een «behandeling» welke niet in bestek is aangegeven, noch een andere vorm van behandeling dan die welke in het bestek is aangegeven, is niet toegestaan. (Ook in het geval dat deze «behandeling» of wijze van «behandeling» door de leverancier en/of de aannemer of een direct of indirect in opdracht van hem werkend persoon of bedrijf als een normale, gebruikelijke of gunstige wordt beschouwd).

Een behandeling moet:

1. Compatibel zijn: de behandeling of het toegevoegde materiaal mag zowel technisch als esthetisch gezien geen schade

veroorzaken aan het historische materiaal.

2. *Reversibel zijn: de ingreep moet volledig omkeerbaar zijn.*

3. *Herbehandelbaar zijn: wanneer het conserveringsmiddel niet meer voldoet moet een nieuwe behandeling mogelijk zijn.*

Toelichting: Bij «behandeling» blijft het volume van het behandelde werkstuk (in principe) constant (in tegenstelling tot bij een bewerking).

In een aantal gevallen liggen behandelingswijzen min of meer voor de hand, zoals bepaalde methoden van voor- of nabehandeling die samenhangen met in het bestek voorgeschreven behandelingsmethoden. Omdat de wijze van behandeling van zeer grote betekenis kan zijn voor bijvoorbeeld de duurzaamheid, dient de schrijver van het bestek zich wel bewust te zijn van de toe te passen (reeks van) behandelingen en de betekenis daarvan. Het bestek dient de behandelingen compleet te omschrijven; eventuele afwijkingen van het bestek kunnen niet (dan na een op gebruikelijke wijze vast te leggen instemming van de directie) worden toegestaan.

Bij bepaalde vormen van «behandeling», zoals «ontzouten» en «reinigen», blijft (in principe) niets van de toegepaste stof of stoffen achter in de steen. Stoffen die een nadelige invloed (kunnen) hebben op de duurzaamheid worden daarbij verwijderd.

Soorten: «doordrenking», «indringende behandeling», «oppervlakkige behandeling».

B.4.1 Doordrenking

Definitie: «doordrenking»: methode van «behandeling» waarbij een stof of mengsel zodanig wordt ingebracht, dat vrijwel alle poriën die groot genoeg zijn om de stof of het mengsel te bevatten, ongeacht hun afstand tot het oppervlak van de steen, grotendeels met de stof of het mengsel worden gevuld.

Toelichting: Het doordrenken van een steen is - behoudens kleine proefstukjes met een goed doorgankelijk poriënsysteem - doorgaans niet anders te bereiken dan met een vacuüm en druk-methode. Op dit moment is er één bedrijf dat volgens één methode «doordrenking» commercieel toepast.

Soorten: «doordrenking met acrylhars»

B.4.1.1 doordrenking met acrylhars

Definitie: «doordrenking met acrylhars»: methode van «doordrenking» waarbij monomeer methylmetacrylaat wordt ingebracht dat vervolgens door polymeriseren een verstevigend netwerk door de poriën gaat vormen. Deze methode is niet reversibel.

Toelichting: Voor de uitvoering van dit procédé zijn een aantal (tevens in het bestek te noemen) andere handelingen noodzakelijk. De te behandelen werkstukken moet men eerst «demonteren» en vervolgens (veelal in kratten) «transporteren». Bij het bedrijf krijgt het materiaal eerst een «behandeling» waarbij de steen wordt gedroogd en vervolgens een «oppervlakkige behandeling» met (meestal) hazehoutlijm. Eerst daarna vindt de «doordrenking met acrylhars» plaats. De nabehandeling bestaat uit een «reiniging» waarbij de hazehoutlijm weer wordt verwijderd. Daarna zal men de werkstukken weer

«transporteren», waarna men deze weer op de oorspronkelijke plek kan «bevestigen». Afhankelijk van de situatie vinden in het traject voor of na de «doordrenking met acrylhars» nog één of meer bewerkingen of behandelingen plaats.

De «doordrenking met acrylhars» is een laatste redmiddel voor elementen uit de bouw die bijzonder waardevol zijn en onder andere omstandigheden niet te handhaven. Ook kan de methode toegepast worden om bewerkingen die anders nauwelijks zijn uit te voeren mogelijk te maken. Zo kan een oppervlak door een verwerking of aantasting zoveel min of meer losse schilfers en korrels bevatten dat het niet goed doenlijk meer is, dit oppervlak te «polijsten». Ten slotte zijn er situaties waarbij de steen door verwerking of aantasting zo in kwaliteit achteruit is gegaan dat voor een «reparatie» een aanzienlijk deel van het oorspronkelijke werk moet worden weggehakt teneinde een solide basis voor die «reparatie» te verkrijgen. Ook dan kan een «doordrenking met acrylhars» soelaas bieden.

Werkstukken die een «doordrenking met acrylhars» hebben ondergaan vertonen een volstrekt van het oorspronkelijke beeld afwijkend gedrag wat de vochtuithouding betreft. Soms dienen in verband daarmee aanvullende maatregelen genomen te worden.

De «doordrenking met acrylhars» is een behandeling die niet vanzelfsprekend is. Bij beschermde monumenten moet het worden opgevat als een wijziging van het monument als bedoeld in de Monumentenwet 1988 of de provinciale of gemeentelijke monumentenverordening. Dit houdt in dat een aanvraag om vergunning als bedoeld in die wet of de verordening noodzakelijk is en in die aanvraag expliciet het voornemen tot de «doordrenking met acrylhars» moet worden gemeld.

B.4.2 Indringende behandeling

Definitie: «**indringende behandeling**»: **methode van «behandeling» waarbij een stof of mengsel zodanig op het oppervlak wordt aangebracht, dat de poriën die groot genoeg zijn om de stof of het mengsel te bevatten en bovendien zich op relatief kleine afstand van dat oppervlak bevinden, voor een deel met de stof of het mengsel worden gevuld.**

Bepalingen: * *Aangezien de verschillende producenten elk veelal verschillende typen en samenstellingen op de markt brengen en de eigenschappen van die verschillende producten nogal verschillen, dient bij een aan te leveren product voor een «indringende behandeling» een verklaring van de chemische samenstelling overlegd te worden waaruit blijkt dat het toe te passen product voldoet aan de in het bestek omschreven samenstelling. Er mag uitsluitend product in originele, door de producent of leverancier geleverde, verzegelde verpakking op het werk worden aangevoerd.*

Toelichting: Er zijn verschillende redenen voor de toepassing van een «indringende behandeling», met de daartoe behorende typen stoffen. In hoofdzaak betreft het middelen om het transport van vloeibaar water door het oppervlak te beperken («hydrofoberen»), om de mechanische kwaliteit van aangetaste steen bij het oppervlak te verbeteren («steenverstevigen») of om de aangroei van algen en mossen tegen te gaan («aangroeibeperking»).

Soorten «hydrofoberen», «steenverstevigen»,

«aangroeibeperking».

B.4.2.1 Hydrofoberen

Definitie: «hydrofoberen»: «indringende behandeling» met een stof of mengsel waarvan een deel achter blijft op poriewanden en als nuttige werking heeft dat de poriewanden daardoor een min of meer waterafstotend karakter krijgen.

Toelichting: Er zijn producten op de markt die gelijktijdig werken als een middel om te «hydrofoberen» als middel voor het «steenverstevenen». Zowel de bepalingen en toelichtingen voor «hydrofoberen» als voor «steenverstevenen» zijn dan van toepassing.

Een hydrofobeermiddel beperkt het indringen van vloeibaar water vanaf de behandelde oppervlakte, doordat water vrijwel alleen in de vorm van waterdamp door de gehydrofobeerde zone kan migreren. Bij een wat hogere vochtbelasting achter de gehydrofobeerde zone (hoger dan het kritisch vochtgehalte) verloopt de droging van de constructie aanmerkelijk langzamer dan in ongehydrofobeerde toestand. De kans op schade hangt vrijwel altijd samen met deze eigenschappen.

Effect van het middel is dat een gehydrofobeerde gevel bij regen veel eerder dan in ongehydrofobeerde toestand zal gaan afstromen. Het blijkt dat zwakke voegen daardoor kunnen uitspoelen. Ook is het vermogen van een hydrofobeermiddel om scheuren en andere lekken in de constructie te overbruggen maar zeer beperkt. In combinatie met het snellere afstromen kunnen daardoor vochtplekken achter de gehydrofobeerde zone ontstaan, waardoor (mede door de langzamere droging) vorst- en zoutschade een kans kunnen krijgen. Ook als vocht uit de ondergrond capillair wordt opgezogen (*optrekkend vocht*) of bij vochttoetreding als gevolg van een lekkage kan dit effect optreden. Indien zich in de muur een zekere hoeveelheid oplosbare zouten bevindt is de kans groot dat zich door vocht- en zouttransport vlak achter de gehydrofobeerde zone een concentratie van gekristalliseerd zout gaat vormen, waardoor de gehydrofobeerde zone wordt afgedrukt.

Indien een eenmaal gehydrofobeerde gevel opnieuw wordt gevoegd is de gehydrofobeerde zone daardoor lek; opnieuw hydrofoberen is dan vaak onvermijdelijk. Anderzijds geldt voor sommige hydrofobeermiddelen dat zij niet op vers voegwerk kunnen worden toegepast omdat zij niet bestand zijn tegen de hoge alkaliteit van vers voegwerk.

«hydrofobering» is alleen op verantwoorde wijze uit te voeren als men grondige kennis heeft van de specifieke situatie en van de mogelijkheden en beperkingen van het toe te passen product. Vrijwel altijd is er een (onafhankelijk) bouwfysisch vooronderzoek nodig om tot een verantwoorde keuze voor hydrofobering te komen. Het «hydrofoberen» is een behandeling die, zoals hieruit blijkt, niet vanzelfsprekend is.

Bij beschermde monumenten moet het worden opgevat als een wijziging van het monument als bedoeld in de Monumentenwet 1988 of de provinciale of gemeentelijke monumentenverordening. Dit houdt in dat een aanvraag om vergunning als bedoeld in die wet of de verordening noodzakelijk is en in die aanvraag expliciet het voornemen tot het «hydrofoberen» moet worden gemeld.

B.4.2.2 Steenverstevingen

Definitie: «steenverstevingen»: «indringende behandeling» met een stof of mengsel waarvan een deel achter blijft in de poriën en als nuttige werking heeft dat dit een enigszins samenhangend, verstevigend netwerk door de poriën gaat vormen.

Toelichting: Het effect van «steenverstevinging» blijkt in de praktijk vaak gering te zijn. Niet alleen is er niet zelden sprake van een veel lagere toegediende dosis dan waarvan bij onderzoeken sprake is of een in de praktijk tegenvallende indringdiepte, ook is er soms sprake van een maar zeer beperkt werkzaamheid, ook bij de juiste dosering en doordringing. Er is nog onvoldoende onderzoek gedaan om alle effecten van «steenverstevinging» op de duurzaamheid goed te kunnen doorgronden. Uit de praktijk zijn tal van schadegevallen na toepassing van «steenverstevinging» bekend. Toch kan «steenverstevinging» ook zijn nut hebben, bijvoorbeeld als bescherming van fragiele oppervlakken van werkstukken die na «deponeren» geconditioneerd bewaard zullen worden, als voorbehandeling van zeer fragiele onderdelen die daarna door «doordrenking met acrylhars» worden verstevigd, als verstevinging van authentiek werk dat een mal moet dragen om er een afgietsel van te kunnen maken (als het afgietsel het authentieke onderdeel zal gaan vervangen) of als maatregel voor de tijdelijke instandhouding in afwachting van een vervanging of dergelijke.

Het «steenverstevingen» is een behandeling die niet vanzelfsprekend is. Bij beschermde monumenten moet het worden opgevat als een wijziging van het monument als bedoeld in de Monumentenwet 1988 of de provinciale of gemeentelijke monumentenverordening. Dit houdt in dat een aanvraag om vergunning als bedoeld in die wet of de verordening noodzakelijk is en in die aanvraag expliciet het voornemen tot het «steenverstevingen» moet worden gemeld.

B.4.2.3 Aangroeibeperking

Definitie: «aangroeibeperking»: «indringende behandeling» met een stof of mengsel waarvan een deel achter blijft in de poriën en als nuttige werking heeft dat dit levende mechanismen als algen en mossen doet afsterven of in de groei beperkt.

Toelichting: De kennis met betrekking tot de factoren die alg- en mosgroei beïnvloeden is nog beperkt en onderwerp van studie. In de praktijk grijpt men daarom veelal naar het enige enigszins praktische middel om algen en mossen te bestrijden: de behandeling met een oplossing van een quaternaire ammoniumverbinding. Deze middelen spoelen op langere termijn (afhankelijk van de expositie) uit, waardoor de behandeling met regelmaat van enkele jaren herhaald moet worden. Mede uit oogpunt van milieubehoud dient van dit soort middelen bescheiden gebruik gemaakt te worden.

B.4.3 Oppervlakkige behandeling

Definitie: «oppervlakkige behandeling»: «behandeling» met een stof die niet of nauwelijks indringt en waarvan een deel (voornamelijk op het oppervlak) achter blijft.

Soorten: «schilderen», «retoucheren», «coaten tegen vandalisme», «in de was zetten».

B.4.3.1 Schilderen

Definitie: «schilderen»: «oppervlakkige behandeling», bestaande uit het aanbrengen van één of meer verflagen.

Toelichting: Schilderen is als conserverende behandeling niet altijd waardevol. De droogsnelheid van een steen met verflaag moet zoveel mogelijk overeen komen met die van de steen zonder verflaag. Een te dichte verflaag op de steen beïnvloedt het drooggedrag van de steen op een ongunstige manier.

Verf voor natuursteen is samengesteld uit pigmenten en de volgende bindmiddelen:

- Kalk of kalkwater. Soms zijn caseïne of wat plantaardige of dierlijke lijm toegevoegd. Deze verf is, afhankelijk van de hoeveelheid duurzaamheid verhogende toevoegingen, meer of minder onderhoudsgevoelig. De moderne kalk-caseïneverf, die vooral geschikt is voor kalkhoudende ondergronden maar ook op andere minerale ondergronden toegepast kan worden, is een degelijke, weinig onderhoudsgevoelige en goed dampdoorlatende variant van de klassieke verfsystemen.
- Kaliumwaterglas. Houdt op kalkhoudende minerale ondergronden, maar kan op den duur een verdichting van het oppervlak veroorzaken. Lacerend (in dunne doorzichtige lagen) aanbrengen.
- Kaliumwaterglas met een beperkte hoeveelheid acrylaatemulsie.
- Olie. Met name de klassieke olieverf, op basis van een mengsel van rauwe en gekookte lijnolie (1 : 1), is zeer geschikt voor het afwerken van minerale ondergronden in buitenexpositie. Het micro-craquelé dat snel na het aanbrengen ontstaat voorkomt dat vochttransport uit de steen te veel wordt geremd.
- Siliconenhars. Siliconenhars-emulsieverven zijn geschikt voor alle steenachtige materialen. De mate waarin vochttransport wordt geremd is door de uitstekende dampdoorlatende eigenschappen bijna vergelijkbaar met die van de klassieke kalk- en lijnolieverven.

Een bijzondere verfsoort is de minerale verf, naar de oudste nog geleverde merknaam ook wel Keimverf genoemd. Dit verftype vormt niet of nauwelijks een film op het oppervlak, maar laat minerale kleurstoffen door silicaatbinding innig verbonden aan de ondergrond achter. De gemiddelde porie-doorsnede bij het oppervlak neemt door deze verf wat af, maar zeker de pure (klassieke) versies van deze verf zijn zeer duurzaam qua kleur en nauwelijks van invloed op het vochttransport.

Het «schilderen» van voorheen niet geschilderde delen, het «schilderen» in een andere dan de bestaande kleur en het «schilderen» volgens een sterk van de aanwezige «behandeling» afwijkende methode is een behandeling die niet vanzelfsprekend is. Bij beschermde monumenten moet het worden opgevat als een wijziging van het monument als bedoeld in de Monumentenwet 1988 of de provinciale of gemeentelijke monumentenverordening. Dit houdt in dat een aanvraag om vergunning als bedoeld in die wet of de verordening noodzakelijk is en in die aanvraag expliciet het voornemen tot het (op andere wijze) «schilderen» moet worden gemeld.

B.4.3.2 Retoucheren

Definitie: «retoucheren»: plaatselijk uitgevoerde «oppervlakkige behandeling» met verfstoffen, bedoeld om storende verkleuringen en vlekken enigszins teniet te doen.

Toelichting: Over het algemeen moet men niet te veel ophef maken over storende kleurverschillen die als gevolg van bijvoorbeeld reparaties zijn ontstaan. De tand des tijds zal binnen enkele jaren het effect grotendeels teniet doen en zeker bij monumenten (die in principe voor de eeuwigheid behouden dienen te blijven) is zo'n tijdelijke storing doorgaans acceptabel. Aan oude recepten, zoals een behandeling met goot- of slootdrek of met klei en ammoniak, moet men zich niet te snel vergeven, zeker gezien de schadelijke stoffen die door dit soort behandelingen in het materiaal kunnen dringen. Zeker bij zeer plaatselijke storende vlekken is het denkbaar om (bijvoorbeeld met een sterk verdunde minerale verf) in een aantal lagen de storing minder in het oog springend te maken. Retoucheren is werk waarbij veel geduld komt kijken. Telkens zet men een zeer dunne laag op die steeds van een afstand wordt beoordeeld, net zo lang tot de verstoring is verdwenen.

B.4.3.3 Coaten tegen vandalisme

Definitie: «coaten tegen vandalisme»: «oppervlakkige behandeling» of serie van oppervlakkige behandelingen, waarmee op een gevel of dergelijke een coating wordt aangebracht waardoor het bekladden of beplakken van de gevel wordt bemoeilijkt en/of de resultaten van het beplakken of bekladden relatief eenvoudig zijn te verwijderen. Hieronder wordt dus ook verstaan het aanbrengen van zogenoemde anti-graffitisystemen.

Toelichting: De ideale coating is onzichtbaar, vormt niet of nauwelijks een rem op het drooggedrag van de behandelde gevel, is gemakkelijk en zonder schade aan de steen te veroorzaken te verwijderen en is voldoende effectief om de gevel eenvoudig vrij van bekladding en beplakking te houden. Die ideale coating bestaat niet. Bij coatings die op monumenten worden toegepast moet men in de eerste plaats letten op het effect op het drooggedrag; schade als gevolg van de coating moet immers zo veel mogelijk worden voorkomen. Ook de voorbereiding voor het aanbrengen, zoals het reinigen van de gevel (zie «reinigen») moet beperkt en niet schadelijk kunnen blijven. Bij bepaalde beschermingssystemen, met name zeer dampremmende, kan het noodzakelijk zijn onbehandelde, bijvoorbeeld bovengelegen gevelvlakken te hydrofoberen. Dit om te voorkomen dat vocht achter de beschermende laag dringt en zich daar ophoopt. Het aanbrengen van dampremmende systemen vereist vooraf bouwfysisch onderzoek. Belangrijk is te documenteren welk systeem is toegepast en welke, bij het systeem behorende middelen/methoden toegepast moeten worden om bekladding te verwijderen.

Dat men altijd iets van de coating zal zien is (helaas) niet te voorkomen. Het «coaten tegen vandalisme» is een niet altijd te vermijden behandeling (noodzakelijk kwaad). Wanneer het coatings betreft die niet op eenvoudige wijze, zonder de ondergrond te beschadigen, weer kunnen worden

verwijderd (zie «reiniging») of wanneer voor het aanbrengen van een coating «reiniging» van de te behandelen gevel noodzakelijk is, dan moet het «coaten tegen vandalisme» bij beschermde monumenten worden opgevat als een wijziging van het monument als bedoeld in de Monumentenwet 1988 of de provinciale of gemeentelijke monumentenverordening. Dit houdt in dat een aanvraag om vergunning als bedoeld in die wet of de verordening noodzakelijk is en in die aanvraag expliciet het voornemen tot het «coaten tegen vandalisme» moet worden gemeld.

B.4.3.4 In de was zetten

Definitie: «in de was zetten»: «oppervlakkige behandeling» bestaande uit het aanbrengen en uitwrijven van natuurlijke of synthetische was (op gepolijste natuursteenoppervlakken).

Toelichting: Was is een weinig duurzaam product, dat eigenlijk alleen geschikt is voor natuursteen in binnenexpositie. Het effect van was voor het behoud van de glans is nogal overschat. Bij kleine reparaties in een geheel dat in de was is gezet, is het goed denkbaar dat deze techniek ook op de reparatie wordt toegepast. Nadelen van was zijn dat het ongunstig kan werken, als de steen met zout is belast en dat de was met regelmaat opnieuw moet worden aangebracht en uitgewreven. Het is van groot belang dat een was zeer goed wordt uitgewreven, omdat de was anders enigszins plakkerig blijft en averechts gaat werken. In plaats dat de was bescherming biedt, vormt zij dan een ondergrond waarop vuil gemakkelijk kan aanhechten. Indien gedemonteerde werkstukken in een comfortabele werkplaats worden behandeld kan men door een verhoging van de temperatuur een goede verdeling van de was relatief eenvoudig bereiken; in situ zijn de omstandigheden voor het aanbrengen of opnieuw aanbrengen van was doorgaans minder gunstig. Een goede verdeling krijgt men dan alleen door de was zeer krachtig met zachte doeken of dergelijke over het oppervlak uit te wrijven. Met name bij wat meer fragiel werk kan daardoor - zeker op de langere duur - schade niet geheel worden vermeden. Zo mogelijk worden waslagen daarom achterwege gelaten. Met een zekere regelmaat voorzichtig afstoffen en zo nodig reinigen met weinig lauw water en een neutrale detergent (zie «reinigen») volstaat doorgaans als behandeling.

B.4.4 Reinigen

Definitie: «reinigen»: «behandeling» van het oppervlak van geëxposeerde natuursteen met als doel het verwijderen van een deel van de vergrijzing.

Toelichting: Overall om ons heen zien we dat, vaak in het kielzog van een opknapbeurt of verbouwing, gevels worden gereinigd. Bij nauwkeurige beschouwing van die gevels blijkt maar al te vaak dat het oppervlak van het materiaal is aangetast. Zelfs als de beschadiging met het blote oog niet zichtbaar is, moeten we veronderstellen dat op microscopisch niveau toch sprake is van beschadiging. Veel vuil is immers in de loop der tijd innig en stevig aan de oppervlakte van bouwmaterialen gehecht en kan niet of nauwelijks worden verwijderd zonder ook schade aan het oppervlak te veroorzaken. Gezien het uiterlijk, dat van een afstand gezien weer *als nieuw* is, moet dus ten minste op

microscopisch niveau schade zijn aangericht, zelfs na toepassing van zogenaamde *zachte methoden*. Het is weinig zinvol om een gevel tot het niveau *als nieuw* te willen reinigen. Binnen zeer korte tijd vindt immers weer een zekere vervuiling plaats. Wat terughoudender reinigen, en daarbij het meest gehechte vuil laten waar het is, verdient daarom aanbeveling. Voor monumenten geldt bovendien dat de (eerbiedwaardige) oude leeftijd best aan de gevels mag worden afgelezen. Een tot de nieuwstaat gereinigde gevel maakt een onechte indruk en doet het monument geen goed.

Een van de grote voordelen van natuursteen is dat er (bij de juiste toepassing, onder normale omstandigheden) bijna geen onderhoud aan gepleegd hoeft te worden. Onderhoud beperkt zich dan tot een enkele keer op zachte wijze «reinigen», zoals het verwijderen van los liggend of aanhangend vuil door te stoffen, door handmatig met een borstel of een doek en (warm) water en eventueel een neutrale detergent afnemen, het afborstelen van mosgroei of dergelijke. De frequentie van deze behandeling is afhankelijk van de steensoort, de plek waar het zich bevindt en de eisen die men stelt.

Het «reinigen» is een behandeling die overigens niet vanzelfsprekend is. Bij beschermde monumenten moeten alle andere dan de hiervoor bedoelde eenvoudige vormen van «reinigen» worden opgevat als een wijziging van het monument als bedoeld in de Monumentenwet 1988 of de provinciale of gemeentelijke monumentenverordening. Dit houdt in dat een aanvraag om vergunning als bedoeld in die wet of de verordening noodzakelijk is en in die aanvraag expliciet het voornemen tot het «reinigen» moet worden gemeld.

Het is feitelijk niet juist om alle wijzigingen van het uiterlijk van de natuursteen als 'vervuiling' te kenschetsen. Beter is het om dergelijke verschijnselen, die noodzakelijkerwijs samen hangen met de expositie van de natuursteen, te bestempelen als 'vergrijzing'. Die vergrijzing zal doorgaans meerdere oorzaken kennen en slechts voor een deel het gevolg zijn van vervuiling.

Zo heeft een *verse* steen, afhankelijk van de soort, soms een andere kleur dan een steen die langere tijd is geëxposeerd. Die verkleuring noemt men *patina*. Verwijderen van patina is dus ook geen «reinigen» (maar is het beschadigen van de steen en bij beschermde monumenten dus ook verboden). Daarnaast zijn er bepaalde processen die samenhangen met de expositie, die niet alleen met vervuiling te maken hebben. Of men de gevolgen van die processen kan of moet bestrijden met «reinigen» hangt samen met die processen. Het is dus evident dat men deze processen moet kennen, wil men op verantwoorde wijze voor al dan niet reinigen kunnen kiezen.

Zo is bekend van sommige zandsteensoorten dat als gevolg van de bewerkingen en expositie de korrels aan het oppervlak in stukken kunnen breken en daardoor hun samenhang met de rest van de steen kunnen verliezen. De vervuiling treedt dan op als vervangend bindmiddel en daarom is «reiniging» van vervuilde zandsteen een hachelijke zaak. Kalksteensoorten kunnen een zogenaamde gipskorst vormen. Uittredende vrije kalk vormt op plaatsen waar weinig afspoeiing plaats vindt met elementen uit het milieu een korst van gips op de steen, die door de daarin ingekapselde vuildeeltjes doorgaans zwart van kleur is.

Een dunne gipskorst biedt de steen nog enige bescherming, maar als de gipskorst te dik wordt gaat deze averechts werken. Dikke, omkrullende gipskorsten met daarachter morbide materiaal zijn een teken dat men het proces van gipskorstvorming al te lang heeft laten doorgaan. Gipskorsten die te dik dreigen te worden moet men daarom verwijderen.

Voorwaarde is ten alle tijde dat wanneer vuil verwijderd wordt, het oppervlak van de steen niet mag worden aangetast. Wanneer de eis gesteld wordt dat de oorspronkelijke kleur weer in beeld komt, kan beter overwogen worden deze kleur met verf aan te brengen (zie «retoucheren»).

N.B. Sommige vormen van reiniging die hierna zijn beschreven zijn geschikt voor kunstvoorwerpen en antiquiteiten. Er zijn echter veel zaken die bij het reinigen van kunstvoorwerpen en antiquiteiten in het oog gehouden moeten worden. Bij voorwerpen van natuursteen zijn dat bijvoorbeeld de aard en toestand van afwerkingen zoals polychromie en verguldingen, van accessoires, zoals metalen handgrepen, knoppen en dergelijke en van reparaties. Niet alle oppervlakken kunnen zomaar worden gereinigd. Sommige vormen van afwerking lossen op in water of kunnen met de vochtige doek worden afgewreven; lijm van restauraties kan door het vocht soms opweken en loslaten en metaal kan als gevolg van vocht gaan corroderen. Schakel bij twijfel altijd een deskundige conservator in.

Belangrijke aanwijzingen vindt men in literatuur zoals:

Literatuur

- *Praktijkboek Instandhouding Monumenten. Reinigen van gevels*. Deel II-4, december 1999, Den Haag [Sdu]
- SANDWITH, HERMIONE & STAINTON, SHEILA (red.). *The National Trust Manual of Housekeeping. A practical guide to the conservation of old houses and their contents*. London [Penguin] 1988 (5e druk; ed. princ. 1984).
- SIMPSON, METTE TANG & HUNTLEY, MICHAEL (red.). *Sotheby's Caring for Antiques. A guide to handling, cleaning, display and restoration*. Londen [Conran Octopus] 1996 (ed. princ. 1992).

Soorten: «afstoffen», «afnemen», «wassen», «stomen», «stralen», «chemisch reinigen», «reinigen met laserstralen».

B.4.4.1 Afstoffen

Definitie: «afstoffen»: «reinigen» door het afnemen van los opliggend en/of los aanhangend vuil.

Bepalingen: * Waar het om kunst- of cultuurhistorisch waardevol materiaal handelt dient «afstoffen» te geschieden door personeel dat een adequate, museale opleiding heeft genoten.

Toelichting: Een punt van zorg bij het «afstoffen» van waardevol materiaal is altijd de (mechanische) schade die door onoplettendheid aangebracht kan worden, bijvoorbeeld met de stofzuiger. Een gekwalificeerd persoon dient toezicht te houden bij het opbouwen en afbreken van steigers en dergelijke. Voor nadere informatie en voorlichting kan men zich wenden tot het Instituut Collecties Nederland te Amsterdam. «afstoffen» kan men bijvoorbeeld doen door met een zachte plumeau of stofdoek het vuil te verplaatsen. Een

nadeel is, dat een niet onaanzienlijk deel van het afgenomen stof door de lucht zal dwarrelen en zich vervolgens weer zal afzetten. Dat geldt ook als men met lucht het vuil van het oppervlak afblaast. Bij het gebruik van een regelbare stofzuiger wordt het stof afgevoerd. Let bij het afblazen of opzuigen van stof op de uitvoering van de blaas- of zuigopening. Het per ongeluk stoten met een metalen of harde kunststof mond kan tot akelige schade leiden. Een zachte mond, bijvoorbeeld met een borstel, is daarom sterk aan te bevelen. Bij het «afstoffen» van fragiele voorwerpen of voorwerpen met een fragiele afwerking wordt soms direct achter de zuigmond een gaasdoek aangebracht om afgekomen kleine fragmenten direct op te kunnen merken en te kunnen bewaren.

B.4.4.2 Afnemen

Definitie: **«afnemen»:** **«reiniging» door het met een vochtige zachte doek opnemen van los opliggend en/of los aanhangend vuil.**

Bepalingen: * *Waar het om kunst- of cultuurhistorisch waardevol materiaal handelt dient «afnemen» te geschieden door personeel dat een adequate, museale opleiding heeft genoten.*

Toelichting: (Zie ook: «afstoffen»).

Bij alle vormen van «reiniging» dient de hoeveelheid water die wordt gebruikt zo klein mogelijk gehouden te worden. Door vochttransport in het materiaal kunnen immers processen tot stand komen die technisch of esthetisch ongewenste gevolgen kunnen hebben. Zo kan marmer bijvoorbeeld ijzerverkleuringen gaan vertonen en kan zoutaantasting ontstaan.

«afnemen» is een uitstekende vorm voor het reinigen van gladde (gepolijste) oppervlakken. Water krijgt een betere reinigende werking door het te verwarmen en door de toevoeging van een wasactieve stof. Men gebruikte daarvoor een neutrale detergent. Afhankelijk van de situatie laat men al dan niet eerst een zekere (kleine) hoeveelheid water inwerken op het aanwezige vuil, dat (daarna) wordt opgenomen met een zachte doek. Het verdient aanbeveling om na deze «reiniging» het oppervlak met een vochtige doek opnieuw af te nemen, om zodoende de laatste resten vuil en resten detergent te verwijderen.

B.4.4.3 Wassen

Definitie: **«wassen»:** **«reinigen» met een redelijke tot grote hoeveelheid water en eventueel een neutrale detergent, zonder of met weinig druk.**

Bepalingen: * *«wassen» van natuursteen in buitenexpositie is alleen toegestaan tussen 1 mei en 1 september.*

Toelichting: Voor het «wassen» wordt koud, lauw of warm water gebruikt, dat eventueel is voorzien van een toevoeging in de vorm van een neutrale detergent. Het water wordt door nevelen of stromen onder lage druk (niet meer dan 5 atmosfeer) op het te behandelen oppervlak gebracht en kan soms daarlangs gaan afstromen. In verband met mogelijke schade als gevolg van vorst is de periode waarin men deze werkzaamheden uitgevoerd mogen worden beperkt. Bovengestelde bepaling is een algemene, die in het bestek eventueel, afhankelijk van de toe te passen methode en de te verwachten droogsnelheid, met een besteksbepaling kan worden veranderd.

Er zijn verschillende methoden van «wassen», variërend van het laten afstromen van een ruime hoeveelheid water over een langere periode tot het vernevelen van water in combinatie met het afborstelen met een niet al te harde borstel. Het inbrengen van een zekere hoeveelheid water in een constructie kan tot allerlei nadelige gevolgen leiden, zoals het mobiliseren van zouten of het corroderen van aanwezige metalen onderdelen. Het is dus meestal verstandig de hoeveelheid water en de duur van de watertoevoer te beperken. Ook bij borstelen dient gewaakt te worden voor schade die daaruit kan voortvloeien.

B.4.4.4 Stomen

Definitie: «stomen»: «reinigen» met een kleine tot redelijke hoeveelheid stoom, zonder of met weinig druk.

Bepalingen: * Alvorens tot deze vorm van «reiniging» over te gaan dient op tenminste één representatief proefvlak een proefreiniging te worden gedaan. De mate van reiniging en het risico op schade kan daarmee worden bepaald. Zo nodig wordt op grond van het proefvlak besloten een andere vorm van «reiniging» toe te passen.

Toelichting: Voordeel van werken met stoom is dat de reinigende werking zich tot in de (oppervlakkige) poriën uitstrekt. Het vuil dat niet te sterk gehecht is, wordt relatief gemakkelijk losgemaakt. Mits met beleid toegepast een goede methode.

B.4.4.4.1 Stomen met de hotbox

Definitie: «stomen met de hotbox»: «stomen» met oververhitte stoom.

Bepalingen: (zie: «stomen»).

Toelichting: Voordeel van werken met oververhitte stoom is dat de reinigende werking veel hoger is dan bij normale stoom. Afhankelijk van de toestand van het geveloppervlak kunnen zeer goede resultaten met deze methode worden bereikt (let op: testen aan proefvlak!).

B.4.4.5 Stralen

Definitie: «stralen»: water en/of lucht en/of een straalmiddel met hoge snelheid op een oppervlak spuiten.

Bepalingen: * Alvorens hierop over te gaan dient op tenminste één representatief proefvlak een proef te worden gedaan. Het risico van schade kan daarmee worden bepaald.

Toelichting: Het effect van stralen wordt bepaald door het straalmiddel, de straaldruk, de vorm van de spuitmond, de afstand van de spuitmond tot de voorgevel, de hoek ten opzichte van de gevel waaronder gestraald wordt en de tijdsduur die de spuitmond op een bepaalde plaats is gericht.

Soorten: «gritstralen», «wervelstralen», «ijsstralen», «waterstralen».

B.4.4.5.1 Gritstralen

Definitie: «gritstralen»: «stralen» door een straalmiddel (grit, granulaat, zand) al dan niet in combinatie met lucht en/of water min of meer loodrecht op de gevel te spuiten.

Bepalingen: (zie: «stralen»).

Toelichting: Afhankelijk van onder andere de hardheid, diameter en vorm van het straalmiddel, de druk, de hoeveelheid water en (vooral) de vakbekwaamheid van de uitvoerende personen kunnen met dit soort methoden soms nog

acceptabele vormen van reiniging worden verkregen (let op: testen aan proefvlak!). Het is over het algemeen echter niet de meest aangewezen manier om natuursteen te reinigen.

B.4.4.5.2 Wervelstralen

Definitie: «wervelstralen»: «stralen» door een straalmiddel (grit, granulaat, zand) al dan niet in combinatie met lucht en/of water, zodanig dat de gebruikte middelen over het te reinigen oppervlak wervelen.

Bepalingen: (zie: «stralen»).

Toelichting: Afhankelijk van onder andere de hardheid, diameter en vorm van het straalmiddel, de druk, de hoeveelheid water en (vooral) de vakbekwaamheid van de uitvoerende personen kunnen met dit soort methoden soms nog acceptabele tot goede vormen van reiniging worden verkregen (let op: testen aan proefvlak!). Het is over het algemeen echter niet de meest aangewezen manier om natuursteen te reinigen.

B.4.4.5.3 IJsstralen

Definitie: «ijsstralen»: «stralen» door koolzuursneeuw min of meer loodrecht op de gevel te spuiten.

Bepalingen: (zie: «stralen»).

Toelichting: Teer wordt verwijderd door het eerst te bevriezen met diepgevroren koolzuursneeuw, het zogenoemde «ijsstralen», waardoor de teer zijn viscositeit verliest en afgenomen kan worden.

B.4.4.5.4 Waterstralen

Definitie: «waterstralen»: «stralen» door water min of meer loodrecht op de gevel te spuiten.

Bepalingen: (zie: «stralen» en «wassen»).

Toelichting: Afhankelijk van de druk, de hoeveelheid water en (vooral) de vakbekwaamheid van de uitvoerende personen kunnen met dit soort methoden soms nog acceptabele vormen van reiniging worden verkregen (let op: testen aan proefvlak!). Het is over het algemeen echter niet de meest aangewezen manier om natuursteen te reinigen.

B.4.4.6 Chemisch reinigen

Definitie: «chemisch reinigen»: «reinigen» door het opbrengen van een middel dat chemisch inwerkt op de te verwijderen vervuiling.

Bepalingen: Alvorens tot deze vorm van «reinigen» over te gaan dient op tenminste één representatief proefvlak een proefreiniging te worden gemaakt. De mate van reiniging en het risico op schade kan daarmee worden bepaald. Zo nodig wordt op grond van het proefvlak besloten een andere vorm van «reinigen» toe te passen.

Toelichting: Door een chemische reactie van bestanddelen van het reinigingsmiddel met vervuiling of met het onderliggende materiaal, ontstaat een product dat oplosbaar is en kan worden weggespoeld. Reinigingsmiddelen zijn vaak een mengsel van meerdere chemische producten. Ze bevatten naast water vaak oppervlakte actieve stoffen (detergenten/tensiden), zuren, alkalien, complexeermiddelen, oplosmiddelen, geur- en kleurstoffen.

Het reinigingsmiddel moet worden afgestemd op de samenstelling van de vervuiling en ondergrond.

Chemische reinigingsproducten kunnen directe of indirecte schade veroorzaken, doordat ze zouten of andere schadelijke

verbindingen vormen, die schadelijk zijn voor de steen en het milieu. De toepassing moet overeenkomen met de gebruiksvoorschriften van de fabrikant.

Soorten: «reinigen met oplosmiddel».

B.4.4.6.1 Reinigen met oplosmiddel

Definitie: «reinigen met oplosmiddel»: «chemisch reinigen» met methyleenchloride.

Toelichting: Wanneer een bekladde steen niet is voorzien van een beschermlaag (zie «coaten tegen vandalisme») moet eerst onderzocht worden met welke oplosmiddelen de verf verweekt kan worden. Daarna moet het oplosmiddel als een pasta, bijvoorbeeld gemengd met atapulgiet, opgebracht worden op de bekladding. Na inwerking kan deze laag weer verwijderd worden. Daarbij dient met vluchtige, de steen niet aantastende oplosmiddelen gewerkt worden.

Uitgeharde verf kan behandeld worden met methyleenchloride en vervolgens met stoom (zie «reinigen met stoom») worden verwijderd. Ook de methyleenchloride dient als een pasta opgebracht te worden.

Methyleenchloride is schadelijk voor het milieu en werkt agressief in op onder andere de huid en de luchtwegen. Waar mogelijk dient gebruik van methyleenchloride daarom te worden vermeden; beschermende maatregelen zijn vereist.

Een groot praktisch voordeel van methyleenchloride is de vluchtigheid. Deze stof laat daardoor geen resten in de gereinigde ondergrond achter. Dit sluit latere schade als gevolg van de reiniging uit.

Methyleenchloride kan ook worden toegepast om hinderlijke resten van bijvoorbeeld sommige katten en pasta's (*duivenschrik*) te verwijderen.

B.4.4.7 Reinigen met laserstralen

Definitie: «reinigen met laserstralen»: «reinigen» van natuursteen met behulp van laserstralen.

Toelichting: Afhankelijk van de beschikbare technische hulpmiddelen een krachtige, effectieve manier om vuil van oppervlakken te verwijderen. De toepassing van deze methode is echter nogal arbeidsintensief, waardoor de methode vooral geschikt is voor kleine objecten, zoals bepaalde museumstukken.

B.4.5 Ontzouten

Definitie: «ontzouten»: «behandeling» van natuursteen met als doel de daarin opgeslagen oplosbare schadelijke zouten en oplosbare stoffen die schadelijke zouten kunnen vormen te verwijderen.

Toelichting: Indien er schade optreedt als gevolg van schadelijke zouten, dan is de enige werkelijk effectieve methode daartegen vaak slechts het verwijderen van de stoffen die daaraan schuldig zijn. Het werk vereist gedegen kennis van de problematiek en kan daardoor alleen worden overgelaten aan ervaren personen.

Er zijn thans twee methoden die (in Nederland) zijn toegepast en die hun effectiviteit hebben bewezen. Bij de compressmethode wordt een pasta op het oppervlak aangebracht. Doorgaans is dit een eenvoudige kleipasta, zoals atapulgiet; ook zijn er inmiddels industrieel vervaardigde varianten met een specifieke samenstelling op de markt. Een aanwezige of te creëren vochtstroom zorgt er voor dat oplosbare stoffen worden meegevoerd

naar het compres en daar (na verdamping van het water) in achterblijven. Met het compres worden ook de oplosbare stoffen verwijderd. Soms is herhaalde behandeling noodzakelijk om tot een aanvaardbaar laag zoutgehalte te komen. Niet al de schadelijke stoffen worden verwijderd, maar alleen die, welke zich nabij het compres bevinden. Het is dus heel goed mogelijk dat na verloop van tijd opnieuw aantasting zal gaan optreden. Bij de bassinmethode moet men het werkstuk «demonteren». De onderdelen worden in bassins geplaatst, die men zeer langzaam vult met water. Met behulp van een zuiveringsinstallatie worden alle opgeloste stoffen uit het water verwijderd, zodat na langdurige behandeling het overgrote deel van de oplosbare stoffen door diffusie uit de natuursteen zal verdwijnen.

B.5 Bevestiging

Definitie: **«bevestiging»: methode gebruikt of handeling verricht om een onderdeel van natuursteen of een deel daarvan te verbinden met andere onderdelen, teneinde daarvan een geheel werkstuk te maken.**

Toelichting: Bij «bevestiging» wordt in dit kader vooral gedacht aan verbindingen met «lijm» of «mortel» en de daarmee in samenhang aangebrachte verankeringen alsmede verankeringen naar nabijgelegen ander werk, zoals van een gevelbekroning naar het achterliggende dakvlak. Recentere methoden van «bevestigen», zoals bijvoorbeeld van een natuurstenen gevelbeplating, komen in dit kader niet aan de orde.

Soorten: «verankering», «mortel», «specie», «lijm».

B.5.1 Verankering

Definitie: **«verankering»: verbinding met doken, krammen, pennen of andere constructiedelen, bestaande uit al dan niet gebogen en/of aan elkaar verbonden staven tussen twee onderdelen van natuursteen of tussen een onderdeel of werkstuk van natuursteen naar nabijgelegen ander werk.**

Bepalingen: * *Een verankering die wordt toegepast of wordt gehandhaafd mag door voorspelbaar krimpen of uitzetten geen schade aan het werk teweeg kunnen brengen.*

Toelichting: Het verankeringsmateriaal kan bestaan uit bijvoorbeeld lood, ijzer, brons, hout, steen, botten etc.

Een verankering moet aan de volgende eisen voldoen:

- Onbehandeld ijzer kan in principe niet meer worden toegepast als doorkmateriaal vanwege de kans op schade door corrosie (uitzetten). Bij hergebruik van bestaande verankeringen zijn conserverende behandelingen noodzakelijk. Gegalvaniseerd ijzer is niet geschikt, omdat de zinklaag niet blijvend is en omdat bij kleine beschadigingen het ijzer toch nog roest. Een uitzondering vormen elementen van ijzer die zich niet in het muurwerk bevinden, maar daaraan verankerd zijn. Verankeringen in het muurwerk van dergelijke elementen dienen dan vervangen te worden door niet-roestende ankers of moeten extra behandeld worden tegen corrosie (bijvoorbeeld volgens de duplex-methode, waarbij ijzer wordt verzinkt (thermisch of gechopperd) en vervolgens wordt voorzien van een coating). Afhankelijk van de situatie kan als vervangend materiaal gebruik gemaakt worden van brons, koper, roestvast staal (AISI 316

chroom-nikkelstaal), serpentino of glasfiber.

- De verankering moet gemaakt zijn van een materiaal dat geen verkleuringen veroorzaakt in de steen.
- Het materiaal waarmee de verankering wordt vastgezet kan bestaan uit «mortel», «lijm» of lood. Wanneer er trekkrachten op de verankering worden uitgeoefend is het van belang dat dit materiaal, waarmee de rest van het dookgat is gevuld zo stabiel mogelijk is. Dat wil zeggen dat het niet gemakkelijk verbreekt, maar wel voldoende vormvast is. Lood voldoet aan deze eisen.
- Verankeringen die in het zicht komen, dienen bij voorkeur in brons te worden uitgevoerd. Indien men om bepaalde redenen een ander materiaal prefereert, dan moet daar overleg aan voorafgaan.

In een aantal gevallen kan men met kathodische bescherming van ijzere verankeringen voorkomen dat die verankeringen moeten worden vervangen. Op die manier kunnen werkzaamheden als «demonteren» (noodzakelijk om het ijzer te bereiken) worden vermeden en kan meer authentiek materiaal behouden blijven.

B.5.2 Mortel

Definitie: «mortel»: een mengsel van verschillende soorten stoffen. De verschillende soorten stoffen (vulmiddel, bindmiddel, toeslagen) vormen na menging met (i.c.) water een «specie» die geschikt is als plastisch (bouw-)materiaal voor specifieke doeleinden en na uitharding tot een samenhangend mengsel van vaste stoffen wordt.
«mortel»: het product dat ontstaat na verharding van een «specie».

Toelichting: Vanouds bestaan de grondstoffen voor een «mortel» uit een mengsel van verschillende soorten gruis, gewonnen uit natuurlijke bronnen (vergelijk: mortier in de betekenis van vijzel). Het aantal verschillende bouwmaterialen waaraan we nu de naam «mortel» toekennen is talrijk. Sommige, zoals betonmortel, komen hier niet aan de orde. In dit kader wordt bedoeld op stel-, metsel- en voegmortels; bij «reparatie» komen ook de «mortels» («species») aan de orde, die voor het repareren van natuursteen worden toegepast.

In de Nederlandse gebouwen van voor de twintigste eeuw komt vrijwel alleen kalk (schelpkalk of steenkalk) als bindmiddel voor in de gebruikte «mortels». In sommige gevallen werd gebruik gemaakt van tras als hydraulische toeslag. Vanaf het einde van de negentiende eeuw werd in toenemende mate gebruik gemaakt van portland-cement als bindmiddel.

De «mortel» die gebruikt wordt bij de restauratie moet compatibel zijn. Dat wil zeggen dat deze «mortel» door zijn aard en samenstelling past bij het onderhanden werk. Moderne «mortels» die voor nieuwbouw zijn samengesteld voldoen zelden aan die eis. Vaak is het verstandig een «mortel» te nemen die qua samenstelling overeen komt met de «mortel» die reeds voor het bouwwerk gebruikt is. Een probleem daarbij kan zijn, dat sommige samenstellende delen van de «mortel» niet meer worden geleverd volgens de kwalificaties die eertijds voor dat product golden. Zo is de tegenwoordige kalk doorgaans veel zuiverder en veel fijner gemalen, dan de kalk die onze voorouders

gebruikten.

Vochttransport door «mortels» is vaak nauwelijks voorspelbaar. De vraag of een «mortel» compatibel is, is mede daardoor zeer complex. Uit ervaring weten we dat er vooral geen te harde «mortel» gebruikt moet worden. Ook is het meestal gunstig als een «mortel» voldoende grotere poriën bezit (vochttransport, zoutberging).

Veel schade komt voort uit «voegmortels» die te hard of te dicht zijn. Is er sprake van schade, dan dienen deze vervangen te worden. De wijze van vervanging vraagt daarbij veel zorg, niet alleen omdat de kans op schade aan de aangrenzende steen vermeden moet worden, maar ook omdat de zorgvuldigheid waarmee de voegruimte wordt schoongemaakt en voorbereid en de nieuwe voeg wordt geplaatst van grote invloed is op de duurzaamheid van de voeg.

Het woord *mortel* wordt in het algemeen spraakgebruik toegepast voor zowel het droge mengsel van grondstoffen als voor het mengsel van grondstoffen waaraan water is toegevoegd, zodat het een plastische massa is geworden en voor het verharde eindproduct. In mindere mate geldt dit ook voor het begrip *specie*, dat etymologisch verband houdt met 'soort' en 'samenstelling' (vergelijk specimen); doorgaans wordt met *specie* echter geduid op de plastische massa die ontstaat door een «mortel» (mengsel van droge grondstoffen) te vermengen met water. Bij toepassing van deze bestekstermen wordt met «mortel», afhankelijk van het zinsverband, geduid op het droge mengsel van grondstoffen respectievelijk het verharde eindproduct.

B.5.2.a «...mortel» («metselmortel», «voegmortel», «pleistermortel», «stelmortel», «reparatiemortel» enz.)

Definitie: «...mortel» («metselmortel», «voegmortel», «pleistermortel», «stelmortel», «reparatiemortel» enz.): «mortel» specifiek bedoeld voor een bepaalde toepassing (i.c. metselen, voegen, pleisteren, stellen, repareren).

B.5.2.b «...mortel» («kalkmortel», «cementmortel», «bastaardmortel», «tras-kalkmortel», «tras-cementmortel» enz.)

Definitie: «...mortel» («kalkmortel», «cementmortel», «bastaardmortel», «tras-kalkmortel», «tras-cementmortel» enz.): «mortel» waarvan het bindmiddel bestaat uit 1. uitsluitend kalk («kalkmortel»), 2. uitsluitend cement («cementmortel»), 3. kalk zowel als cement («bastaardmortel»), 4. uitsluitend kalk, maar de «mortel» tevens een zekere hoeveelheid tras bevat («kalk-trasmortel»), 5 uitsluitend cement, maar de «mortel» tevens een zekere hoeveelheid tras bevat («tras-cementmortel») enz.

B.5.3 **Specie**

Definitie: «specie»: mengsel van een «mortel» (mengsel van droge grondstoffen), water en eventuele middelen om eigenschappen als sterkte, aanhechting en dergelijke te verbeteren.

Toelichting: Zie de toelichting bij het begrip «mortel».

B.5.4 Lijm

Definitie: «lijm»: vloeibare stof of mengsel, als dan niet voorzien van (zeer fijne) vulmiddelen, waarmee na verharding een verbinding tussen twee onderdelen is te bewerkstelligen.

Toelichting: Het lijmen van natuurstenen onderdelen past niet binnen de bouwtraditie. In de restauratie wordt een dorpel met vaste neuten dus niet gemaakt met aangeliijmde maar aangehakte neuten. Wanneer lijm wordt gebruikt om iets te repareren, dan moet men ervoor zorgen dat het geliijmde vlak geen barrière vormt in de vochtthuishouding van het omliggende werk. Dit speelt vooral wanneer de te verlijmen vlakken horizontaal in het werk liggen en de steen relatief poreus is.

De volgende lijmsorten zijn geschikt in de restauratie:

- Acrylaatdispersies, mits in dotten verwerkt.
- Epoxylijm.
- Polyurethaanlijm.

Polyesterlijm is in principe niet geschikt.

B.6 Reparatie

Definitie: «reparatie»: methode gebruikt of handeling verricht om een onderdeel van natuursteen dat is beschadigd in vorm min of meer terug te brengen in de oorspronkelijke staat.

Toelichting: Het aanvullen van ontbrekende stukken kan worden uitgevoerd met een «reparatiemortel» of door in te boeten en soms door het aanbrengen van stopfels. Voordat men een stuk kan inboeten of aanvullen met een «reparatiemortel» of men een stopfel kan aanbrengen moet er doorgaans eerst een stuk uitgeslepen of uitgehakt worden (zie ook: «doordrenking met acrylhars»). Men dient zich voor elke reparatie af te vragen of de voordelen van de reparatie opwegen tegen het onvermijdelijke verlies van authentiek materiaal. Voor elke reparatie moet duidelijkheid bestaan in hoeverre de ontbrekende delen aangevuld moeten worden.

Soorten: «inboeten», «mortelreparatie», «stoppen».

B.6.1 Inboeten

Definitie: «inboeten»: «reparatie» door het aanbrengen van een stuk steen op de plaats van een beschadiging.

Bepalingen: * Een ingeboet stuk moet zo zijn vormgegeven dat het door zijn vorm blijft zitten en niet door een «mortel» of «lijm» op zijn plaats wordt gehouden. Er kan voor de bevestiging gebruik gemaakt worden van een anker wanneer een verbinding door de vorm van het inboetstuk niet mogelijk is. Bij werk in binnenexpositie en bij aanvullingen in werk van zeer dichte steen (zoals sommige metamorfe marmers, kolenkalkstenen, graniet of dergelijke) is het gebruik van lijm toegestaan.

* Tussen het ingeboete stuk en het omliggende werk mag geen voeg zitten die groter is dan 1 millimeter. De voeg moet gevuld zijn met een dampdoorlatend materiaal, waarvan de kleur en porositeit overeenkomt met die van het omliggende werk.

* Het inboetstuk dient wat kleur, structuur en fysische eigenschappen betreft overeen te komen met het omliggende werk.

Toelichting: Naar de aard van het werk zijn de eisen die men aan «inboeten» stelt verschillend. Het zal duidelijk zijn dat

voor het inschieten van een centimeters groot stukje in hoog gepolijst statuari-marmer andere eisen gelden dan voor het inschieten van een decimeters groot inboetstuk aan een kroonlijst, hoog aan de gevel. Afwijkingen van de hierboven aangegeven eisen worden vermeld in het bestek.

Voor het «uitnemen» van het oude werk: zie «uitnemen», «uitnemen met een zaagtechniek» en «uitnemen met een kettingzaag». Zie voor de afwerking van ingeboet materiaal ook «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand», «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek» en «accorderen».

B.6.2 Mortelreparatie

Definitie: «mortelreparatie»: «reparatie» door het aanbrengen van een «specie» op de plaats van een beschadiging en het vervolgens na verharding van die «specie» «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand» of «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek».

Bepalingen: * Een in «specie» aangebrachte reparatie wordt altijd na verharding bewerkt; conform het bestek geschiedt dit door «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand» of door «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek». Het imiteren van een bewerking in de nog onverharde «specie» is alleen toegestaan wanneer dit uitdrukkelijk in het bestek is aangegeven. Met de bewerking wordt aangesloten op het omringende oppervlak, zonder het omringende werk te bewerken.

* Een in «specie» aangebrachte reparatie wordt bij enige omvang bevestigd aan de ondergrond door «verankeren».

Toelichting: De «specie» mag door zijn chemische en fysische eigenschappen geen schade veroorzaken aan het achterliggende werk. Met name is van belang dat de porositeit van het aangeheelde stuk overeenkomt met die van de ondergrond en dat er geen stoffen uit de «specie» vrij kunnen komen, die nadelig zijn voor het bestaande werk.

In de restauratie zijn de volgende «reparatiemortels» gangbaar:

- Een fabrieksmatig samengestelde «reparatiemortel» met als bindmiddel cement (zie: «mortelreparatie op basis van cement»).
- Een fabrieksmatig samengestelde «reparatiemortel» op basis van een anorganisch polymeer (zie «mortelreparatie op basis van anorganisch polymeer»).
- Een *op maat* samengestelde «reparatiemortel» (zie «maatwerk mortel-reparatie»).

Bij het bewerken van de «mortel» wordt een goede aansluiting op het omringende originele werk gemaakt, zonder het omringende werk zelf te bewerken (bewerken is dus tegelijkertijd «accorderen» van de «mortel»). Bij voorkeur vindt dit plaats door de (verharde) mortel te bewerken. Er zijn echter gevallen denkbaar, waarbij op deze wijze minder goed een imitatie van het omliggende werk is te maken en/of de kans te groot is, dat de reparatie bij een dergelijke behandeling beschadigt, onthecht, los breekt of anderszins negatief wordt beïnvloed. In die gevallen kan worden besloten de bewerking in de nog niet (geheel) verharde «specie» aan te brengen.

Zie verder ook de toelichting bij «imitaties van handtechnieken met machines».

B.6.2.1 Mortelreparatie op basis van cement

Definitie: «mortelreparatie op basis van cement»: «mortelreparatie» waarbij gebruik wordt gemaakt van een fabrieksmatig samengesteld mengsel van grondstoffen met als bindmiddel cement.

Bepalingen: * Bij de toepassing buiten moet rekening worden gehouden met de weersomstandigheden, met name met de temperatuur. Toepassing in de periode tussen 1 september en 1 mei is daardoor beperkt mogelijk.
* De voorschriften van de fabrikant dienen nauwkeurig te worden nagevolgd.

Toelichting: Deze «mortel» is ontwikkeld voor poreuze ondergronden en met name geschikt voor zandsteen (doch overigens ook op andere gesteenten goed toepasbaar).

B.6.2.2 Mortelreparatie op basis van een anorganisch polymeer

Definitie: «mortelreparatie op basis van een anorganisch polymeer»: «mortelreparatie» waarbij gebruik wordt gemaakt van een fabrieksmatig samengesteld droog mengsel van grondstoffen en een daaraan toe te voegen vloeistof, die verhardend door de chemische reactie tussen delen van die beide componenten, waarbij er een anorganisch polymeer ontstaat.

Bepalingen: * Toepassing op ijzerhoudende ondergronden is niet toegestaan.
* De voorschriften van de fabrikant dienen nauwkeurig te worden nagevolgd.

Toelichting: Deze «mortel» is ontwikkeld voor poreuze ondergronden en met name bedoeld voor kalksteen (doch overigens ook op andere gesteenten toepasbaar).

Kort na de verwerking bevat de «mortel» nog grote hoeveelheden hygroscopisch zout (calciumchloride). Deze chloriden kunnen vrij gemakkelijk uitspoelen, maar vormen wel een beperking van de toepassingsmogelijkheden. Immers kan niet in alle situaties een dergelijke uitspoeling plaats vinden en kan die uitspoeling leiden tot transport van de chloriden naar andere onderdelen in de omgeving van de mortelreparatie. Daarom is toepassing van grote hoeveelheden van deze «mortel» in situaties waarin de vrijkomende zouten niet snel kunnen uitloggen niet aan te bevelen (in binnenwerk of bijvoorbeeld onder lijsten of op andere beschutte plekken). Dit geldt in het bijzonder in situaties waarin het vrijgekomen zout kan indringen in bijzonder waardevol natuursteenwerk. Aan de andere kant geldt dat deze «mortel» uiterst gemakkelijk in gebruik is. In gevallen waarin de «mortelreparatie op basis van cement» niet toegepast kan worden (bijvoorbeeld bij lage temperaturen), kan de «mortelreparatie op basis van een anorganisch polymeer» nog wel worden toegepast (de reactie is exotherm).

De «mortel» werkt agressief in op metalen zoals ijzer en kan in combinatie met ijzere verbindingsmiddelen zorgen voor ongewenste verkleuringen.

B.6.2.3 Maatwerk mortel-reparatie

Definitie: «maatwerk mortel-reparatie»: «mortelreparatie» waarbij grondstoffen worden gebruikt, speciaal voor de betreffende ondergrond en situatie.

Toelichting: In sommige situaties is het gebruik van fabrieksmatig samengestelde «restauratiemortels» niet echt zinvol.

Een voorbeeld is het repareren van hardsteen. Het gebruik van een «mortel» met een hoge poreusheid op dit van zichzelf behoorlijk dichte materiaal is niet logisch en een glad oppervlak kan je de «mortel» niet geven. In dit geval ligt het gebruik van een specifiek samengestelde zeer dichte «mortel» voor de hand. Die «mortel» kenmerkt zich onder andere door het ontbreken van grovere fracties en een volmaakte zeefkromme. De «specie» krijgt een zeer lage water-cementfactor (om krimp te voorkomen) en zal vooral met plastificeerders of andere modificaties verwerkbaar moeten worden gemaakt. Ook talloze andere dichte steensoorten vragen om evenzovele varianten, waarin de markt in de vorm van een kant-en-klaar product (nog) niet voorziet. Strikt genomen behoren de materialen die worden gebruikt voor het «stoppen» ook tot de hier bedoelde *custom made*-«mortels» (zie «stoppen»).

B.6.3 Stoppen
Definitie: «stoppen»: «reparatie» van relatief kleine omvang met een bij verwerken plastisch en na verharding vast materiaal.

Toelichting: Door hun kleine omvang is de mate waarin het stopsel compatibel is ten aanzien van het omgevende materiaal minder kritisch. Er kan dus vaak gewerkt worden met mengsels van voor de natuursteen en de situatie geschikte lijmproducten (zie «lijmen») en verschillende granulaten (bijvoorbeeld vergruisd materiaal van dezelfde steensoort). De duurzaamheid van het stopsel hangt echter wel samen met de compatibiliteit (dus in principe geldt: hoe beter compatibel, hoe duurzamer). Anderzijds stelt ook de verwerkbaarheid en de mate waarin men het stopsel kan «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand» een belangrijke rol bij de keuze van de samenstelling. Jonge ontwikkelingen zijn de toepassing van stopfels op basis van acrylaat, die in dunne lagen kunnen uitharden onder invloed van ultraviolet licht (een uit de tandheelkunde overgenomen procédé).

B.7 Reproductie
Definitie: «reproductie»: het namaken van een (authentiek) onderdeel naar vorm, maat en uiterlijk.

Toelichting: Elke vorm van kopiëren, in tekening, met foto's, in schaalmodellen of wat dan ook kan als reproduceren worden betiteld. In dit verband heeft de term «reproductie» echter alleen betrekking op nabootsing die een in hoge mate gelijkende vorm en maat hebben en ook qua uiterlijk (kleur, tekening, structuur en dergelijke) een nauwkeurige nabootsing zijn. Het gaat hier om stukken die (in principe) het origineel daadwerkelijk kunnen vervangen, zoals afgietsels en in natuursteen nagemaakte onderdelen.

Soorten: «afgieten», «nahakken».

B.7.1 Afgieten
Definitie: «afgieten»: «reproductie» van een onderdeel door een op het origineel gemaakte mal te vullen met een verhardende «specie».

Toelichting: Een af te gieten onderdeel moet in staat zijn het maken van een mal te kunnen doorstaan. Soms is daarvoor een versteviging van de oppervlakte door «steenverstevigen»

noodzakelijk. Desgewenst kunnen voor het maken van de mal sommige ontbrekende of vervaagde vormen (bijvoorbeeld door deze op te boetsen met een klei) aan de mal worden meegegeven.

De mal bestaat meestal uit een dunne huid van siliconenrubber en een daar omheen gevormde steunmal van bijvoorbeeld gips. Een voorbereiding van het af te gieten werkstuk met een losmiddel alsmede een doordachte samenstelling van de steunmal is nodig om de mal te kunnen lossen van het oorspronkelijke en nieuwe werkstuk.

Dient een afgietsel teruggeplaatst te worden in een bouwkundige context, dan moet met de keuze van de te gebruiken «mortel» er rekening mee worden gehouden dat het te vormen afgietsel in die situatie compatibel moet zijn. Vaak wordt daarom een «mortel» gebruikt die is ontwikkeld voor een «mortelreparatie op basis van cement» of een speciale gietmortel.

Afgieten is specialistenwerk en moet derhalve aan ervaren, deskundige personen worden overgelaten.

B.7.2 Nahakken

Definitie: «nahakken»: «reproductie» van een onderdeel door het «bewerken» van natuursteen.

Toelichting: «nahakken» is een minder nauwkeurige vorm van «reproductie». De wijze waarop de kopie tot stand komt ligt evenwel dicht bij de wijze waarop het origineel is gevormd. De vraag wat precies gereproduceerd moet worden speelt altijd een rol. In uitersten uitgedrukt is dat de vraag of men een nauwkeurige afbeelding wil maken van de originele, onaangetaste vorm door de natuursteen te «bewerken volgens de oorspronkelijke techniek» of wil men de aangetaste vorm weergeven en de steen «bewerken in aansluiting op de bestaande toestand»?

B.8 Beschermen

Definitie: « beschermen»: het treffen van voorzieningen die het ontstaan of optreden van schade en/of aantasting voorkomen of beperken.

Soorten: «passief beschermen», «actief beschermen».

B.8.1 Passief beschermen

Definitie: «passief beschermen»: «beschermen» door het nemen van maatregelen die niet direct ingrijpen op de natuursteen.

Toelichting: Het is in veel gevallen aan te bevelen om de gevolgen van expositie te beperken door passende maatregelen te nemen, die niet direct ingrijpen in de natuursteen zelf. Zo ligt het voor de hand om een buiten geplaatste fontein in de winter droog te zetten of om buiten geplaatste beelden in de winterperiode te omgeven met een ruime, goed ventilerende beschutting. Ook is het soms aan te bevelen om bomen en planten die te dicht op beelden of dergelijke groeien te kappen of te snoeien, om te voorkomen dat deze objecten te veel bedolven worden onder afvallende bladeren.

Bijzondere aandacht verdient de bescherming tegen vogeluitwerpselen. Doorgaans is het regelmatig «afnemen» een voldoende maatregel. Toch ontkomen we er in sommige gevallen niet aan vogels te weren met bijvoorbeeld netten, punten of snaren. Bij beschermde monumenten is overleg over deze maatregelen met

bevoegde instanties geboden. Het gebruik van pasta's (*duivenschrik*) is op den duur niet effectief; resultaat is doorgaans slechts opeenhoping van vuil en soms zelfs vogel-lijken. Oplosmiddelen uit de pasta's zijn uiterst hinderlijk (bijvoorbeeld bij latere reparaties). Pasta's moeten daarom niet meer worden gebruikt.

Ook de mens kan - zelf of bijvoorbeeld met postkarretjes, auto's en dergelijke - een bron van aantasting vormen. Maatregelen die de mens of door het door hem bestuurde op gepaste afstand houden, zoals beugels op of bij vloeren, een hekje op een adequate afstand, schamppalen en dergelijke, moeten dan worden overwogen. Voor overleg of informatie kan men te raden gaan bij het Instituut Collecties Nederland te Amsterdam.

Het regelmatig inspecteren van het natuursteen en het omgevende werk en het tijdig uitvoeren van onderhoud aan het omliggende werk zijn evident noodzakelijke maatregelen, die (vanuit de natuursteen beredeneerd) tot het «passief beschermen» zijn te rekenen. Dat geldt ook voor tal van andere vormen van bescherming, die nuttig of noodzakelijk kunnen zijn, zoals het isoleren van natuursteen van omgevend, zoutbelast werk (bijvoorbeeld met loodfolie), het aanbrengen van barrières tegen optrekkend vocht en zo voort. In dit kader past het niet om uitputtend op de zeer talrijke vormen van «passief beschermen» in te gaan.

B.8.2

Actief beschermen

Definitie: «actief beschermen»: «beschermen» door het nemen van maatregelen die direct ingrijpen op de natuursteen.

Toelichting: Zie «behandelen».